

CĂINII RĂZBOIULUI

GREG WALKER

Urmărire în Alaska

COLECȚIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

Greg Walker

URMĂRIRE ÎN ALASKA

V.1.0
V.1.0

Traducere de: Radu Timnea

CÂINII RĂZBOIULUI

**Editura Z 2000
1999**

1

Colonelul Peter Chuikov se uită în oglinda retrovizoare a mașinii Grand Am închiriate, asigurându-se că nu era urmărit. Cel puțin, nu încă. Semnaliză, trecu pe prima bandă și apoi coti cu îndemânare automobilul berlină în parcare a magazinului universal. Reperă un șir de telefoane publice plasate convenabil, lângă intrarea principală.

Parcându-și mașina, Chuikov ridică un revolver Beretta 92-F de pe scaunul de lângă el și și-l puse la spate. Pistolul automat masiv conținea cincisprezece cartușe în încărcător și un al șaisprezecelea pe țeavă. Ofițerul Spetsnaz cumpăraseră arma de la un magazin mic de armament, după ce aterizaseră în Valdez, luând și două încărcătoare suplimentare și o sută de cartușe CCI scobite. Chuikov prefera Beretta altor revolve automate de 9 mm, în primul rând pentru că putea funcționa în cele mai rele condiții. Purtase în permanență unul, în timpul anului petrecut în Afganistan, unde condițiile fuseseră cu adevărat vitrege.

Fusese încântat să găsească un 92, pe care îl plătise în numerar, folosind unul din permisele sale de șofer din Alaska excelent falsificate de KGB¹, ca dovadă a rezidenței sale.

După ce își fixă bine arma în centură, Chuikov coborî din mașină și porni repede spre o cabină telefonică liberă de la capătul șirului. În preajmă erau doar câțiva oameni, fiind încă prea devreme pentru cumpărători. Răspunse la zâmbetul unei blonde atrăgătoare care tocmai terminase de vorbit la unul din telefoane, și o privi examinator în timp ce trecea pe lângă el. În realitate, își verifica spatele, știind că, oricât de puțin părea probabil, era posibil ca Suvorov să-i fi descoperit deja dezertarea și să-și fi activat rețeaua de agenți din zona Anchorage.

Blonda aruncă și ea o privire în spate, spre bărbatul chipeș cu părul cenușiu, hotărând să imprime puțin mai multă acțiune soldurilor sale, în timp ce mergea. Zâmbetul lui aprobator o încântă și, pentru o clipă, fata se gândi la câteva scuze pe care le putea folosi ca să se întoarcă la cabina din care tocmai ieșise. O privire aruncată ceasului îi spuse că întârziase deja la slujbă și porni repede pe trotuar, ridicând din umeri, conștientă de privirea bărbatului, fixată pe fiecare dintre pașii ei provocatori.

¹ KGB – Agenția de spionaj și securitate a Uniunii Sovietice (n. tr.).

Chuikov o privi pe tânăra femeie dispărând în magazin. Satisfăcut că ea nu se întorsese spre el cu un pistol în mână, luă din furcă receptorul negru și formă o serie de numere în memoria computerizată a telefonului. După câteva secunde, legătura fu stabilită. Chuikov se sprijini cu spatele de sticla rece a cabinei, așa încât să poată să vadă tot ce se întâmpla în jurul lui, în timp ce aștepta ca cineva să răspundă, la capătul celălalt al firului.

— Centrul de comandă pentru Operațiuni Speciale. Sergent major Ivanov la telefon. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Numele rusesc îl surprinse pe Chuikov pentru o clipă, dar își reveni rapid și întreabă dacă colonelul Tom Foster se afla acolo.

— Colonelul tocmai a sosit, domnule. Pot să îi comunic cine îl caută?

— Desigur, sergent. Spune-i colonelului Foster că Peter Chuikov ar vrea să-i răpească puțin timp. Știe cine sunt.

Durată câteva secunde, după care se auzi vocea prudentă a colonelului Foster:

— Chuikov? Colonelul Peter Chuikov din Spetsial'naya Naznaceniya?

— Exact, colonele. Aveți o clipă liberă și o linie sigură?

— Depinde de natura apelului dumneavoastră, colonele. Nu știam că sunteți în țară. Sunteți în Bragg?

Chuikov râse.

— Nu. Aș putea spune că stau în frig și caut un adăpost, îmi puteți sugera un loc în care să mă duc?

Tom Foster plezni cu zgomot din degete, sunetul aducându-l imediat în birou pe sergentul lui major. Foster îi făcu semn cu capul sergentului solid să închidă ușa, după care deschise sertarul de jos al biroului său și acționă un comutator, așa încât conversația lui cu ofițerul rus să fie înregistrată și codificată.

— Dă-i drumul, Peter. Putem vorbi liber pe această linie, dar te anunț că înregistrez și că în birou cu mine se află sergentul major Stump. Procedura standard de operare, sper că înțelegi.

— Mai bine decât oricine, răspunse Chuikov. Nu se întâmplă în fiecare zi să te sune un ofițer Spetsnaz și să-ți ceară ajutorul ca să dezerteze. Cum te mai simți, prietene?

— La naiba, lasă-mă pe mine! Cum te simți tu? Când ai sosit? Unde ești acum?

Foster se opri în mijlocul frazei, dându-și seama că rusul urma să-i spună atât cât putea și amintindu-și pericolul în care se punea acel om, rămânând atâta timp pe loc. Dacă oamenii lui îi

descoperiseră dezertarea, aveau să-l caute cu toate resursele posibile. Ordinele vânătorilor aveau să fie clare: ucideți-l pe Chuikov.

Chuikov privi cercetător parcareă magazinului universal, începea să se umple cu cumpărătorii de dimineață. Pe lângă el trecuseră deja câțiva oameni, dar nici unul nu acordase vreo atenție singuraticului din cabina telefonică. Satisfăcut că se afla în siguranță pentru moment, Chuikov relua conversația.

— Sunt bine. Poate că ar trebui să alertezi FBI-ul să ia legătura cu un tânăr pescar cu numele de Hobbs, din Valdez. Joacă prea mult și cheltuie pe cocaină mai mult decât i-ar aduce un sezon bun de pescuit. Totuși, mi-a făcut plăcere să navighez cu el. O gazdă foarte amabilă și o barcă foarte bună.

— Am înțeles. Simt sigur că federalii vor fi interesați. Unde ești acum? Întrebă Foster.

— În Anchorage. Am ajuns aici cu mașina, azi-dimineață. Vremea e foarte frumoasă. Am de gând să plec în excursie pentru următoarele câteva zile. Poate pe undeva prin jurul Fairbanks-ului. Cunoști zona?

— Sigur. E un ținut destul de aspru în partea aceea, Peter. Cum o să te găsim?

Un tânăr voinic își opri mașina sport roșie în curbă, iar apariția lui bruscă îl făcu pe rus să pună mâna pe patul rece al pistolului Beretta, preventiv.

— Hei! Când se deschide magazinul? Au un raion de discuri? strigă bărbatul, din interiorul luxos al mașinii.

Chuikov ridică siguranța armei și auzi clinchetul înăbușit al acesteia.

— Cred că vor deschide peste zece minute, spuse el. S-ar putea să fie un raion de discuri la capătul sudic, nu știu sigur.

Tânărul își flutură mâna în semn de mulțumire, băgă în viteză mașina scumpă și demară cu un scrâșnet ascuțit al cauciucurilor. Chuikov îl urmări cu privirea și îl văzu parcând, apoi traversând în fugă parcareă și dispărând pe intrarea sudică a clădirii.

— Peter? Ai pățit ceva? Peter?

Vocea lui Foster era destul de îngrijorată, în timp ce acesta asculta schimbul de cuvinte înăbușit, ce ajungea la el prin intermediul legăturii telefonice de la mare distanță.

— Poftim? Nu, sunt bine. Unde rămăsesem?

Tom Foster se lăsă ușurat pe spate, în fotoliul lui, și acceptă o țigară de la Stump, care asculta acum conversația celor doi bărbați prin interfonul colonelului. Foster suflă un fuior lung de

fum și răspunse:

— Trebuie să-mi spui cum să te aduc aici, și cei de la Departamentul de Stat vor dori să știe de ce ar trebui să o facem.

Chuikov chicoti în receptor.

— Ah, prima mea lecție de capitalism, nu-i așa? Cu ce îmi voi cumpăra libertatea? Bună întrebare.

La celălalt capăt al firului, Foster tresări.

— Peter, ești în jocul acesta de tot atâta timp ca și mine. Știi că tâmpiții aceia de la Departament vor dori ceva substanțial pentru eforturile lor, și în același timp își vor stoarce creierii, întrebându-se dacă nu ești spion dublu. Așa că ajută-mă să pornesc treaba. Ce ne-ai adus?

Chuikov oftă.

— Rămâi pe loc. Te sun din altă parte peste cinci minute.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, colonelul de la Spetsnaz închise și se întoarse la mașina lui. Coborî din nou siguranța pistolului Beretta abia după ce ieși cu mașina din parcare.

Trecură exact cinci minute până când telefonul lui Foster sună din nou. În acel interval, colonelul SOCOM² și sergentul lui major căzuseră de acord asupra celor ce trebuiau făcute în continuare. Stump stabilea deja o întâlnire cu superiorul lor direct, iar următoarea acțiune pe lista lui era un telefon la Departamentul de Stat. Între timp, Foster se uită din nou pe dosarul personal al lui Chuikov, pe care-l cunoscuse cu câțiva ani înainte, în timpul unui exercițiu, în Europa de Vest. Pe vremea aceea, colonelul Spetsnaz se identificase drept maior în Forțele de Rachete Sovietice, o acoperire excelentă, pe care Foster o descoperise abia după ce recunoscuse o fotografie a lui Chuikov, făcută în Afganistan.

Dosarul lui Foster era destul de complet, dat fiind ceea ce reușise să adune prin diversele agenții la ale căror fișiere avea acces. Informațiile pe care le avea erau al naibii de impresionante. Colonelul Peter Chuikov era un ofițer Spetsnaz decorat de mai multe ori, care îndeplinise misiuni în Vietnam, Rhodesia, Angola, Nicaragua și, mai recent, în Afganistan, unde fusese capturat și ținut prizonier timp de trei săptămâni, înainte să fie eliberat de o echipă de salvare Spetsnaz.

Din dosarele CIA reieșea că Chuikov era bănuț ca fiind

² SOCOM: *Special Operation Command* – Comandamentul pentru Operațiuni speciale (n. tr.).

organizatorul câtorva asasinate la nivel înalt, inclusiv asupra unui ofițer american din cadrul JUSMAG³, care conducea o operațiune secretă în Thailanda, pentru Statele Unite. Pe lângă bravura în luptă, colonelul sovietic era un atlet desăvârșit, care participase la două Olimpiade, aducând acasă o medalie de bronz și una de argint, ca răsplată a eforturilor sale. Cele mai multe note din dosarele NSA⁴ semnalau apariția fantomatică a lui Chuikov în America Centrală, unde antrenase unități contrarevoluționare sandiniste, de mărimea unui batalion. Cel puțin un raport atesta prezența lui Chuikov pe câmpul de luptă, în calitate de consilier activ.

După Afganistan, Chuikov dispăruse și se presupunea că i se acordase o permisie prelungită, datorită rănilor căpătate în timpul evadării din mâinile rebelilor. Cu câteva luni înainte, Foster primise de la el o scrisoare scurtă, prin care Chuikov îi comunica că voia să discute cu ofițerul SOCOM, în viitorul apropiat. Scrisoarea sosise prin două surse din interiorul ambasadelor prietene din Lumea a Treia, ai căror atașați militari țineau legătura cu biroul lui Foster.

La naiba! își spuse Foster, ridicând receptorul la ureche. *Dacă dezertarea lui Chuikov e sinceră, vom da o lovitură serioasă sovieticilor. Mai ales dacă aduce cu el informații importante asupra activităților Spetsnaz din vest.* Foster se asigură că dispozitivul de codificare era încă activat, își dresе glasul și vorbi.

La câteva cvartale distanță de magazinul universal, Chuikov aruncă o privire rapidă în jur, așteptând ca Foster să răspundă. Știa că infiltrarea lui prin rețeaua Valdez avea să fie raportată de pescarul care îl transportase, alertându-l pe Vasili Suvorov în privința locului în care se afla el. Era sigur că mareșalul va trimite o echipă după el, mai ales ținând cont de ceea ce aducea americanilor ca schimb pentru oferirea azilului.

— Colonelul Foster. Tu ești, Peter?

Chuikov zâmbi auzind cum ofițerul din Beretele Verzi îi folosea prenumele, o tactică menită să încurajeze o relație între cei doi bărbați, relație ce până atunci fusese total inexistentă, cu excepția unui raport absolut profesional.

— Voiai să știi ce am adus ca să impresionez Departamentul

³ JUSMAG: *Joint US Military Advisory Group* – Grup Militar Consultativ Comun al SUA (n. tr.).

⁴ NSA: *Național Security Agency* – Agenția Națională pentru Securitate (n. tr.).

de Stat, nu-i așa? Ascultă cu atenție, Tom. Ar fi util dacă ai avea un casetofon în funcțiune – lucru de care nu mă îndoiesc.

În următoarele câteva minute, Chuikov deschise pachetul de materiale pe care îl scosese pe ascuns din Moscova, cu costul vieții unui agent KGB care dăduse peste soldatul de comando Spetsnaz, în timp ce acesta se pregătea să plece de pe coasta sovietică, spre Valdez.

— Asta este, colonele. Crezi că ceea ce am de oferit merită timpul și efortul guvernului tău ca să continuăm acest dialog?

În biroul lui, cu ușa încuiată, colonelul Tom Foster expiră lung. Imensitatea materialelor pe care Chuikov pretindea că le avea la el îl făcea să se clatine. Dacă era adevărat, Statele Unite aveau posibilitatea să închidă cel puțin trei rețele de spionaj importante, organizate de sovietici în Alaska și în jurul ei. În plus, Departamentul de Stat obținea un atu important, pe care îl putea juca atunci când era necesară o demonstrație de forță, în culise. Informația lui Chuikov cuprindea toate ascunzătorile și țintele asociate cu activitățile Spetsnaz și sediile vizate de ruși în cel deal patruzeci și nouălea stat. Din punct de vedere strategic, Alaska era importantă pentru problemele de apărare ale SUA și în anumite cercuri era bine cunoscut faptul că rușii organizaseră incursiuni de recunoaștere de putere mică împotriva unor centre fortificate militare și civile.

— Am înțeles tot ce ai spus și o să transmit mai departe transcrierea, colonele. Bineînțeles, nu îți pot da un răspuns imediat, asta este prerogativa Departamentului de Stat. Va trebui să ne contactezi din nou, și apoi putem demara acțiunea.

Chuikov se așteptase la asta și își făcuse planurile în consecință. Întorcându-se cu fața spre stradă, comandantul Spetsnaz își aranjă puțin revolverul Beretta, așa încât patul armei să nu se afunde prea mult în centură. Era o dimineață aglomerată în cel mai mare oraș al statului, mașini și oameni începând să umple Fourth Avenue, pe măsură ce magazinele se deschideau.

— Colonele Foster, începui Chuikov. Nu sunt un jucător de hochei care vrea să intre în echipa americană și nici un balerin care își caută un nume și faimă pe scena americană. Amândoi știm ce este Spetsnaz și cât de puțini din oamenii ei a văzut Vestul dezertând. E posibil ca Vasili Suvorov să trimită chiar în această clipă o echipă a camarazilor mei ca să mă urmărească. Ordinele nu vor include o referință de genul „viu sau mort”, ci numai ca eu să fiu localizat și informațiile pe care le am,

recuperate. Sentința mea la moarte a fost semnată cu ani în urmă, când am fost făcut membru al haitei de lupi numită Spetsnaz și, așa cum este obiceiul lupilor, noi ne rezolvăm singuri problemele, în această după-amiază voi trimite prin Fedex o scrisoare, indicând locul în care mă pot aștepta oamenii voștri, ca să mă recupereze. Vor fi descrise clar metoda, momentul și locul. Vă recomand să-i trimiteți pe cei mai buni, căci e sigur că Suvorov așa va face. Spuneți-le celor de la Departamentul de Stat că au cel mult o săptămână. După aceea... ei bine, cunosc zelul camarazilor mei în îndeplinirea instrucțiunilor lui Vasili.

Câteva momente se lăsă tăcerea, amândoi bărbații gândindu-se la acțiunile lor următoare. Chuikov era nerăbdător să treacă la faza următoare a planului lui, știind că petrecuse deja prea mult timp la vedere. Foster, dându-și seama că planul colonelului sovietic avea să forțeze Departamentul de Stat să-l recupereze, se gândea ce opțiuni să recomande generalului, atunci când Departamentul le va pasa problema. Cea mai apropiată sursă de personal instruit era Grupul întâi de la Lewis, deși și al Zecelea avea câteva echipe montane care se puteau ocupa cu ușurință de o recuperare din sălbăticia Alaskăi. Trebuia să înceapă imediat să facă niște cercetări, ceea ce însemna că trebuia să încheie convorbirea cu Chuikov.

— Peter, voi transmite imediat Departamentului de Stat informațiile și cererea ta.

Foster făcu o pauză, auzindu-l pe Stump, care bătea cu putere la ușa biroului.

— Fă ceea ce ai de gând, dar ai grijă să adresezi pachetul de mâine ca „personal/confidențial”. Știu în ce pericol te afli și îți promit că vom face tot posibilul ca să te recuperăm.

Chuikov mormăi. Deși Foster era un om bun, nu petrecuse prea mult timp efectiv în teren, ca soldat al Forțelor Speciale. Tom Foster nu-și dădea seama ce-l aștepta pe rus, căci altfel i-ar fi ordonat lui Chuikov să se ducă la cea mai apropiată rezervă militară și și-ar fi asumat chiar el responsabilitatea pentru siguranța ofițerului. Dar Chuikov nu se așteptase la acea ofertă, așa că nu se simți dezamăgit atunci când ea nu se materializă.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, colonele. Dacă am noroc, ne vom vedea peste o săptămână. Dacă nu...

Foster auzi legătura întrerupându-se. Se îndreptă cu pași mari spre ușă și îi dădu drumul înăuntru lui Stump.

— Deci, ce are ticălosul ăsta? mârâi Stump, cu o țigară groasă

înfiptă între buzele lui pline.

— Ceea ce are poate opri eforturile rușilor de a strânge informații și poate submina sistemele noastre de apărare din Alaska pentru ani de zile. Dar avem doar o săptămână ca să trimitem o echipă în teren, să-l găsim pe colonel și să-l recuperăm. Bătrânul e aici?

Stump ridică spre tavan degetul arătător de mărimea unui caltaboș.

— E la etaj, în Camera Verde. Aveți atenția lui totală pentru următoarele treizeci de minute, după care trebuie să zboare la Manila, pentru o conferință cu comandantul-șef. Sugerez s-o luați la picior, domnule.

Foster aprobă din cap, încuie sertarul dispozitivului de codare și își luă de pe birou notițele scrise în grabă.

— Mulțumesc că ai aranjat să mă primească, sergent-major. Poate că ar fi bine să rămâi aici. Am senzația că o să facem ceva ore suplimentare, când va începe jocul.

— Ore suplimentare? mârâi Stump, cu țigara în gură. Voi fi aici când veți termina cu generalul, soția va înțelege. Oricum, ea e mai bună pentru Forțele Speciale decât jumătate din ticăloșiiăștia fraieri de aici.

2

Maiorul Iuri Pușkin inspiră mirosul propriei transpirații, savurând aroma dulce-amăruie. Privi prin binoclu, urmărind înaintarea constantă a coloanei de oameni de sub el, în timp ce aceștia urcau cu greu dealul. Silueta din mijlocul coloanei îl interesa cel mai mult pe Pușkin, în primul rând pentru că acela era omul pe care fusese trimis să-l ucidă.

O privire scurtă în dreapta îi confirmă lui Pușkin că cercetașul identificase și el ținta lor. Soldatul de comando Spetsnaz era înarmat cu o carabină AK-74 cu pat rabatabil, precum și cu un sac cu grenade și un pistol automat masiv, de calibru 9 mm. La șold avea prins un cuțit nepalez lung, a cărui lamă era la fel de ascuțită ca mustățile unei pisici. Sergentul Antonov lucra de doi ani cu Pușkin și acum era mai apropiat de acesta chiar decât soția lui Iuri.

— L-ai văzut? Întrebă în șoaptă sergentul, cu propriul binoclu lipit de față.

Pușkin mârâi. Coborî cu grijă costisitorul dispozitiv optic, ridică de lângă el cu prudență carabina specială cu lunetă și desfăcu vizorul acoperit cu un strat fin de ulei. Arma fusese făcută de unul dintre cei mai buni fabricanți de astfel de carabine din Uniunea Sovietică. Spre deosebire de majoritatea carabinelor rusești, aceasta avea camera adaptată pentru cartușele de 7,62 ale NATO, favoritele lui Pușkin pentru distanță mare. Cartușul masiv de pe țeava carabinei era la fel de special ca pușca în sine. Cartușul de 168 de drame, înconjurat de un înveliș metalic ușor, fusese găurit și apoi umplut cu mercur lichid. În vârf era fixat un con din titaniu, care era vopsit în albastru deschis, pentru a se deosebi de muniția standard de 7,62. Cartușul ieșea din țeavă cu o viteză de peste o mie de metri pe secundă și era capabil să străpungă și cea mai groasă vestă antiglonț, înainte să explodeze în bucăți cu diametre de calibru 0,71.

— Se pare că au luat o pauză, Iuri, șopti Antonov. Ținta ta și-a lăsat arma pe pământ și acum face poze.

Pușkin fixă patul de fibră de sticlă de culoarea deșertului în buzunarul de pe umăr. Își arcui gâtul și își lipi obrazul bărbos de patul neted al carabinei, realizând, în clipa în care îl atinse, cât de multe ore petrecuse în spatele lui. Rusul, cu mâna fixată pe mânerul profilat, își plasă degetul arătător în lungul pârgiei de

siguranță, aflată exact în fața trăgaciului. Acum, cu o singură mișcare ușoară, Pușkin putea să coboare siguranța, să apese trăgaciul și apoi să ridice din nou siguranța. Carabina era cu autoîncărcare și putea folosi cinci, zece sau douăzeci de încărcătoare, care erau transportate într-un harnașament de nailon special, de către trăgător. În inventarul Spetsnaz existau numai trei astfel de arme, fiecare fiind alocată unui specialist în asasinat, care se dovedise demn să fie răsplătit cu accesul unic la acea carabină specială.

Uitându-se prin vizorul 10X, îl găsi cu ușurință pe jurnalistul înalt, ce se mișca printre luptătorii de gherilă care se odihneau. Pușkin mârâi spre Antonov, iar acesta introduse rapid un bulgăre greu de ceară roșie sub partea din față a patului carabinei, așa încât să formeze o platformă netedă pe care pușca putea fi mișcată cu ușurință înainte și înapoi. În caz de urgență, ceara putea fi mâncată. Luri se strâmbă, amintindu-și singura ocazie în care fusese nevoit să testeze teoria instructorului său de tehnici de supraviețuire în ceea ce privea ceara. Stomacul îi mârâi și el în semn de protest, la amintirea încercării de a digera amestecul uleiilor.

Pușkin modifică poziția puștii, deplasându-și puțin corpul, după care verifică poziția soarelui. Satisfăcut că nu era posibilă trădarea poziției lui prin vreo strălucire reflectată de lentilele bine lustruite ale ocularului, începu să se pregătească să se „contopească” fizic cu arma, să devină una cu ea. Reporterul american discuta acum cu însoțitorii lui, iar la gâtul lui se bălângănea un aparat de fotografiat cu obiectiv lung. Luri răsuci încet cercul de ajustare, obținând o focalizare perfectă, imaginea omului fiind în contrast clar cu fundalul galben strident al stâncilor arse de soare din spatele lui.

— Luri?

— Imediat, Antonov. Am nevoie de un unghi corect.

Un zâmbet brutal apără pe trăsăturile dure ale sergentului rus. Înțelesese ce unghi căuta maiorul, căci stătuse întins alături de el în mai multe situații similare. Lui Pușkin îi plăcea să nu-și ucidă pur și simplu țintele desemnate, ci să le arunce capetele în aer. Cartușul divizibil cu vârf albastru era perfect capabil să realizeze asta, dacă era plasat la doi centimetri sub punctul de îmbinare al maxilarului inferior, exact sub baza craniului. Antonov își aminti cum văzuse capetele câtorva dintre țintele neatente ale lui Pușkin explodând ca niște dopuri sub presiune, în momentul în care erau izbite de gloanțele de mare viteză. Lui i se părea ceva

foarte amuzant.

— Scriitorul nostru și-a scris ultimele revelații, pentru lumea presei, nu-i așa, luri?

— Fără îndoială, prietene, răspunse Pușkin, împingând siguranța în față.

Reporterul devenise un ghimpe în coasta înaltului Comandament Sovietic, poveștile lui despre războiul din Lumea a Treia, cu referiri la interesele rusești, aprinzând în mod frecvent mânia Vestului. Fost soldat în Forțele Speciale ale armatei americane, scriitorul făcuse în mai multe ocazii, în incursiunile lui, fotografii foarte grăitoare în locuri ca Nicaragua, Angola, Ciad, Liban și acum Afganistan. Atunci fusese dat ordinul. Fusese trimis Spetsnaz. Glonte care avea pe el numele reporterului urma să fie trimise în câteva secunde, călătoria lui fiind amânată numai până în clipa în care ținta oferea unghiul corect trăgătorului răbdător ascuns la mai mult de trei sute de metri de locul în care grupul poza acum pentru ultimul portret.

Ca de obicei, Pușkin nu-și dădu seama că a apăsât pe trăgaci decât când pocnetul puternic al carabinei îl scoase din transă. Privi cu satisfacție profesională cum cartușul penetra sub pielea extrem de bronzată a bărbatului, lovindu-l exact la doi centimetri și jumătate sub maxilarul inferior pronunțat. O milisecundă mai târziu, glonte divizibil se desfăcu în interiorul gâtului ziaristului. Transformarea masivă de energie cinetică făcu țesuturile fragile să explodeze în fragmente de carne și sânge pulverizat. Maiorul mormăi involuntar observând cum capul omului țâșnise spre cer ca o cometă păroasă. Corpul căzu în genunchi, în timp ce o bucată stacojie de coloană vertebrală zdrobită țâșnea ca un stâlp de telegraf plesnit din interiorul tunicii de luptă uzate. Încet, ca un copac bătrân ale cărui rădăcini se maculasera până când nu mai reușiseră să susțină greutatea copleșitoare a corpului, cadavrul căzu în față, aterizând cu un bufnet puternic în mijlocul rebelilor afgani înmărmuriți.

— Foc! urlă Antonov, al cărui AK-74 trăgea deja rafale constante de cartușe mici de 5,54 în mercenarii care se împrăștiu.

Armele erupseră în ambele părți ale celor doi bărbați. Bubuitul scurt al lansatorului de grenade Spetsnaz îl făcu pe Pușkin să-și lase capul în jos. La câteva secunde după detonare, de pe stâncile de dedesubt se auzi un urlat sfâșietor. Stacatto-ul rapid al mitralierei ușoare RPD primi un răspuns similar din partea afgană a casei, mitraliorul respectiv încercând cu disperare să

formeze o perdea de foc, pentru ca tovarășii lui să se poată adăposti.

— Nicolai, mitraliera! Trimite-l în iad pe ticălos!

Răspunzând ordinului sergentului său, grenadierul Spetsnaz ținti cu grijă, în ciuda vâjâitului oțelului. Bubuitura care urmă aruncă bucăți de metal sus în aer. Un luptător pentru libertate șocat ieși împleticindu-se în luminiiș, strângându-și înnebunit mâinile în jurul stomacului însângerat. O rafală de trasoare și oțel îl reteză de la genunchi și piept.

Brusc, un bărbat țâșni din adăpost și alergă în zig-zag spre siguranța oferită de un talmeș-balmeș de stânci uriașe. Pușkin sări în picioare, ridicând automatul în poziția clasică de la șold și trase aproape fără să ochească spre spatele rebelului care alerga.

— Stai jos, nebunule! ordonă Antonov, trăgându-l deja în jos pe ofițer cu mâinile lui butucănoase. Nu vreau să fiu nevoit să-i explic șefului cum l-am lăsat pe cel mai bun ofițer al Mamei Rusia să fie împușcat de un nenorocit zdrențăros, în timp ce eu ar fi trebuit să-l păzesc, mârâi sergentul transpirat.

Pușkin se rostogoli pe spate, râzând de admonestarea prietenului lui.

Fusese rănit de cinci ori în decursul carierei lui ca ofițer Spetsnaz, o dată fiind aproape mort când camarazii lui îl duseseră la punctul lor de prim-ajutor. *Ar trebui să cer o slujbă la Statul-Major*, se gândi Pușkin, în timp ce o rafală de M-16 producție americană trecu pe deasupra poziției lor. *Într-o zi, bunul sergent Antonov nu va mai fi în preajmă ca să-mi scoată dosul din foc și atunci ce se va întâmpla?*

— Apropo, l-ai nimerit pe ticălosul ăla caraghios! strigă Antonov. A sărit în sus ca o monedă. O împușcătură al naibii de impresionantă, pentru un ofițer.

Pușkin se rostogoli pe burtă și îl bătu cu putere pe umărul solid pe subofițerul călit în luptă.

— Hai să plecăm naibii de aici! spuse tare, așa încât să fie auzit peste focurile de armă continue. Ne-am făcut treaba pentru care am fost trimiși.

Antonov aprobă din cap și scoase din toc un pistol de semnalizare negru. Îl îndreptă spre cer, când zări brusc un rebel care reușise să urce pe flancul lor drept în timpul schimbului de focuri, iar acum îl țintea chiar pe sergentul cel solid. Antonov înjură, se ghemui, prinzând pistolul de semnalizare cu amândouă mâinile lui uriașe, și trase în aceeași clipă în care afganul apăsa

și el pe trăgaci.

Un spray de sânge sub presiune erupse din umărul stâng al sergentului Spetsnaz, când glonteale luptătorului pentru libertate afgan trecu prin el și ieși curat prin partea cealaltă, dar îl izbi direct pe grenadierul care își punea rucsacul pe umeri, în spatele lui Antonov. Capul afganului se goli de materie cerebrală, când racheta de semnalizare a lui Antonov îi izbi craniul. Echipa Spetsnaz văzu cum cadavrul dispărea în tranșeea naturală în care stătuse ascuns omul, în sus ridicându-se un șuvoi fosforescent, în timp ce corpul continua să se încovoie.

— Distrugeți corpul tovarășului nostru, comandă Pușkin. Căinii aceștia nu trebuie să-l găsească, pentru ritualurile lor barbare de răzbunare.

Pușkin se întoarse spre Antonov, care își îngrijea rana, și îl întreabă cum se simțea.

— O întâpătură de țânțar, atâta tot, răspunse veteranul trupelor de comando. Am suferit mai mult când am avut blenoragie.

Antonov strânse puternic nodul bandajului și își recupera carabina de asalt din locul în care căzuse. Văzând că încărcătorul era aproape gol, îl scoase din armă și introduse unul nou, după care trase pârghia de încărcare a armei în spate, cu un clinchet puternic.

Unul dintre cei trei soldați rămași termină de plasat o mină antipersonal sub cadavrul camaradului lor căzut. Omul făcu un semn cu capul spre Pușkin și scoase cu grijă cuiul de siguranță din lăcaș, armând mina. Oricine întorcea corpul ca să-l jefuiască, avea să se trezească uitându-se la cinci sute de bile de oțel zburând cu peste o sută cincizeci de metri pe secundă, prin amabilitatea Uniunii Sovietice.

— Să mergem! comandă Pușkin.

Echipa începu să se retragă cu spatele, în salturi, cu prudență și cu armele pregătite, în eventualitatea că exista vreun nebun care să vrea să continue lupta. Când intrară pe o cărare îngustă de pe versantul dealului, care ducea la platoul de deasupra locului ambuscadei, Pușkin zări o reflecție scurtă a luminii soarelui în lentilele aparatului de fotografiat al reporterului, efectul surprinzându-l. Ridică pentru ultima dată la umăr carabina și trase în aparatul scump, aruncându-l în aer, iar apoi se strecură în deschizătura întunecată din stâncă, în urma oamenilor lui care se retrăgeau.

3

Locotenent comandorul Paul Kinder privi cu atenție cum bărbatul cu o constituție puternică, îmbrăcat cu o pereche de cizme SEAL⁵, blugi Levis decolorați și un tricou negru strâmt, pășea în față, spre linia de tragere. În mâini ținea o carabină retezată de calibru 12, a cărei curea de prindere o avea trecută peste pieptul solid, ca să ofere stabilitate armei, în timpul focului rapid. La mai puțin de zece metri în fața lui se găseau trei ținte de metal, cu suprafețele zimțate de impactul sutelor de pelete de oțel, din timpul instructajului din ultima săptămână. În stânga bărbatului explodă brusc un simulator de grenadă de mână, sunetul ei semnalând începutul cursei de tir pentru Beaumont „Bo” Thornton.

Kinder observă reacția lui Thornton la explozia simulată, când acesta goli fără să tresară încărcătorul tubular al carabinei în siluetele de metal, doborându-le cu câte două rafale de cartușe numărul patru pe fiecare. Thornton își aruncă arma la picioare și sprintă pe o cărare prăfuită îngustă. Se opri la cincizeci de metri mai sus, la o masă pe care se găsea un Glock 19 dezasamblat. În timp ce Bo asambla fără probleme pistolul, introducând cele două încărcătoare suplimentare în scobitura liberă a Glock-ului și lăsând glisiera să avanseze ca să introducă un cartuș în cameră, ofițerul de operațiuni speciale ale Marinei se simți impresionat. În ultimele două săptămâni, Thornton, Frank Hartung și Jason Silver fuseseră „oaspeții” Centrului de Operațiuni Speciale din Colorado Island. Participarea lor fusese aprobată de o sursă înaltă de la Pentagon, al cărei mesaj sosise prin biroul amiralului Benson, de la Comandamentul pentru Operațiuni Speciale, aflat în apropierea centrului orașului. Kinder știa că Thornton și Hartung erau Berete Verzi în retragere, al căror centru de scufundări din partea cealaltă a portului era sălașul favorit al multor SEAL din Echipele 1, 3 și 5. Locotenentul comandor nu-l cunoștea pe al treilea membru al grupului, un tip scund, care avea o cicatrice adâncă în partea inferioară a stomacului și avea un talent aproape magic în aruncatul lucrurilor în aer. Ofițerul SEAL aprobă din cap, când Thornton nimeri șase ținte succesive cu pistolul

⁵ SEAL: *Amphibious Sea Air Land* – Forțele Speciale ale US Navy (n. tr.).

Glock, după care îl aruncă la pământ și alergă spre următoarea oprire a cursei.

— Cine credeți că sunt tipii aceștia, domnule?

Cel care vorbise, un subofițer musculos din Echipa SEAL nr.3, venise lângă Kinder fără ca ofițerul să-i simtă prezența decât în clipa în care ajunsese lângă umărul lui.

— Habar n-am, Sam. Credeam că Thornton și Hartung sunt în retragere, dar mesajul Navcom din D.C. sugerează altceva.

Sam, care era o legendă în rândurile echipelor datorită unei anumite isprăvi împotriva libienilor, din timpul unei recunoașteri nocturne pe coasta acestora, ridică din umeri.

— Dacă ei sunt „în retragere”, atunci eu sunt popă. N-am mai auzit ca San Clemente să fie izolat pentru ca câțiva bătrânei să poată trage în cutii de bere și să se joace cu un SDV timp de două săptămâni. În plus, uitați-vă la instructorii care sunt aici. Fiecare dintre ei are permis tip Q. Tipii aceștia simt genul care nu mai scriu demult mamelor lor, și cu atât mai puțin cel care să pălăvrăgească la școală despre ocupația lor. Băieții aceștia trebuie să fie foarte speciali, ca să merite o astfel de atenție.

Kinder aprobă absent din cap. San Clemente se afla la o sută de kilometri depărtare, pe coasta Californiei. Era o întindere de pământ dură, folosită de Centrul de Operațiuni Speciale și de echipele SEAL ca loc de instructaj în lupta la sol și antrenamentul cu arme mici. În mod normal, acolo ar fi trebuit să se afle o clasă de cădeți SEAL, în a doua fază a instrucției lor pe insulă. Orarul fusese însă modificat pentru a se răspunde cererii Pentagonului de a recalifica trei „civili” în tehnicile celor mai noi vehicule de livrare SEAL a armelor de mână (SDV) și al celor de joasă altitudine și deschidere mică, dezvoltate de Marină pentru cadrele ei operative din cadrul Operațiunilor Speciale. Cum centrul de scufundări Heavy Hook era în San Diego, se hotărâse ca Școala de Amfibii a Marinei să fie folosită ca loc de antrenament pentru echipa Springblade, ori de câte ori aceștia simțeau nevoia unei reactualizări sau a prezentării noutăților apărute în domeniul operațiunilor speciale.

Kinder nu-și putea imagina cine hotărâse asta, căci părea în totală contradicție cu pasiunea Marinei pentru secretul posibilităților sale în operațiuni speciale.

— Indiferent în ce sunt implicați, sunt al naibii de buni. Hartung și Thornton au lucrat în operațiuni comune cu noi, în Vietnam, iar maistrul-șef Kruger mi-a spus că domnul Silver a făcut două tururi cu Ranger-ii, în Asia de Sud Est. Ordinele

noastre sunt să le asigurăm orice doresc, și că putem scoate materiale din orice surse ale SOCOM, ca să facem asta.

Cei doi bărbați îl priviră pe Thornton, care se pregătea să încheie cursa de luptă. Luptătorul înalt tocmai depășise o serie de obstacole în care se angajase în nouă situații diferite cu ostatici, folosind un Beretta 92 și un UZI SMG. Thornton întinse armele unui instructor SEAL care stătea în apropiere și apoi se cățăra pe o scară de frânghie de cincisprezece metri înălțime, care ducea la o platformă de lemn suspendată mult deasupra pământului. Ajuns în vârf, se prinse în scaunul de rapel și coborî în mare viteză pe partea de sus a machetei unui fuzelaj de avion de linie 737. Dansând în lungul avionului, Bo găsi o Minimi LMG care îl aștepta aproape de coadă. Thornton ridică arma, o încarcă și începu să asigure o acoperire cu foc pentru Hartung și Silver, care tocmai își părăseau pozițiile lor de tragere. În timp ce cei doi se repezeau înainte spre un buncăr mic de beton, Bo distruse două grupuri de figuri de carton, care reprezentau infanteriști teroriști. Când văzu spatele lui Silver dispărând în interiorul construcției, Thornton agăță o frânghie de un inel prins de macheta scheletului aerian și se lăsă să alunece la pământ. Din interiorul buncărului se auzi tușea seacă a focului carabinelor fără recul, când Hartung și Silver deschiseră focul asupra unei minifurgonete antice, aflată la patru sute de metri în fața lor. Sub privirile pline de admirație profesională ale SEAL, furgoneta explodează sub impactul primului cartuș, zguduindu-se puternic pe cauciucurile sfârțecate, când un al doilea cartuș o lovi în lateral.

La douăzeci și cinci de metri în dreapta ei, țâșniră la vedere o serie de ținte din oțel. Thornton prinse carabina Minimi de bandulieră și, strângându-i patul lângă șoldul drept, începu să trimită rafale lungi și precise de cartușe de 0,223 în rândurile lor. Țintele dispărură una după cealaltă, până când în locul lor rămase doar un câmp deschis spre mare. Stând pe fuzelaj, deasupra războinicului transpirat, Kinder se întoarse spre subofițerul lui.

— Dacă ticăloșii aceștia sunt în retragere, mă întreb ce ar însemna să fie aduși din nou în serviciul activ! Nu am mai văzut acest calibru de lucru în echipă de când operam în Rung Sat. Tipii aceștia seamănă mai mult a SEAL, decât a „pifani” ai armatei.

Sam răsă și îl salută scurt pe Thornton, care auzise comentariul ofițerului SEAL, în timp ce termina de golit încărcătorul puștii Minimi fumegânde.

— Nu știu cu cine sunt tipii aceștia acum, domnule comandor, dar din ceea ce ne-au arătat în ultimele două săptămâni, nu mi-ar plăcea să intru în echipa lor. Suntem noi răi, dar băieții aceștia sunt *răăăăăi* până în măduva oaselor... fără glumă.

Cei doi marinari îi priviră pe Hartung și Silver ieșind din buncăr, cu niște zâmbete uriașe pe figură, când zăriră silueta deșirată a lui Thornton îndreptându-se spre ei. Când cei trei bărbați se întâlniră, își strânseră mâinile și bătură palma, fluierăturile lor binedispuse fiind egalate de cele ale cadrelor SEAL, care începuseră să se adune în jurul lor. Brusc, unul dintre SEAL arătă spre cer, spre o umbră întunecată care plana deasupra grupului, cu rotoarele șuierând la viteză mare în aerul greu al oceanului.

— Elicopter apropiindu-se! anunță marinarul din trupele de comando.

Hartung, cu o banderolă udă legată în jurul capului, aruncă o privire scurtă spre aparatul de zbor care cobora, după care își întoarse privirea spre Thornton, care se juca indiferent cu capătul cuțitului lui balistic rusesc.

— De ce am senzația că elicopterul acela vine aici pentru noi? Întrebă veteranul a trei războaie.

— Instinctul, ticălos bătrân. Noi am venit pe mare, așa că, în mod normal, ar fi trebuit să ne întoarcem la Operațiuni Speciale la fel. Oamenii lui Kinder au legătură radio, așa că trebuie să fie vorba de ceva special... iar asta poate însemna că amicul Calvin are ceva pentru noi.

— Sper, la naiba, interveni Silver. Toată această „odihnă și relaxare” mă ucide. Un contract bun ar fi binevenit, ținând cont de cât mă costă deschiderea galeriei mele de artă din Seaside.

Frank Hartung îl prinse pe după gât pe fostul Ranger, prefăcându-se că îl strangulează.

— Galerie de artă? Ce naiba știe un prăpădit ca tine despre artă?

Silver se desprinse rapid din strânsoarea sergentului major și făcu un pas în spate, ca să nu mai poată fi ajuns de acesta, în timp ce Thornton făcea semn cu mâna pilotului, care se vedea în carlinga fără ușa.

— Nu știu nimic despre artă, dar Linda spune că asta e valabil și pentru majoritatea tâmpiților care cumpără. După ce termină de mobilat casa lui Bo, o să-mi aranjeze o afacere, ca și a voastră. Dumnezeu știe că nu o să fiu în stare să car în spate un rucsac toată viața.

— Haideți să-l vedem pe Calvin! Se pare că vom fi reactivați.

— Kinder mi-a spus că v-ați agitat ceva, deși nici nu mă așteptam la altceva.

Calvin Bailey deschise cu o mână expertă capacul unei cutii de Coors rece și goli jumătate din bere cu o înghițitură lungă. Agentul DEA⁶ care era legătura între Springblade și președinte și un cerc mic de consilieri ai acestuia stătea pe o lădiță de muniție de 203, cu jacheta din piele scoasă, lăsând să se vadă un Magnum S&W Model 19,357 foarte folosit, în tocul Alessi de umăr.

Silver culese o bere din răcitorul de la picioarele lui și o goli peste cap și pe gât.

— Daaa! mârâi el. E ora pauzei și acum, când Calvin Bailey – cel „atât de secret încât va trebui să te ucid” – este aici, putem începe petrecerea!

Thornton, cu un bidonaș de Gatorade în mână, termină de mulțumit oamenilor lui Kinder pentru eforturile lor și îi privi îndepărtându-se în coloană pe plajă, unde trei vase de asalt Seafox pentru ocean așteptau ca să-i transporte înapoi la Coronado. Trei dintre SEAL urmau să rămână pe insulă ca să împacheteze armele și să facă curățenie, până venea după ei un CH-53. *Buni oameni*, își spuse Bo. *Al naibii de profesioniști, și totuși total fără pretenții*. Lui Thornton îi plăcuse întotdeauna să lucreze cu SEAL, amintindu-și vremea pe care o petrecuse în Okinawa, conducând programul comun Armată-Marină SCUBA, în timpul Vietnamului.

Întorcându-se cu pași mari spre locul unde stătea echipa lui, Bo Thornton se întreabă ce considera Calvin Bailey atât de important încât să vină cu elicopterul din D.C. Trecuseră aproape două luni de când Bo și David Lee, singurul membru în serviciu activ al echipei, intraseră în Nicaragua ca să doboare un dezertor din Beretele Verzi, al cărui patriotism nechibzuit față de patria lui natală ar fi putut costa Statele Unite capul lor de pod din America Centrală. Lee era încă în recuperare în urma rănilor primite, la Bragg, împărțindu-și timpul între spital și RTL-ul comitetului SERE, de la Camp Rowe, unde activa ca sergent major. Thornton își petrecuse majoritatea timpului terminând casa pe care o construia împreună cu Linda, pe țărmul Oregonului.

⁶ DEA: *Drug Enforcement Administration* – Agenția de combatere a drogurilor (n. tr.).

Fusesse ideea lui Conrad Billings să trimită trei oameni la Coronado pentru un antrenament activ, iar Bo era recunoscător pentru șansa oferită, având astfel posibilitatea să se intereseze de progresul lui Heavy Hook. Hartung îi arătase un număr cu șase cifre în registru, ceea ce îl uimise pe Thornton, care fusese plecat din San Diego, de când Springblade devenise o realitate.

— Trebuie doar să oferi oamenilor ceea ce vor, îi explicase Frank la cină, în prima lui seară în oraș. Facem cursuri de fotografie subacvatică, de scufundare recreativă, sisteme de livrare, cursuri de specialitate, cum ar fi vânătoarea de rechini, toată gama. Am paisprezece instructori pe statul de plată, jumătate dintre ei fiind SEAL, ca activitate principală. Heavy Hook s-a lansat atât de bine, încât ar trebui să fim consultanți în economie.

Jason Silver, expert în demolări al echipei, se extaziasse la șansa de a face schimb de informații cu specialiștii în operațiuni speciale ai Marinei, în legătură cu ultimii explozivi apăruți. Locuind puțin mai sus pe autostradă față de Thornton, Jason își săpa și el propria nișă în comunitatea oamenilor de afaceri, deschizând o galerie de artă. Silver luptase alături de Thornton în Vietnam, găsind voluntari pentru proiectul „Krieg” al lui Bo și asigurând informații și echipament ori de câte ori era nevoie să se găsească ceva rapid. Se mutase în Oregon după prima misiune încununată de succes a echipei, și își găsise un nou țel în viață, după anii de frustrare postbelică. Silver era cel care se ocupa de aprovizionare și transport atunci când Springblade intra în acțiune, o sarcină pentru care nu îl invidia nimeni, dată fiind complexitatea misiunilor lor.

— ... așa că se pare că Forțele Speciale vor începe să desfășoare misiuni fierbinți în țările pe care le-am menționat, asta doar dacă nu reușesc Infanteriștii Marini să convingă pe toată lumea că ei pot face mai bine treaba asta. DEA are de lucru până peste cap doar încercând să calce apa în interiorul granițelor noastre, și fără să fie obligați să se joace de-a pistolarii nebuni în Peru sau în altă parte.

Bailey strivi cutia de bere goală și luă o alta, oferindu-i și lui Thornton o lădiță, când acesta ajunse lângă ei.

Privind fețele din jurul lui, Bo puse întrebarea pe care el era cel în drept să o formuleze.

— Deci, Calvin, ce te aduce pe insula noastră?

Grupul izbucni în hohote de râs, când Bailey îi acordă prietenului său salutul cu un deget ridicat.

— Kinder mi-a spus că v-ați agitat serios aici, ceea ce e un adevărat compliment, din partea unui SEAL, când se referă la „pifani” ai Armatei. Billings vă transmite salutări și mi-a zis să vă spun că președintele este foarte mulțumit de acest proiect. Trei misiuni succesive și toate încununate cu succes. Nu e o medie prea rea, date fiind scorurile noastre anterioare, de la bordul Operațiunilor Speciale. Lee se reface frumos, deși a suportat destul de greu asasinarea colonelului Rowe. Ne așteptăm să fie pe deplin apt fizic, peste aproximativ o lună.

— Asta e o veste bună, puștiule, latră Hartung. Acum, care este povestea cu tine și elicopterul ăsta? Spune-ne ceva ce nu știm deja.

Bailey trimise un râgâit lung și dezgustător în direcția lui Hartung.

— Tot tipul de bunicuț adorabil ai rămas, Frank? Deci, ieri, Conrad a participat la o întrunire de urgență cu președintele. Se pare că un colonel Spetsnaz s-a infiltrat în Alaska, folosind o rețea KGB – Spetsnaz pe care nu o cunoșteam înainte de apelul lui. Băiatul nostru vrea să dezerteze și este dispus să-și cumpere cetățenia cu niște informații foarte interesante, pe care credem că le-a adus cu el. Departamentul de Stat și Pentagonul vor ca colonelul Chuikov să fie recuperat, iar președintele vrea ca Springblade să execute misiunea.

— Unde trebuie să acționăm? Întrebă Thornton.

— Toți patru am fost înregistrați ca civili în Anchorage. Vom fi așteptați de niște tipi de la trupele parașutate ale Forțelor Aeriene și ne vom aproviziona de la magazinul lor. I-am dat lui Kinder o listă cu echipamentul de care vom avea nevoie. Dacă mai este ceva, Silver poate interveni, din această clipă și până în momentul declanșării misiunii.

Thornton se întinse spre răcitorul pe jumătate plin și luă prima bere de când sosise în San Clemente. O deschise și o ridică, într-un toast.

— Noroc, domnilor. Se pare că ne-am reîntors în afaceri.

— În aer și amin, fu de acord Hartung.

— Maică-ta, replică Calvin Bailey, în timp ce CH-53-ul care trebuia să ducă echipa înapoi la Centrul de Operațiuni Speciale se apropia de insulă.

Porniră cu toții, în același timp, spre marinarii SEAL rămași pe insulă, ca să-i ajute să încarce.

Chuikov își parcă mașina pe Forth Avenue și îi încuie ușile mai mult ca pretext pentru verificarea trotuarelor și străzii, în căutarea eventualelor „cozi” ale KGB-ului, decât din grijă pentru automobil. Satisfăcut că pietonii nu-i acordau mai multă atenție decât era normal, traversă traficul și se îndreaptă spre *Captain Cook Hotel*, aflat la câteva blocuri distanță. Avea de gând să se deplaseze destul de mult prin Anchorage în următoarele douăzeci și patru de ore, așa că părea o idee bună să-și lase mașina în locuri diferite, ca măsură de siguranță. Chuikov avea un instinct de supraviețuire care fusese ascuțit în cele mai grele condiții. Nu era paranoic. Era un supraviețuitor, în sensul cel mai sănătos al cuvântului.

Intrând în lobby-ul plușat al hotelului, își verifică rapid cutia poștală pentru mesaje, evitând schimbul de cuvinte inutil cu încântătoarea recepționeră a hotelului. Avea să afle dacă primise vreun mesaj telefonic, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, atunci când ajungea în cameră. Traversă holul și micuțul magazin de cadouri de la intrarea hotelului, făcând o recunoaștere vizuală rapidă a oamenilor din holul principal. Satisfăcut că nu fusese așteptat sau urmărit, rusul luă liftul, spre camera lui de la etajul paisprezece.

După o examinare rapidă a camerei, Chuikov se întinse pe patul abia făcut și începu să răsfoiască catalogul Brigade Quartermaster, pe care-l luase mai devreme, în drumurile lui. Avea nevoie de echipament care să-i permită să stea în cort și să-și procure mâncare, pentru maxim zece zile în sălbăticia Alaskăi, și avea nevoie de el imediat. După ce își făcu însemnări timp de câteva minute, formă numărul 1-800 al companiei și făcu comanda, spunând și numărul unei cărți de credit valoroase, prin care retrăgea fonduri dintr-un cont al Spetsnaz, dintr-o bancă din Anchorage. Ceru ca livrarea să se facă la hotelul din Fairbanks în care urma să stea o noapte și chicoti pentru sine, gândindu-se la reacția lui Suvorov atunci când va primi nota.

Un al doilea telefon la un magazin de arme local îi furniză imediat o carabină compactă calibru 12 și o pușcă de vânătoare Ruger M77 de calibru 0,223, cu lunetă. Acestea urma să le plătească în numerar și promise să ajungă la magazin după-amiază, chiar înaintea orei de închidere. Chuikov continuă

comandând 250 de cartușe numărul patru pentru carabină și 100 de cartușe de muniție de vânătoare, pentru Ruger. *America e o țară grozavă*, gândi el cu voce tare. Unde altundeva putea cetățeanul obișnuit să se înarmeze printr-un simplu telefon și cu câțiva bănuți? În mod sigur nu în Rusia sau în China comunistă, țări în care nu se dorea ca oamenii să se apere împotriva inamicilor interni sau externi.

Odată problema aprovizionării rezolvată, Chuikov își îndreptă atenția spre problema transportului. Plănuia să ia un avion care circula zilnic între Anchorage și Fairbanks, plecând devreme dimineața și ajungând la prânz. Acolo urma să se înregistreze la Golden Nugget, să-și ia echipamentul de exterior și apoi să-l contacteze pe unul dintre piloții particulari care zburau dincolo de limitele celui mai nordic oraș al statului. În mai puțin de patruzeci și opt de ore, colonelul Peter Chuikov avea să fie în siguranță, ascuns în sălbăticia virgină a zonei Brooks Range din Alaska, depinzând numai de propriul talent și inventivitate, până era contactat de cei trimiși de guvernul lui Foster. În același timp, își aminti de furia lui Vasili Suvorov și de determinarea acestuia de a ajunge primul la el, precum și de faptul că era aproape sigur că o echipă Spetsnaz se pregătea deja să traverseze Marea Bering, în urmărire.

Chuikov se uită la ceas, un cadou de la un prim-ministru rus acum mort, pentru serviciile lui în Angola și Ciad, și observă că mai avea câteva ore înainte de întâlnirea cu proprietarul magazinului de obiecte sportive. Își scoase revolverul Beretta de la curea, și îi scoase încărcătorul, lăsând un singur cartuș pe țeavă, pentru orice eventualitate. Chuikov descărcă cele trei încărcătoare și verifică tensiunea arcurilor lor și plăcile de la bază. Încărcă din nou automatul, îi trase siguranța și plasă pistolul pe pat, la îndemână.

Dădu drumul televizorului și căută canalul de știri. Era dependent de rețeaua CNN. După două reportaje despre deșeurile toxice, unul despre un avion de linie care se prăbușise în curtea unei școli din Texas și un interviu cu un cântăreț rock în vârstă care pornea din nou în turneu, atenția lui Chuikov se fixă pe ecranul pe care apăruseră dealurile neregulate ale Afganistanului.

După trei minute, colonelul rus aflase tot ce avea nevoie să știe despre moartea reporterului american de mână unor asasini necunoscuți, petrecută cu două zile înainte. Profilul misiunii îi era familiar lui Chuikov, în primul rând pentru că făcuse parte din

grupul care plănuise moartea omului, cu șase luni înainte să fie trimisă echipa condusă de maiorul Pușkin. Reporterul CNN făcea referiri la zvonurile că războiul dintre facțiunile afgane rivale ar fi fost la baza acelei ambuscade fatale. Chuikov ar fi putut să o propulseze până la cer pe reporteră, dacă ar fi dorit. KGB-ul ceruse moartea ziaristului curios, iar Spetsnaz îndeplinise sarcina ca parte a unei operațiuni mai largi, menite să elimine pe cei mai influenți membri ai mișcării de rezistență, aruncând astfel țara într-un război civil pentru următorii câțiva ani. Hussein și Mullah Woodud fuseseră și ei pe lista lui Pușkin, dar *mujahedin-ul* lui Gulbuddin Hekmatyar ajunsese primul la conducătorii gherilei populare. Chuikov bănuia că tot Pușkin era cel care reușise uciderea colonelului din Forțele Speciale americane, în Manila. Era stilul lui.

Opri televizorul, gândindu-se la noile date aflate și la semnificația lor. Pușkin era un om important în Spetsnaz, un soldat egalat de puțini dintre camarazii lui, un om despre care se știa că îi plăceau țintele americane. Oare pe el îl trimisese Suvorov în America? Era probabil. Între Chuikov și Pușkin nu exista nici o afecțiune, echipele lor fiind într-o competiție acerbă de ani de zile. Rusul se lăsă pe spate pe scaunul confortabil, atingând absent cu mâna pistolul Beretta, ca pentru a se asigura că arma era încă acolo. Dacă Pușkin era disponibil, pe el avea să-l trimită Vasili.

După câteva minute, Chuikov adormise, conștient pe deplin de faptul că acum era un lup pe care propria haită avea să-l devoreze, dacă reușeau să-l prindă. Timpul era un element esențial, și la fel și odihna.

Afară începuse să plouă.

— Știm că colonelul e în Anchorage de ieri. Nu e nici o îndoială că a contactat pe cineva din guvernul american, care trebuie să decidă acum dacă merită să acorde azil politic unui ofițer Spetsnaz dezertor. Va dura ceva timp ca să evalueze informațiile pe care Chuikov s-a dezonorat luându-le de la noi, timp pe care am intenția să-l folosim ca să-l găsim și...

— Să-l ucidem?

— Da. Bineînțeles.

Pușkin privi peste biroul masiv al lui Suvorov, sperând să reușească să-și rețină aflulul de adrenalină care gonea prin corpul lui ca un izbucnire de electricitate. Fusesse transportat cu un avion de vânătoare înaintea lui Antonov și a restului echipei și ajunsese în Moscova în primele ore ale dimineții. Pușkin știa că arăta groaznic. Misiunea fusese lungă și extrem de solicitantă, atât din punct de vedere mental, cât și fizic. Moartea reporterului marcase sfârșitul ei și un HIP coborâse ca să-i extragă pe mercenarii Spetsnaz, atunci când aceștia ajunseseră pe platoul de deasupra locului ambuscadei. Speraseră cu toții să aibă o perioadă de odihnă. În loc de asta, ordinele lui Suvorov îl aduseseră în inima Mamei Rusia în numai câteva ore.

— Când pornim? întrebă el.

Suvorov mormăi satisfăcut. Știuse că maiorul va accepta provocarea, în ciuda faptului că abia se întorsese din teren. Comandantul forțelor speciale rusești citise raporturile inițiale ale agenților de teren din Afganistan, care confirmau toate eforturile lui Pușkin de a eradica miezul central al conducerii *mujahedin*. Fuseseră identificate douăsprezece ținte, dintre care șapte fuseseră localizate și atacate cu succes, incluzându-l și pe jurnalistul american. *Era o realizare meritorie, după orice standarde*, își spuse Suvorov.

— Măine dimineață. Oamenii tăi vor fi capabili să facă față sau vrei o echipă nouă?

Pușkin flutură mâna în față, ca și cum ar fi vrut să înlăture grijile lui Suvorov.

— *Niet*. Am pierdut doi oameni care pot fi înlocuiți. Aș vrea să-i aleg din echipa lui Igor Pavlovici, dacă sunt disponibili.

Suvorov înclină din cap, exprimându-și asentimentul.

— Echipamentul și fondurile au fost pregătite și te așteaptă pe

coastă. Infiltrarea se va face pe mare, iar unul dintre agenții noștri de pe continent vă vor transporta la Anchorage pe șosea. Cunoscându-l pe colonelul Chuikov, eu cred că nu va rămâne prea mult timp în oraș. Colonelul nostru nu-și face iluzii în legătură cu modul cum vor reacționa sau nu vor reacționa americanii în privința lui. Se va poziționa în așa fel încât să poată profita de cât mai multe opțiuni posibile, deși nu are prea multe. Dacă rămâne în oraș, se expune unui mare risc din ambele părți. Pe de altă parte, dacă se retrage în munți, continuă să-și controleze propriul destin.

— Cum așa? întrebă Pușkin.

Vasili Suvorov se ridică, întinzându-se cu grație. Stătea în birou de peste optsprezece ore deja, permițându-și doar un scurt pui de somn, înainte de sosirea tânărului maior din Afganistan. Traversă podeaua lată și făcu semn cu capul spre o cană cu cafea americană, așezată pe o măsuță din colțul îndepărtat al camerei. Pușkin se ridică, acceptând, căci corpul lui avea nevoie de un întăritor, după zborul lung din Kabul. Cei doi bărbați continuă să discute diverse alte lucruri, în timp ce-și umpleau ceștile rusești generoase. Suvorov răspunse ultimei întrebări a maiorului, în timp ce privea cum soarele împrăștia ceața dimineții din Piața Roșie.

— Un om ca Chuikov poate rezista prin resurse proprii la nesfârșit, dacă reușește să ajungă în munți în această perioadă a anului. Știm că și-a plănuit mișcările de destul de mult timp, luând ceea ce avea nevoie ca să se tocmească și să plătească, în poziția în care se află acum. Colonelul Chuikov nu-și va încredința soarta înțelepciunii comunității de spionaj americane. E prea curând pentru asta. Va dori ca ei să-și demonstreze sinceritatea, ceea ce înseamnă că-i va forța să facă o mișcare hotărâtă, o mișcare prin care să-și ia un angajament față de el. Eu cred că se va duce în munți, probabil undeva dincolo de Fairbanks, ca să aștepte echipa de extragere americană. Știm că a luat cu el cel puțin un transponder⁷, care poate semnaliza poziția lui unui avion. Are bani, numere de cărți de credit și câteva contacte în rândurile SOCOM de la Fort Bragg și chiar și în Washington. Dacă i se adevăresc cele mai rele temeri, colonelul nostru va hotărî să dispară pur și simplu, ducându-se în Canada pentru o vreme.

Comandantul Spetsnaz își puse ceașca de cafea jos și se

⁷ Transponder – dispozitiv de recepție-transmisie automată (n. tr.).

întoarce cu fața la Pușkin, care se așezase din nou în fața biroului.

— Te vei întâlni cu unul dintre agenții noștri, care l-a reperat pe Chuikov în Anchorage și a urmărit mașina închiriată de el sub numele de „Domnul Tom Jones”. În acest moment, omul tău caută în toate hotelurile mari un oaspete care să folosească acest nume, deși eu cred că colonelul va pleca înaintea sosirii echipei tale. Chuikov știe că-l vom găsi, mai devreme sau mai târziu. Procedurile de operare Spetsnaz sunt clare în astfel de cazuri și el folosește ceea ce a învățat, la fel cum și noi vom folosi aceleași tehnici ca să-i prindem urma. Avantajul lui constă în deplasarea rapidă într-o poziție în care să se poată apăra sau pe care să o poată abandona. Va fi o vânătoare interesantă, maiorule.

— Echipa mea... încep Pușkin.

— Va sosi azi, înainte de prânz, îl întrerupse Suvorov. Am ordonat un examen medical rapid, precum și niște „distracții”, așa încât să se poată relaxa înainte de plecare. Spune-mi pe cine vrei din echipa căpitanului Pavlovici și voi ordona detașarea lor. Măine seară cel târziu vei fi pe pământ american și în urmărirea omului pe care nu l-aș fi bănuț niciodată că își va trăda țara și uniforma. Vă urez vânătoare bună, ție și oamenilor tăi.

Pușkin se ridică, știind că întâlnirea se încheiase, că era liber să plece și să se odihnească puțin, înaintea sosirii lui Antonov și a celorlalți.

— Domnule, există vreun preț pe care trebuie să-l plătim, dacă eșuăm? întrebă el.

Suvorov își strânse buzele, cu mâinile strânse la spate, într-o poză pe care o făcuse faimoasă în timpul războiului împotriva lui Hitler, cu ani în urmă.

— Un preț? Nu, nu în acest caz. Pe de altă parte, totuși, pe tine și pe oamenii tăi vă așteaptă o mare recompensă, dacă reușiți să-l doborâți pe acest trădător. Nu uita că faci parte din Spetsnaz, maior Pușkin. În Spetsnaz primim numai cele mai dificile sarcini, acelea care sunt considerate ca fiind imposibil de îndeplinit de alte forțe. Nu mă interesează „eșecul”, ci numai cât de deplin va fi succesul eforturilor noastre. Dacă reușiți să-l ucideți pe Chuikov, și dintre toți lupii mei tu ai cea mai mare posibilitate să o faci, îți pot promite o carieră confortabilă, din acel moment. Pe de altă parte, simplul fapt că trimit echipa ta după acest trădător va reprezenta un mesaj pentru toți ceilalți membri ai Spetsnaz care ar putea avea idei similare, în viitor. Nu

vom tolera trădarea în rândurile noastre. O voi înăbuși, indiferent care va fi prețul! Du-te și odihnește-te. Ordonanța mea te va trezi atunci când va veni momentul să te întâlnești cu oamenii tăi.

Pușkin îl privi pe Suvorov întorcându-se spre fereastră, ale cărei geamuri începuseră să se încălzească în strălucirea blândă a zilei. Maiorul se ridică fără nici un zgomot de pe scaun și se îndreptă hotărât spre ușa deschisă, unde era așteptat de o escortă Spetsnaz. Ieșind din birou, Pușkin se întrebă dacă să se felicite sau să se blesteme pentru că fusese ales să fie omul care trebuia să-l vâneze pe Chuikov. Nu avea nici o afecțiune pentru Chuikov, în ciuda admirației profesionale pentru reputația splendidă a acestuia de până atunci. Nu exista altă echipă de teren mai bună decât a lui Pușkin. Erau cu toții în formă, în ciuda drumului pe terenul lunar al Afganistanului, și funcționau împreună ca o mașinărie bine unsă. Cei doi oameni ale căror nume le lăsase pe biroul lui Suvorov aveau să se încadreze cu ușurință, căci amândoi mai luptaseră alături de Antonov, înainte.

— Apartamentul dumneavoastră, tovarășe maior.

Pușkin tresări, dându-și seama că își urmase ghidul pe holurile centrului de comandă fără să fie atent unde era dus. *Sunt mai obosit decât credeam*, își spuse el, intrând în camera confortabilă și închizând ușa. Pușkin realizează enormitatea misiunii lor abia când se întinse și înainte să se cufunde într-un somn adânc. O misiune de interdicție în interiorul Statelor Unite! Nu mai auzise niciodată de o astfel de misiune, deși Spetsnaz făcea antrenamente regulate pentru așa ceva. *Va fi o plăcere să arunc în aer capul colonelului Chuikov*, se gândi el. *Iar, pe de altă parte, va fi o onoare să o fac în America.*

În timp ce Pușkin dormea, cu două etaje mai jos decât biroul lui Suvorov, un contabil de la biroul de finanțe internaționale al KGB-ului primi un mesaj curios de la un fond secret din Statele Unite. Confirmă numărul de cont și apoi verifică operațiunile care se desfășurau în zonă și care erau autorizate să-l folosească. Descoperind că nici unul dintre oamenii lui Suvorov nu se afla într-o astfel de operațiune, contabilul își anunță imediat superiorul, care, la rândul lui, sună la biroul generalului.

Câteva minute mai târziu, Vasili Suvorov era anunțat că cineva făcea retrageri din fondurile Spetsnaz din Alaska. Generalul comandă altă cafea, felicitându-se singur că descoperise o nouă piesă a puzzle-ului. În curând urmau să se afle suficient de aproape de Chuikov. În curând urmau să-i pună acestuia în mâini

propriul cap, ca o lecție pentru toți.

Thornton știa că adormise. Fostul membru al Beretelor Verzi era la fel de sigur de acest fapt ca de locul în care se aflau el și restul echipei, în clipa în care începuse visul. Lângă el, la clasa întâi, stătea Frank Hartung, cu un pahar de plastic cu whisky cu gheață în mână și cu o revistă de știri șifonată în poală. În partea cealaltă a culoarului se aflau Calvin Bailey și Jason Silver, antrenați într-o partidă de șah, pe care o începuseră încă de când avionul părăsise LAX, cu două ore înainte. Thornton știa unde se afla, dar visul venise, totuși.

Păsările și insectele își continuă cearta chiar și după ce cercetașul își ridică încet mâna înnegrită în sus, lăsându-se în același timp într-un genunchi. În spatele lui, țevile negre și scurte ale armelor restului echipei se îndreptară spre flancuri, ca să acopere laturile, iar corpurile transpirate se coborâră ca nișe arcuri comprimate pe solul dur al junglei. Nimeni nu vorbea. În schimb, ochii și urechile începură să sorteze miile de biți de informație de care erau asaltate. T. I. Jackson auzise sau văzuse ceva, iar cercetașul SOG⁸ veteran rareori rata ceva, atunci când se afla în față.

Ritmul rapid și melodios al vocilor vietnameze răzbătea printre celelalte zgomote ale junglei, atingând corzile sensibile ale conștiinței de luptă a patrulei, care începură să vibreze ca un gong de alamă lovit brusc. Degetele se strânsă în jurul mânerelor și al paturilor carabinelor, degetele mari se fixară deasupra siguranțelor bine unse, în anticiparea nervoasă a ceea ce urma. Posesorii vocilor ce discutau erau aproape, cuvintele lor fiind distincte, la fel ca și accentul nordic. Cineva scăpă o canistră sau un bidon, iar ceilalți râseră de stângăcia lui. Mirosul tutunului crud făcu nasurile luptătorilor de comando îmbrăcați în costume de camuflaj dungate să se încrețească, recunoscând țigările chinezești, ce se găseau de obicei numai în buzunarele militarilor de carieră din Vietnamul de Nord.

Capul lui T.I se roti încet în spate, până când privirea i se înfrunghie cu a șefului echipei. Thornton înclină din cap doar o fracțiune, spunându-i prin asta cercetașului său să înainteze

⁸ SOG: *Special Operation Group* – Grupul pentru Operațiuni Speciale (n. tr.).

până ajungea în contact vizual cu cei aflați la doar câțiva metri distanță. În spatele lui Thornton erau alți trei oameni, un american nou venit la SOG și doi mercenari Nung. Echipa de recunoaștere Python era în teren de o săptămână, retezând liniile de comunicații ale NVA⁹ și făcând poze tunurilor antiaeriene de 40 mm de producție rusească, pentru ca Forțele Aeriene să le poată bombarda sau ocoli. Echipa tocmai trecuse peste o serie de pârauri mici care hrăneau un râu ce curgea spre sud, când simțurile lui T.I. sesizaseră inamicul. Toți voiau să evite contactul, dacă era posibil, aceasta fiind, de altfel, și misiunea lor.

— O operațiune strict de recunoaștere, le spusese maiorul Dunderson oamenilor lui, la sfârșitul instructajului din tabăra de bază fortificată a CCN¹⁰. Strângeți cât de multe informații puteți despre ce au construit vietnamezii în zonă și aduceți-le acasă. Comandamentul a lăsat în pace NVA-ul din acea arie timp de aproape două luni, așa încât aceștia să coboare garda. Evitați contactul cu orice preț. Veți avea de acoperit cel puțin un kilometru sau doi, înainte ca un elicopter de extragere să poată risca să vă scoată de acolo.

După două zile în teren, Thornton înțelegea de ce NVA deschisese unul dintre complexe lor de tunele, care fusese săpat cu ani înainte, în timpul războiului dintre Franța și Indochina. Un furnicar de tineri agitați deserveau puncte de camuflaj, fortificații, buncăre de comunicații și servicii de gardă. Echipa de recunoaștere găsisese trei baterii antiaeriene controlate prin radar, le fotografiase și memorase coordonatele lor. Thornton era uimit de mărimea bazei, estimând-o la cel puțin două mii de soldați NVA. De două ori era cât pe ce să fie descoperiți, și de fiecare dată se ascunseseră cu câteva secunde înainte și la câțiva centimetri distanță de a fi făcuți una cu pământul de focul încrucișat al inamicului. O echipă mai slabă ar fi fost pierdută, dar cea a lui Thornton era compusă din cei mai buni și mai experimentați artiști în recunoaștere pe care îi avea CCN. Acum era vorba doar să evite încă o confruntare și puteau să se îndrepte spre casă.

Echipa se târa prin junglă, în mâini și în genunchi. Jackson curăța cu grijă calea, pentru a fi urmat de ceilalți, îndepărtând

⁹ NVA: *North Vietnamese Army* – armata Nord-Vietnameză (n. tr.).

¹⁰ CCN: *Command and Control North* – Centrul de comandă și control din nord (n. tr.).

bucăți ascuțite de lemn sau piatră de pe cărarea nou tăiată de el, îndoind nuiielele și împletindu-le cu altele, așa încât să nu-i lovească pe oamenii din spatele lui. Jackson era un apaș pur-sânge, care se înrolase în armată ca să scape de viața din rezervație. Fusese un înnăscut pentru Forțele Speciale, absolvind la Bragg și trecând apoi în Vietnam la SOG, datorită unei atitudini uimitoare și a unei abilități naturale în genul de război cu care se mândreau Forțele Speciale. T.I. era prescurtarea de la „The Indian”, poreclă pe care războinicul apaș o primise de la sergentul-major Flossom, în grupul de instrucție de la Bragg.

Era cercetașul lui Thornton de câteva luni, după ce își extinsese turul și fusese transferat la CCN de la CCC, din cauză că „lucrurile se mișcau prea încet acolo, pentru mine”. Părul negru al lui Jackson era lung după standardele armatei și indianul purta cu el unul dintre rarele tomahawkuri din Forțele Speciale, care fuseseră alocate primei echipe Hatchet formate. În borul îngust al bonetei sale uzate avea înfiptă o pumă la pândă, precum și mai multe dintre simbolurile cele mai sacre ale tribului său. Thornton știa că Jackson își însemnase reușitele sau atinsese corpurile vii ale inamicilor lui, în cel puțin două ocazii, înainte să-i ucidă. Apașul era prudent în luptă, și totuși la fel de calm sub focul inamic ca toți cei alături de care luptase Bo, iar acum tocmai făcea semnul pentru o a doua oprire, cu o fluturare a unui deget.

Thornton se strecură lângă T.I. și se uită prin vâlul subțire de iarbă și frunze la oamenii care stăteau pe cărarea îngustă bătătorită. Armele echipei erau adunate într-un aranjament gen cort indian, în mijlocul cărării. Thornton văzu cum degetul arătător al lui T.I. se ridică întâi în sus și apoi spre cărare, indicând pozițiile paznicilor. Dacă NVA ar fi plasat gărzi pe flancuri, ar fi reperat demult echipa SOG. Din cine știe ce motiv însă, nu o făcuseră, spre marea satisfacție a lui Thornton. Acesta îl recunoscuse pe unul dintre oameni ca fiind generalul Vo Liu Dong, comandantul suprem și liderul grupului de gândire tactică din Hanoi. Thornton nu-și putea imagina ce căuta acesta acolo, dar era sigur că avea legătură cu planuirea unei operațiuni majore împotriva SUA sau a forțelor sud-vietnameze.

În timp ce rememora ceea ce știa despre Dong, Thornton își aminti că generalul era responsabil pentru trei dezastre majore franceze, în timp ce era comandant de batalion, sub comanda lui Ho. Promovat în timpul tranziției între retragerea Franței și intrarea Statelor Unite în Vietnam, Vo Liu Dong părăsise câmpul

de luptă ca să studieze doctrina tactică americană, așa încât să-i poată exploata cu succes slăbiciunile. Datorită cunoașterii gândirii militare și politice a SUA, devenise responsabil pentru mai multe pierderi ale unor comandanți de luptă ai Marinei și Armatei, iar MACV¹¹ îl marcaseră pe Dong ca țintă prioritară pentru un asasinat aerian, naval sau personal.

Era evident că Dong le evitase pe toate trei, își spusese Thornton, privindu-l pe generalul, deșirat cum amesteca neglijent un vas mic cu orez, în timp ce paznicii lui stăteau de vorbă, lângă el. Prinzând privirea amuzată a lui T.I., Thornton făcu semn echipei să angajeze lupta cu inamicul. Apașul aprobă din cap și își ridică capul cu o fracțiune de centimetru deasupra corpului lungit pe pământ al lui Bo, pentru a comunica mesajul tăcut celor trei oameni care se întinseseră acum în linie și supravegheau cărarea. În acea clipă, Dong comandă paznicilor din față și din spate să se apropie. Doi dintre soldații aflați cel mai aproape de general își băgară în gură bilele mici și lipicioase de orez ud, pregătindu-se apoi să-i înlocuiască pe camarazii lor.

Bo așteptă până când fu sigur că toți oamenii se aflau în căutarea puștilor echipei sale, după care semnală începerea ambuscadei, trăgând o rafală de douăzeci de gloanțe în fața zâmbitoare a generalului Dong. Trăsăturile ofițerului de Stat Major dispărură instantaneu sub impactul cartușelor de mare viteză de 5,56 mm îmbrăcate în cupru, iar corpul îi fii aruncat în spate, când conținutul încărcătorului transferă mii de kilograme forță de energie cinetică craniului zdrobit al omului.

Echipa NVA reacționează la unison, aruncându-se la pământ, în încercarea de a se feri de valul de foc. Donald O'Grady, veselusul RTO¹² al echipei americane, apăsă fără milă trăgaciul carabinei sale, țintind corpurile aflate la mai puțin de trei metri depărtare. O'Grady petrecuse o vreme alături de SAS australieni, unde învățase valoarea unei carabine cu alică în războiul în junglă, înainte să își înceapă al doilea tur, sergentul din Forțele Speciale își luase un Remington 870, îi retezase țeava și patul așa încât ajunsese la o lungime de patruzeci de centimetri, cu totul. Agățată la gât și dublată de o carabină M-2 de calibru 0,30, sistemul era extrem de eficient, date fiind distanțele de la care

¹¹ MACV: *Military Assistance Command, Vietnam* - Comandamentul pentru Asistență Militară, Vietnam, (n. tr.).

¹² RTO: *Radio Telephone Operator* - Operatorul radiotelefonului (n. tr.).

stabilea SOG contactul, de obicei. O'Grady prefera să își încarce propriile cartușe pentru pușcă, scoțând gloanțele și înlocuindu-le cu douăsprezece-cincisprezece monede strânse puternic, pe cartuș. Când monedele ieșeau pe țeava puștii, formau un evantai larg de moarte, deschizând găuri uriașe în cei atât de ghinionști încât să se afle în linia de foc a lui O'Grady.

Un soldat NVA fu izbit în stomac de prima dintre încărcăturile scumpe ale lui O'Grady, medaliile miniaturale de argint smulgând măruntaiele soldatului nord-vietnamez și aruncându-le într-o movilă, la marginea drumului. Fără să înceteze să tragă, țeava îngrozitoarei arme mătură flancul drept al zonei de ucidere, retezând și sfâșiind uniforme de culoarea bronzului, într-o orgie de cordită și silă greu reținută. După ce goli încărcătorul Remington-ului, O'Grady roti arma fumegândă la spate, pe bandulieră, și începu să tragă rafale de câte trei cartușe cu M-2-ul. Tot acest timp, urla cât îl țineau plămânii, deși după aceea nu-și mai amintea asta.

Carabina CAR-15 a lui Thornton ajunsese și ea la al treilea încărcător. Mugetul puternic al armelor celor doi mercenari Nung răsună în cealaltă parte a lui O'Grady. Thornton întoarse țeava neagră a puștii spre marginea junglei, unde zări o mișcare vizavi de el, sperând, în timp ce trimitea un baraj de decongestionatoare, că nu va începe nimeni să arunce grenade din mână, din prea mult entuziasm. Nu se aflau decât la trei metri de suprafața bătătorită a cărării, prea aproape pentru folosirea grenadelor fără a se pune și pe ei într-un pericol mai mare decât cel în care erau deja.

Brusc, se lăsă tăcerea. Ca la un semnal nerostit, echipa încetă focul, numai unul dintre Nung punctând câteva cadavre din jurul vasului cu orez zdrobit cu focuri singulare bine plasate ale AK-ului lui. Admonestat de O'Grady să înceteze focul, soldatul Nung se supuse rușinat, cu un zâmbet larg întipărit pe față.

— Jackson! strigă Bo, introducând un al patrulea încărcător în carabină. Verifică rapid cadavrele, în timp ce eu o să iau geanta cu hărți și rucsacul domnului Moto!

— Înțeles!

Indianul se furișă în zona de ucidere. În mână dreaptă ținea tomahawkul, al cărui tăiș ascuțit strălucea. Pornind din stânga, apașul izbi cu piciorul și trase de fiecare corp, având grijă să nu-i scape nici un semn care ar fi revelat existența vreunei grenade armate prinsă sub vreun cadavru, sau vreun „cadavru” viu, așteptând să se răzbune.

Thornton țâșni din poziția lui, cu carabina strânsă în mâini, trecând pe lângă rămășițele fumegânde ale primei victime a lui O'Grady. Nările i se înfiorară la mirosul aspru, de sânge proaspăt. Bo alunecă și fu gata să cadă, după ce călcase pe o mână retezată, căzută în mijlocul cărării acum umede. Reuși să-și recapete echilibrul abia când ajunsese lângă cadavrul decapitat al lui Dong.

— Hei, Bo, ai nevoie de o „mână” de ajutor? strigă O'Grady, care rămăsese întins pe locul lui, lângă cei doi Nung.

Tâmpitule, îi spuse în gând Thornton, fără să reușească, totuși, să-și rețină un zâmbet. Thornton își scoase cuțitul Randall din teaca bine unsă și tăie de pe centura ofițerului mort geanta cu cărți, după care o aruncă peste cărare, pentru ca O'Grady să o bage în rucsacul lui deja deschis. Bo prinse cu mâna uniforma însângerată și ridică în sus corpul lui Dong. Tăie cele două curelușe de pe umerii acestuia, așa încât rucsacul generalului căzu cu o bufnitură înfundată în spatele lui. Thornton înclină din cap satisfăcut, mulțumit că hotărâse să-l împuște pe general în față, și nu în corp. Rucsacul bine întreținut era intact. Bo trase rucsacul din spatele corpului pe care-l ținea încă ridicat și era gata să-i dea drumul, când observă catarama.

Pe cureaua de piele maronie lustruită și unsă cu grijă era montată o cataramă din alamă cu o pereche de aripi de parașutist francez înfipite în ea. Thornton nu avea nici o îndoială de unde avea Dong aripile, știind că generalul se specializase în distrugerea unităților de parașutiști francezi. Scoase din nou Randall-ul din teacă, tăie cureaua groasă din piele de o parte și de alta a cataramei și apoi introduse aripile francezului mort în buzunarul gol de la pieptul uniformei lui de camuflaj.

Lăsă corpul rău mirositor să cadă pe spate și se întoarse spre T.I. Jackson în clipa în care indianul ajungea la ultimul cadavru NVA de pe cărare. Thornton icni când „cadavrul” țâșni spre cercetașul echipei, cu o baionetă rusească strânsă în mâna mânăjită de sânge. Înainte ca el sau vreunul dintre ceilalți să apuce să strige vreun avertisment, Jackson reacționează cu viteza loviturii unui șarpe.

Indianul ridică fulgerător tomahawkul în sus, inversând cu îndemânare arma antică, așa încât mânerul lung de hiori era acum în față, capul greoi al securii era inversat, iar tăișul era îndreptat spre exterior. Fără să scoată nici un sunet, T.I. întâmpină atacul cu un pas în lateral și izbindu-l, în același timp, pe soldatul NVA în partea superioară a spatelui, când acesta

trecu pe lângă el. Când vietnamezul surprins își dădu seama că ratase atacul, se învârti pe călcâie, întinzându-se spre Jackson, care ținea acum tomahawkul în față, într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, cu tăișul în jos.

Când baioneta începu să urce spre fața lui, Jackson făcu un pas în dreapta, izbind cuțitul în lateral. Soldatul NVA nu reuși să se oprească la timp ca să evite lovitura de picior a apașului în stomacul lui neprotejat, lovitură care îl făcu să cadă în genunchi. Cu un urlet gutural de triumf, indianul se strecură în spatele soldatului prăbușit, ridică sus tomahawkul și îl repezi în jos cu toată forța de care era capabil. Lama despică clavicula soldatului NVA cu un scrâșnet puternic, pătrunzând adânc în cavitatea toracică a omului. Jackson fu nevoit să se sprijine cu cizma în spatele cadavrului ca să elibereze lama îngropată în el, iar Thornton nu avea să uite niciodată sunetul scos la eliberarea tomahawkului.

Vocea încordată a lui O'Grady se auzi din spate, în timp ce T.I. Ștergea lama însângerată pe pantaloni.

— Bo! Am luat legătura cu un Jolly Green care se apropie, cu o escortă aeriană. Ne pot scoate de aici peste zece minute, dacă reușim să ajungem în punctul de extragere până atunci.

Thornton aprobă din cap.

— E cineva rănit? Întrebă el, sperând că echipa scăpase nevătămată.

Răniții erau cel mai rău coșmar al unui comandant de echipă, date fiind circumstanțele de obicei dezastruoase în care echipa intra sub foc. Salvarea răniților era o chestiune de onoare și, în același timp, o provocare. Thornton cunoștea membri ai personalului SOG care preferaseră să se sinucidă, decât să permită echipelor lor să încerce să-i salveze. Nu era sigur dacă el avea acel gen de temperament, și nu era deloc dornic să o afle.

Răsuflând ușurat că întreaga echipă Python era nevătămată, Bo îndreptă țeava carabinei CAR spre cărare, auzind deja foșnete și vocile ridicate ale corpului principal al NVA care încercau să localizeze locul de întâlnire al generalului Dong cu cei mai buni oameni ai CCN.

— Jackson, o iei înainte! Pornește repede spre punctul de extragere, dar ai grijă la ce e în față.

Apașul înclină din cap, se întoarse și porni în salturi în josul cărării. Unul dintre Nung se repezi pe urmele lui, urmat de O'Grady și de al doilea mercenar. Thornton hotărâse să ocupe poziția trăgătorului de la coadă, alergând câțiva pași, apoi

oprindu-se și rotindu-se cu carabina la șold, ca să verifice spatele. Parcurseseră cam o sută de metri când primul cercetaș NVA țâșni în câmpul vizual al lui Thornton, care îl reteză cu o rafală rapidă de cartușe de zece la nivelul genunchilor.

— Înainte! Înainte! Înainte! strigă conducătorul echipei, stând cu un genunchi pe pământ.

Thornton scoase o grenadă din centura pistolului, smulse cuiul și o aruncă pe cărare, unde aceasta explodează cu un huruit puternic. Fără să aștepte să vadă rezultatele, comandantul veteran se răsuca și începu să alerge ca un nebun pe cărare, neauzind nimic altceva în afara bătăilor propriiei inimi în piept.

Pe ambele flancuri ale echipei se auziră împușcături singulare, în timp ce ei se răsuceau și se rostogoleau pe cărare. O'Grady căzu o dată, de două ori, apoi a treia oară, înjurăturile lui ajungând până la Thornton, aflat mai în spate. Deasupra capetelor lor apără primul elicopter de luptă Cobra, dar Thornton era prea ocupat cu observarea spatelui omului din fața lui ca să vadă semnele agitate pe care le făcea pilotul cu mâna. Brusc, țâșniră cu toții într-un luminiș și se prăbușiră epuizați, formând un perimetru de apărare.

— la legătura și scoate-ne de aici! îi strigă Thornton RTO-ului.

O'Grady, cu gura deja mișcându-se lipită de microfonul de plastic negru al căștii, smulse o grenadă fumigenă galbenă dintr-o punguță a harnașamentului de luptă. Prinzând privirea unuia dintre Nung, i-o aruncă mercenarului, iar acesta îi smulse cuiul și rostogoli în centrul luminișului grenada care fumega deja.

Sunetul elicopterelor Cobra care coborau în jurul punctului de extracție al echipei aduse zâmbete nervoase pe fețele tuturor, deși Thornton avea să-și amintească mai târziu cum trăsăturile lor erau încordate peste scheletul oaselor faciale. Curentul de aer al elicelor izbi echipa, când CH-53-ul pluti deasupra lor. Pe rampa din spate văzură un om al Forțelor Aeriene legat în spatele minitunului GAU-2, ale cărui țevi multiple revărsau rafale de cartușe asupra unor ținte nevăzute, de pe cărare. *Extragerile fierbinți sunt mai rele decât lansările fierbinți*, se gândi Thornton, înjurând. *Ești atât de aproape să scapi din încă o situație urâtă, atât de aproape să o învingi încă o dată pe „Doamna cu coasa”*. Introduse rapid încă un încărcător în carabină și trase o rafală într-o direcție în care sesizase ceva mișcându-se.

După câteva secunde, scara de extragere se desfășură singură de pe rampa 53-ului. Când prima treaptă lovi pământul, Jackson începu să se cațere, prinzându-se în rețeaua ca o pânză

de păianjen, atunci când ajunse deasupra echipei. Îl urmau cei doi Nung, care ajunseră lângă apaș fără nici un efort și se asigurară și ei cu legăturile carabinelor proprii. O rafală lungă de AK izbucni din liziera de copaci, lovindu-l pe unul dintre mercenari în spate și ucigându-l instantaneu. Acum, scara se mișca în lateral peste luminiș, iar O'Grady se ridicase în picioare și o urmărea, în timp ce pilotul se străduia să își mențină aparatul de zbor în poziție, în ciuda intensității focului inamic de la sol.

Sărind spre barele de aluminiu ale scării, O'Grady rată scara și căzu cu fața în jos pe terenul dur al junglei. Thornton își simți inima bătându-i în gât, atât de puternic încât avea senzația că se sufocă. Era în centrul vârtejului, curentul produs de elicele elicopterului uriaș aruncând fragmente de pământ în jur, ca niște bucăți de șrapnel. Comandantul NVA își aruncă toate resursele împotriva echipei lui, succesul lor fiind împiedicat doar de elicopterele Cobra care acopereau cărarea și flancurile ei cu rafale de plumb de 7,62.

Brusc, RTO-ul apărură din nou în picioare, prinse scara și se cățărară pe ea ca o maimuță cu dosul roșu. Thornton nu mai așteptă nici o clipă, repezindu-se în mâini și genunchi după prima bară, alunecând din nou și sărind în jurul luminișului, ca o picătură de grăsime într-o tigaie. Ajungând la scara argintie, Bo puse un picior pe bară, se întinse și își prinse legătura de siguranță cât de sus putea ajunge. Deasupra lui vedea tălpile cizmelor de junglă ale lui O'Grady, pline de noroi și bucăți de carne, datorită fugii prin carnagiul ambuscadei de mai înainte. Peste cei doi americani se revărsa o ploaie constantă de sânge, de la corpul mercenarului Nung mort, care atârna, atașat încă de scara de extragere.

Aflat mult deasupra echipei, omul din elicopter văzu semnul cu degetul mare în sus făcut de Thornton, care se aplecase departe de scară și își flutura pumnul încheștat, așa încât trăgătorul să vadă că erau gata și să se ridice de pe punctul de recuperare. Jolly Green. Începu să se înalțe și să avanseze rapid, trăgând în urma lui echipa de recunoaștere care trăgea încă, agățată de scară, ca și cum ar fi fost coada unei zmeu de formă ciudată. Luptându-se să-și mențină picioarele pe bara de la bază, Thornton își goli arma în luminiș. Se forță să privească, în timp ce pământul se îndepărta rapid și icni când altitudinea îi revelă o hoardă de soldați NVA care convergeau spre punctul lor de extragere minuscul. Bile mici de foc alergau după elicopter.

Thornton se prinse mai tare de scară, când pilotul începu un viraj evaziv. Forța centrifugă îi îndepărtă de elicopter, așa încât se părea că echipa zbura pe un covor magic din aluminiu.

— Urăsc porcăria asta, o urăsc, o urăsc! urlă comandantul echipei, cât de tare putea.

Dar, în adâncul sufletului, știa că îi plăcea.

— Domnule?

Thornton deschise ochii când vocea catifelată a însoțitoarei de bord acoperi zgomotul elicopterului, la mult timp după ce se îndepărtaseră de coasta Vietnamului. Lângă el, Frank citea încă un număr uzat din *Time*, cu un pahar gol în față, la fel ca și punga mototolită de alune, cu care fuseseră serviți imediat după decolare.

— Doriți să serviți masa astă-seară, domnule?

Spre deosebire de majoritatea stewardeselor din acele zile, aceasta arăta foarte bine. Era o fată înaltă, cu o coamă bogată de păr lung auriu, ultimul „iepurăș” californian. Uniforma perfect croită a liniilor aeriene nu reușea să ascundă silueta extrem de robustă, și Thornton observă că fata folosea un parfum de primăvară, care îi accentua aerul de prospețime.

— Nu te mai holba și spune doamnei ce dorești, zise Hartung, închizând revista.

Când fata îl privi, Frank îi zâmbi larg.

— Nu a mai văzut femeii până acum, domnișoară. Tânărul a fost crescut de niște căpcăuni mici și îngrozitori, niște adevărați ticăloși. Va trebui să-i iertați timiditatea.

Râsul stewardesei răsună ca soarele, luminos și cu un ton jos, plăcut. Thornton se foi stânenit pe scaun, prins fără gardă pe toate fronturile, cu umezeala sângelui răcit de aer al mercenarului Nung încă în minte.

— Să mănânc? Nu, poate mai târziu. Aș putea primi un Black Jack Daniel, cu multă gheață?

— Și încă unul la fel pentru mine, scumpo. Dar eu o să și mănânc, adăugă Frank.

Tânăra femeie înclină din cap auzindu-le comenzile, mai zăbovi o clipă ca să aranjeze perna lui Thornton și apoi se îndepărtă pe culoar. Când trecea pe lângă ei, Bo simți cum fata își frecă șoldul bine făcut de umărul lui, după care dispăru. *Nu-i prea rău*, își spuse Thornton, pe jumătate amuzat. *Deși aproape căsătorit, încă mai am succes.* Brusc, își aminti că nu vorbise cu Linda, înainte să plece din San Diego. Trebuia să o sune din Anchorage, ca să o anunțe că el și Jason urmau să lipsească pentru cel puțin zece zile. Linda trebuia să le trimită o parte din echipamentul personal, cuțitul balistic al lui Thornton și cel puțin

două lame de rezervă aflându-se în capul listei.

— Ai dormit bine? întrebă Frank.

— Cât timp am dormit? replică Bo, în timp ce blonda se întorcea cu băuturile lor.

— Cam o oră.

Sorbind puțin din whisky-ul rece și tare, Thornton aruncă o privire spre locul unde stăteau Bailey și Silver, a căror atenție era concentrată asupra unei table mici dintre scaunele lor de clasa întâi. Jack Daniels-ul alunecă ușor pe gâtul lui, luând cu el gustul puternic al corditei arse, care îi rămăsese în minte.

— Ce ai visat? 'Nam-ul?

Bo se întoarse surprins spre sergentul-major în retragere, al cărui pahar cu băutură era deja pe jumătate gol.

— Mda, de unde ai știut?

Frank așează paharul din plastic cu gură mare pe tăvița din fața lui. Cariera lui Hartung cuprindea treizeci de ani de serviciu în uniformă. Luptase în două războaie și în câteva acțiuni polițienești pe cont propriu. Făcuse nenumărate vizite în toate țările din lume, purtându-și bereta, multe dintre aceste vizite fiind simple vacanțe bine plătite, majoritatea cu o armă și câteva încărcătoare la șold. Îl cunoscuse pe Thornton pe vremea când erau amândoi în SOG și de atunci păstraseră legătura în permanență. Centrul de scufundări fusese ideea bărbatului mai tânăr, iar Hartung fusese foarte fericit să primească oferta de parteneriat a lui Bo, atunci când trecuse și el în retragere. Piața nu oferea prea multe unui bărbat care putea să sară din avioane, să coboare în rapel din elicoptere și să nimerească mortal un om de la o mie de metri, cu o carabină de elită de 5000 de dolari.

Hartung se uită la ceasul Rolex de la încheietură și își aminti că se descurcaseră destul de bine în civilie. Heavy Hook avea succes, mulțumită unor mișcări de afaceri inteligente și a poziției favorabile. San Diego era în plină dezvoltare, aglomerația din Los Angeles forțându-i pe oameni să se îndrepte spre sud, spre graniță. Comunitatea celor din operațiunile speciale ale Marinei se extindea și ea, având acum trei echipe SEAL la Coronado, împreună cu un Centru de Operațiuni Speciale și cursurile lui de pregătire. Adăugând și veniturile suplimentare din ultimele trei misiuni executate de Springblade pentru guvern, el și Thornton reușiseră să extindă spectrul de ore al centrului așa încât să includă sisteme de livrare individuale pentru înotători și de fotografie subacvatică. Cum Bo locuia în Oregon în prezent, Frank conducea afacerea aproape singur, ceea ce le convenea

amândurora.

— Ei, cum ți-ai dat seama că am visat despre război? Strângeam din dinți sau cum?

Înainte să răspundă, Hartung își goli paharul, prinse încă o dată privirea frumoasei și îi făcu semn că voia și cafea la masă.

— Ai început să șoptești în somn. Singura dată când făceai asta era în 'Nam. Ce misiune ai visat?

Bo se încruntă. Șoptise în somn! Atunci când plecase, după ultima misiune în SOG, avusese nevoie de aproape trei luni ca să învețe să vorbească din nou engleza, limbajul lui fiind un amestec de vietnameză, chineză și alte cinci-șase dialecte pe care le prinsese în lunile întregi petrecute în tufișuri. Îl opriseră la Bragg, găsindu-i o slujbă la Centrul de Operațiuni Speciale, până când scăpase de urmările celor trei tururi.

— Dong, generalul Vo Liu Dong. L-am spulberat din nou.

Hartung înclină din cap.

— A fost o treabă al naibii de bună. Dong era un arhitect, un fabricant de război profesionist. Dacă îmi amintesc corect, MACV a reușit să repereze trei complexe de comandă NVA, cu informațiile aduse de tine, ca să nu mai pomenim operațiunile organizate împotriva zonei din care ai venit tu.

— Tu visezi vreodată Vietnamul, Frank?

În clipa aceea, blonda reapăru cu mâncarea lor. Îi servi în câteva secunde, umplând cu cafea mai întâi ceașca lui Hartung, și apoi pe a lui Thornton. După o clipă dispăruse, parfumul ei rămânând în urmă, până când jeturile de aer de deasupra capetelor celor doi bărbați reușiră să îl îndepărteze.

Frank Hartung tăie o bucată din cotletul din fața lui și mestecă în tăcere pentru o clipă, înainte să răspundă. În afara uriașului avion de linie era întuneric, iar pământul aflat la douăsprezece mii de metri sub ei era invizibil. Lui Hartung îi plăcea zborul. Era primul lucru pe lista celor pe care voia să le învețe.

— Nu, zise el în cele din urmă. Nu am niciodată vise despre Vietnam, Bo. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să ai nici tu. La naiba, mi se pare foarte normal. Oricine a fost într-un război, îl visează din când în când. Eu nu visez despre Vietnam pentru că nu am văzut acolo nimic ce nu mai văzusem și înainte. Când sergentul Franklin Hartung a intrat în război, el văzuse deja ursul și cunoștea numele secret și fața diavolului. Nu uita că eu am fost și în Coreea, Bo. *Acela* a fost un război adevărat, prietene. În Coreea era gata să fim zdrobiți înainte să ne dăm seama ce se întâmpla! Echipamentul nostru era din al doilea război mondial,

ofițerii noștri erau în majoritate niște puști mucoși care nu crezuseră niciodată că vor fi nevoiți să conducă oameni în luptă. Terenul era la fel de păcătos ca în Vietnam, dar clima era cea care te făcea să arzi ca o țigară ieftină. O arșiță ca și cum ar fi fost chiar flăcările ladului vara, și un frig rece ca inima unei fostei soții, în timpul iernii. Mi-am văzut prietenii murind înghețați, pierzându-și membrele degerate, înnebunind după zile întregi în care nu vedeau decât alb în fața ochilor. Vietnamul a fost un paradis, după Coreea, un adevărat paradis. Totuși, mai rău decât toate celelalte era inamicul. În Vietnam am luptat mai mult împotriva umbrelor. Desigur, NVA a schimbat asta când au început să o ia spre sud, dar spune-mi măcar un soldat din al Douăzeci-și-cincilea sau al nouăzeci-lea care să fi văzut mai mult de cincizeci sau șaiszeci de ticăloși în viață, în timpul perioadei lui acolo. Știu, noi doi am dat peste mușuroaie pline de ticăloși, dar asta numai pentru că eram atât de proști încât să ne strecurăm prin curtea lor din spate, unde nu ne așteptau. Dar în Coreea, Bo, în Coreea veneau peste noi în valuri. Nu numai o dată am crezut că sunt mort, când vedeam mii de ticăloși năvălind pe zăpada înghețată, cu baionetele sclipind în soare sau strălucind sub focul rachetelor de semnalizare. Dumnezeu, erau nebuni în hotărârea lor de a ne ucide. Aprindeam țevile mitralierelor, după care treceam la lupta corp la corp până când una dintre tabere ceda. Așa că eu nu visez despre Vietnam, ca tine, fiule. Atunci când încep să șoptesc în somn, o fac pentru că aud goarnea și văd zece mii de ticăloși ocupând poziție, în afara bății puștii. Visele mele încep și se termină cu un război pe care țara aceasta nu l-a uitat, pentru că nici măcar nu-și mai amintește că a început. Coșmarurile mele, dacă vrei să le numești așa, sunt despre Coreea.

Cei doi bărbați își terminară mâncarea în tăcere. Stewardesa le luă tăvile din față, dându-și seama cumva că cei doi nu erau simpli tovarăși de călătorie sau prieteni. Observase că amândoi purtau inele de aur identice, și că aveau pe față aceeași alură militară. Ei, împreună cu ceilalți doi care stăteau în partea cealaltă a culoarului nu erau genul ei obișnuit de pasageri. Îi plăcea tânărul al cărui umăr îl atinsese cu o lovitură subtilă a dosului ei generos, dar el nu-i acordase după aceea decât o atenție politicoasă.

Întorcându-se cu meniul de deserturi de după cină și cu băuturile, descoperi cu surprindere că amândoi bărbații adormiseră rapid.

Chuikov se lăsă pe spate pe scaun și examinează echipamentul pe care-l întinsese cu grijă pe patul mare din camera lui de hotel. Compania americană se comportase bine, livrându-i tot ceea ce fusese comandat în mai puțin de douăzeci și patru de ore. *Ce eficiență minunată*, își spuse el. În Rusia ar fi durat douăzeci și patru de ore... și chiar și atunci nu ar fi sosit decât jumătate din comandă. Chuikov ridică un carnetel galben de pe podea și începu să verifice articolele după lista scurtă scrisă pe acesta. Când termină, observă că îi lipseau câteva produse alimentare neimportante, precum și un cuțit. Carabina și pușca erau deja încărcate, iar revolverul Beretta stătea confortabil în centura blugilor lui Levis. Trebuia să mai facă încă un drum la cumpărături după care să-l contacteze pe pilotul care acceptase să-l ducă cu avionul în interiorul ținutului, în acea după-amiază.

Mercenarul Spetsnaz își puse o jachetă ușoară de vară, care acoperea mânerul butucănos al pistolului de 9 mm, apoi aranjă rapid câteva articole din cameră, astfel încât, dacă acestea erau deranjate, l-ar fi avertizat că fusese descoperit. Se strecură pe hol, își verifică ușa ca să se asigure că era încuiată și intră cu un aer indiferent în casa scării, aflată la doar o ușă distanță de camera lui. După câteva minute era în stradă, îndreptându-se spre centrul orașului.

Fairbanks, Alaska, era ultimul dintre orașele din vremurile bune. Fiind un punct de pornire pentru căutătorii de aur și puitorii de capcane în timpul zilelor de prosperitate ale statului, ca „ultimă frontieră”, printre legendele și fantomele încântătorului oraș se numărau adevărate personalități, cum erau Jack London, scriitorul, și Dangerous Dan Megrew, un pistolar și cartofoar fictiv, devenit faimos datorită baladelor. Fairbanks nu se schimbaseră prea mult, de-a lungul anilor. Goana după Aur făcuse loc Goanei după Petrol, la mijlocul anilor '70, iar orașul se dezvoltase în salturi. Locuitorii lui erau un grup de oameni robuști, cărora le plăceau verile cu temperaturi de până la patruzeci de grade în lunile de vârf și înfruntau cu curaj iernile, când temperatura scădea până la minus douăzeci și cinci de grade, în zilele bune. Existau încă vânători cu capcane și munteni care se aventurau în oraș o dată la șase luni, ca să își reîmprospăteze sacii cu provizii și ca să vândă blănuri. Într-o

zonă atât de nordică, trebuia să ai o armă ca să poți trăi, iar un bun control al ei însemna să nimerești ceea ce țiinteai.

Chuikov nu atrăgea atenția, în timp ce își croia drum prin magazinul comercial al lui *Northern Commercial Company*, de pe Second Street. Cei care îl priveau îl puteau crede expert în minerit, tăietor de lemne sau unul dintre profesorii de la colegiul de mai sus de Farmer's Loop. Era un anonim minunat pentru soldatul călit în lupte, o libertate cu care nu era obișnuit, dar cu care se familiarizase imediat. Plimbându-se pe culoarele flancate cu produse, rusul își aminti cu câtă sărăcie erau tratați de către guvernul lor compatrioții săi. Nu se făcea economie la arme, se gândi el cu amărăciune. Nu exista o limită pentru tancuri, avioane și gaze otrăvitoare cu care să-i nimicească pe cei din afara sferei de influență comuniste. În America, nu exista o limită a posibilităților. În Rusia, posibilitatea era mai legată de noțiunea de arest individual, decât de împlinire.

Ajungând la raionul cu articole sportive, colonelul sovietic fu atras de o vitrină lungă de pe peretele îndepărtat al clădirii, înăuntru, sub sticlă, erau șir după șir de cuțite de luptă. Chuikov îl direcționează pe tânărul serviabil din spatele tejghelei spre un cuțit rabatabil, cunoscut sub numele de cuțit al armatei elvețiene, unul dintre cele mai practice unelte tăioase pentru un om care trăia în aer liber sau pentru un soldat. Chuikov examinează cuțitele cu lamă lungă, fără să se grăbească. Rusul crescuse printre cuțite și securi, și le cunoștea bine. În cele din urmă alege un Bowie Rio Grande, inspirație Moran. Cuțitul avea o lamă din oțel carbon de trei centimetri, cu un mâner solid și o indentație ușoară în vârful lamei. Lama ascuțită ca a unui brici mergea de la garda dublă de alamă până în vârful larg, într-o curbă subtilă cu o margine dură pentru cioplit și tăiat. Chuikov cântări în mână cuțitul mare, al cărui mâner conturat Rosewood i se fixa în mână ca și cum ar fi fost făcut special pentru el.

— Îl iau și pe acesta, îi spuse el funcționarului zâmbitor.

Câteva minute mai târziu, se afla din nou pe străzile aglomerate ale Fairbanks-ului, cu un sac plin de mâncare congelată într-o mână și cele două cuțite ascunse deja astfel încât să nu poată fi văzute. Chuikov cunoștea puterea ce putea porni din țeava unei puști, dar cunoștea și teama trezită de aspectul unui cuțit cu adevărat mare. *Acum lupii pot să vină, îi spuse el. Să vină și să simtă gustul propriului sânge.*

Intrând în întunecatul *Cheena Bar*, Chuikov introduse o fișă în telefonul public de lângă intrare. Era numai pe jumătate

conștient de privirile curioase pe care i le adresau ocupanții barului, majoritatea eschimoși. Formă din memorie numărul lui Foster de la SOCOM și așteptă să fie activat casetofonul cu înregistrare lăsat pentru el acolo, după care spuse în microfonul telefonului coordonatele de lansare pentru echipa de recuperare. Închise și se întoarse să plece, dând peste un indian solid care îi bloca ieșirea. Zâmbind, Chuikov vorbi rapid în limba maternă a omului și trecu pe lângă el.

Ajuns din nou în stradă, Chuikov râse în sinea lui de surpriza de pe fața bețivului. Majoritatea oamenilor albi știau prea puțin sau chiar nimic despre triburile băștinașe din Alaska. Pe de altă parte, unitățile Spetsnaz ce primeau misiuni în interiorul celui de-al patruzeci și nouălea stat știau *totul* despre resursele teritoriului, inclusiv despre ocupanții lui originali. Chuikov vorbea și el câteva dialecte și cunoștea cel puțin alți trei membri ai Spetsnaz care știau mai multe. Capacitatea de a comunica cu cei cu care sau împotriva cărora lucrau era o cerință obligatorie în cadrul operațiunilor speciale sovietice.

În timp ce traversa strada principală aglomerată, în fața poștei vechi, Chuikov își aminti cât de prost informați erau americanii în legătură cu Spetsnaz. Deseori asociat cu KGB-ul, Spetsnaz era de fapt sub comanda GRU, serviciul de informații militar sovietic. Cu o forță totală de 30000 de combatanți activi, fără a-i mai menționa pe ceilalți 150000 de rezerviști cu experiență în serviciul activ al Spetsnaz, Rusia poseda cel mai mare corp de operativi în operațiuni speciale din lume. Aproape toți membrii ei erau preluați de pe listele de membri ai Ligii Tineretului Comunist sau ai Societății Voluntare pentru Cooperare cu Armata, Forțele Aeriene și Flota. Soldații Spetsnaz serveau fie în Armată, fie în Marină, semnul lor distinctiv fiind o beretă albastră sau neagră.

Spre deosebire de Beretele Verzi americane, ale căror misiuni erau un amestec sofisticat de îndatoriri secrete, deschise și de instruire în străinătate, forțele Spetsnaz îndeplineau acțiuni directe, fără a fi interesate de câștigarea de inimi sau minți. Oamenii lui Chuikov erau direcționați spre obiective politice și materiale specifice. Erau orientați spre diversiune și distrugere și erau devotați îndeplinirii misiunii, indiferent de condiții sau șanse. Elita Spetsnaz, oamenii de genul lui Chuikov, erau folosiți în situații politice delicate, în care discuțiile erau inutile, pentru că confruntările se încheiau cu un glonte, o bombă sau un cuțit. Microcipurile ascunse cu grijă în rucsacul nou cumpărat de colonelul Chuikov conțineau întreaga strategie de luptă a GRU

pentru desfășurarea forțelor Spetsnaz în Alaska. Țintele cuprindeau oficialități cheie locale și din guvernul federal, instalații și personal militar, linii de comunicații și centre de resurse vitale. Chuikov avea cheia atacului rusesc în Alaska, în cazul în care cele două superputeri intrau în război, o cheie pe care se baza că îi va deschide ușa libertății.

Uitându-se la ceas, rusul observă în tăcere că mai avea mai puțin de o oră până la întâlnirea cu pilotul lui. Ridică receptorul unui alt telefon public și îl contactă pe om, spunându-i numele hotelului la care stătea, precum și ora la care urmau să se întâlnească. Fiind vară, Chuikov nu-și făcea probleme în legătură cu cât de târziu avea să ajungă în zona aleasă să fie sanctuarul lui din sălbăticie. Pe „Tărâmul Soarelui de Miez de Noapte” se întuneca abia după miezul nopții, ceea ce-i oferea suficient timp ca să parcurgă câțiva kilometri, înainte să-și întindă cortul și să se culce.

Satisfăcut că totul era în regulă cu pilotul, Chuikov intră din nou în traficul de pe strada principală din Fairbanks. Pornind cu un pas vioi spre hotelul lui, ajunsese în cinci minute, de data aceasta luând liftul până în cameră. Înăuntru, verifică fiecare dintre capcanele pasive plasate înainte de plecare, încântat că rămăseseră nederanjate. Scoțându-și jacheta ușoară care îi ascundea armamentul, soldatul Spetsnaz așează articolele nou cumpărate în buzunarele spațioase ale rucsacului, lăsând afară doar cuțitul Rio Grande cu lamă lată, așa încât să și-l poată pune la centură. Ridică pușca și o legă în partea exterioară a pachetului, reglând cu grijă suportul cu șase cartușe de calibru 12 montat pe partea stângă a încărcătorului. Încărcă arma M-77 cu cinci cartușe de 0,223 de mare viteză, se duse la fereastra unică cu vedere spre stradă și reglă luneta carabinei. Stând departe de sticlă, ca să nu poată fi observat de jos, trăgătorul de elită ținti peste o duzină de cetățeni nebănuitori, calculând mental unghiuri și distanțe, selectând o țintă, înainte să apese pe un trăgaci imaginar.

Unele obiceiuri vechi mor greu, cugetă el, înainte să pună pușca la locul ei.

— Omul spune că a plecat ieri, luând trenul către Fairbanks, unde și-a rezervat o cameră. Din fericire pentru noi, colonelul continuă să-și folosească cartea de credit, ca să facă rezervările. Fără ea, l-am fi pierdut.

Iuri Pușkin își încheie propoziția lăsându-se să cadă într-unul dintre scaunele tari pe care-l scosese de sub masa de bucătărie din casa lor secretă. Infiltrarea echipei lui în Alaska trecuse neobservată de forțele de securitate americane, un exercițiu executat ca la carte. Odată ajunși în siguranță la țărm, fuseseră întâmpinați de un agent paralel celui folosit de Chuikov. Atunci aflase Pușkin că celălalt agent fusese reținut pentru întrebări, deși în prezent era liber și se învârtea prin oraș. Echipa Spetsnaz se urcase la bordul unei rulote scumpe, în care erau ascunse dinainte arme, haine și documente falsificate, după care călătoriseră până în Anchorage, unde erau așteptați de agentul care-l zărise pe Chuikov, mai înainte. Casa secretă pregătită de acesta era de fapt la nord de oraș, într-un orășel numit Eagle River. Era cuibărită lângă un râu micuț, izolată de vecini și ignorată de vehiculele ce transportau marfa.

— De ce a folosit cartea de credit, Iuri? Colonelul știe că poate fi reperată imediat ce numărul este introdus în computer. Este fără sens.

Sergentul Antonov își încheie întrebarea luând o mușcătură mare din sandwich-ul cu carne de vacă pe care-l ținea în mână. Îmbrăcat cu blugi Levis, cizme mari de pădurar și un pulover bleumarin strâmt, arăta ca un locuitor obișnuit al Alaskăi.

Pușkin ridică și el un sandwich de pe farfuria plină, pregătită pentru ei de femeie.

— Cu ajutorul unei cărți de credit, poate face aranjamentele prin telefon, așa cum a făcut cu echipamentul ce i-a fost trimis cu avionul, din Georgia. Chuikov știe la fel de bine ca și noi că lasă o urmă, dar colonelul se bazează pe viteză, ca să se distanțeze.

— Unde se va duce de la Fairbanks, tovarășe maior?

Cel care vorbise era unul dintre oamenii noi aduși la cererea lui Pușkin din echipa Spetsnaz soră cu a lor, de la Ryazan. Era expert în explozive, precum și un căutător de urme foarte bun, cu experiență în Afganistan și Iran, unde fusese implicat în

urmărirea kurzilor renegați.

Pușkin era hămesit. Călătoria lungă, fără odihnă după ultima lor misiune, îl lăsase înfometat și obosit. Mușcă din sandwich și devoră jumătate din el înainte să răspundă întrebării soldatului care aștepta.

— În pădure. Chuikov își va găsi un pilot și va zbura spre o zonă îndepărtată, unde să poată opera în teren. Dosarul lui arată că nu-i place să lucreze în mediu urban, deși este un tehnician excelent. Conform evaluărilor GRU, americanii vor răspunde momelii oferite de Chuikov, dar numai după ce colonelul va părăsi deja țara.

Antonov introduse un încărcător plin în patul revolverului lui Sig-Sauer P226, chiulasa automatului de 9 mm lovind un glonte din vârf și introducându-l în butoiaș, când omul eliberă piedica cu o mișcare expertă a degetului mare.

— Știm că americanii vor cumpăra ceea ce are de vândut acest trădător ticălos? Dacă da, pe cine trebuie să ne așteptăm că vom întâlni, după ce-l vom „convinge” pe prietenul nostru, pilotul, să ne ducă la Chuikov?

Pușkin își scoase și el pistolul, un Sig P220 care funcționa cu calibrul 0,45 și pe care maiorul îl prefera în locul favoritului de 9 mm al sergentului lui, după care trase chiulasa în spate și introduse un încărcător nou din grămada de la picioarele lui. Armele echipei fuseseră cumpărate într-un interval oarecare de timp, de la magazine răspândite în întreg teritoriul. Puștile erau versiunea civilă a carabinei militare M-16, și fiecare suferise câteva ajustări așa încât acum aveau comutatoare-selector automate, pe lângă câte o pușcă și douăzeci și cinci de încărcătoare, fiecare membru al echipei Spetsnaz avea fie un P220, fie un P226 Sig-Sauer, împreună cu cinci încărcătoare de rezervă. Fiecare soldat avea câte patru grenade de mână americane, precum și șase mine de teren, antipersonal, pentru securitatea echipei pe timpul nopții. Fiecare avea câte o secure Gerber și câte un cuțit de luptă MK II, dar Pușkin știa că Antonov avea și un cuțit balistic Spetsnaz.

— Sursele noastre din Moscova au urmărit telefoanele date de la hotelul din Anchorage al colonelului la un număr din Fort Bragg, Carolina. Primul număr aparține unui ofițer din Forțele Speciale al cărui nume nu este important. Cu câtva timp în urmă, drumurile lor s-au încrucișat, iar Chuikov l-a ales să fie cel care-l va conduce spre azilul politic. Al doilea număr este folosit acum, dar este monitorizat și codificat. Nu îndrăznim să încercăm

Înregistrarea lui, ca să nu-i avertizăm pe americani cât de aproape de Chuikov suntem. Acest număr a fost contactat de la un telefon din zona Fairbanks, dar nu din camera de hotel pe care am identificat-o cu ajutorul cărții de credit folosite de colonelul Chuikov. Ca să răspund întrebării tale, cred că americanii vor trimite o echipă selectată din Beretele Verzi sau SEAL ca să-l recupereze pe colonel din ascunzătoarea lui din pădure. Cea mai bună șansă a noastră de a-l opri pe colonel și informațiile purtate de el este să-l lăsăm să plece din Fairbanks și apoi să-l căutăm în teren. Știm că are cel puțin o baliză emițătoare cu el, și vom folosi semnalul ei ca să ne ghidăm spre locul unde va hotărî să-i aștepte pe americani.

— Eu îl pot găsi și fără semnal, tovarășe maior. Nu există om care să treacă pe fața pământului fără să lase o urmă a trecerii lui.

Cel care vorbise, noul lor căutător de urme, îl fixa pe Pușkin cu o privire oțelită, în timp ce își băga în teaca neagră cuțitul Gerber cu lamă lungă.

— Nimeni nu se îndoiește de capacitatea ta de a face asta, tovarășe. De fapt, eu unul cred că talentul tău ne va aduce succesul cu mult timp înainte ca Chuikov să-și activeze baliza. În același timp, trebuie să ne gândim la toate posibilitățile care pot afecta o astfel de misiune. Să nu uităm că îl vânam pe unul dintre ai noștri, un om care efectiv „a scris cartea”, cum spun gazdele noastre. Vom pune în aplicare toate opțiunile pe care le avem pentru a reuși capturarea lui. Este singurul mod în care putem câștiga această cursă.

Ochii tuturor se îndreptară spre ușă la intrarea femeii, cu părul negru și scurt îndesat sub o bonetă de lână murdară, în ciuda verii călduroase.

— Pasărea voastră a zburat din cuib cam acum o oră. Charlie mi-a zis să vă spun că crede că știe cine este pilotul particular, dar trebuie să ne mișcăm dosurile repede, dacă vrem să ajungem în Fairbanks înainte de lăsarea întunerului.

Echipa se ridică fără un cuvânt, își luară rucsacele pregătite dinainte și-și le puseră pe umeri ca și cum ar fi cântărit doar câteva kilograme. După ce își ascunseră pistoalele și cuțitele ieșiră din casă și se îndreptară spre rulota Beaver care-i aștepta. Până la Fairbanks era un drum de trei ore cu mașina, își aminti Pușkin, trei ore în cursul cărora era mai bine să doarmă cât de mult reușeau, înainte ca prinderea lupului să devină mai mult de o simplă vânătoare.

Chuikov privi avionul care dispărea peste culme, cu aripile legănându-se într-o parte și în cealaltă, într-un salut tăcut, după care pilotul ridică cu grație avionul cu un singur motor deasupra pădurii. Sunetul motorului ajunsese la rus, pe deasupra rucsacului lui bine aprovizionat. Rusul rămase așezat pe banda de pământ pe care aterizase pilotul. Acum nu mai auzea decât sunetul vântului care alerga printre copacii din jurul perimetrului său micuț. Vocile păsărilor și insectelor se combinau armonios cu foșnetul crengilor și frunzelor late ale pinilor uriași. Chuikov simțea soarele încălzindu-i umerii și spatele lat. Trebuia să se dezbrace și să rămână în tricou ca să se simtă bine, când își începea traseul spre interiorul teritoriului. Broboane mici de sudoare îi acopereau deja fruntea.

Peter Chuikov se simțea ca acasă în pădure, așa cum mulți oameni se simțeau în propria lor cameră de zi. În loc ca izolația deplină a pădurilor dese să-i provoace panică și deprimare, Chuikov iubea singurătatea. Crescuse făcând excursii și alpinism prin munții din țara sa natală, iar apoi luase cu el în armată acele experiențe și talente timpurii.

Dar aici nu era în Afganistan, unde fiecare crevasă putea ascunde un luptător de gherilă cu ochi de cremene, hotărât să-l spintece pe Chuikov cu cuțitul lui cu lamă lungă. Nu era nici teritoriul sterp al Ciadului, un tărâm lăsat să se evapore sub soarele neiertător. Privind împrejurimile, Chuikov realizează că nu mai fusese niciodată într-un loc atât de frumos, un loc în care liniștea era atât de totală încât urla. *Sunt în mijlocul păcii*, se gândi el. Deasupra capului lui, se avânta un vultur, cu aripile întinse larg ca să prindă curenții ce-l făceau să plutească.

Chuikov se ridică, aranjându-și șapca de patrule uzată de timp, unul dintre puținele lucruri pe care le adusese cu el. Se răsuci și se aplecă înainte, luă rucsacul bleumarin închis de cele două curele de umăr, îl ridică în sus, peste cap și și-l aranjă pe spate. Coborând din nou mâna, trase de cureaua de nailon neagră a puștii de vânătoare, ridicând-o și prinzând-o astfel încât să o poată ține cu amândouă mâinile. Carabina era legată bine pe lateralul rucsacului, cu un cartuș pe țeavă și siguranța pusă. În jurul taliei, rusul își prinsese o curea grea maronie, din piele de șa, de care atârna cuțitul Bowie Rio Grande, în teaca lui de piele

neagră. Pistolul Beretta era legat în partea cealaltă a curelei, într-un toc cu clapetă plată și cu un port-încărcător cu două încărcătoare de rezervă în spatele lui.

Colonelul purta o cămașă cu mâneci lungi albastră, pe care urma să și-o scoată, când avea să transpire în urma epuizării la care se aștepta. Sub tricoul negru purta un briceag utilitar Finnish mic, atârnat de o curea de piele, legată în jurul gâtului. Blugii Levis erau noi, dar îi spălase de câteva ori ca să înmoaie materialul tare. În jurul taliei mai avea o curea mai mică, pe care era prinsă catarama Spetsnaz a lui Chuikov. Rusul renunțase la bocancii lui greoi, în favoarea unor cizme americane de junglă modificate. Tălpile lor plate standard fuseseră înlocuite cu unele mai moi, care făceau foarte puțin zgomot pe suprafețe tari și aproape că nu lăsau urme pe sol. Cizmele erau mult mai ușoare decât cele pe care le alesese Chuikov prima dată și avea să se usuce rapid, dacă era nevoit să traverseze vreo apă, în drumul lui.

Pe lângă articolele de camping de bază, mâncare și muniție, rusul mai avea o jachetă de camuflaj din Gortex, pentru protecție împotriva vântului și a ploii, precum și un pulover negru de pescar, pe care îl cumpărase, într-un impuls de moment, de la Valdez. Mai avea un schimb de haine și o trusă de prim-ajutor, la baza rucsacului, pentru eventualitatea în care urma să aibă nevoie de astfel de articole. *Suficient pentru confortul casei*, cugetă el cu voce tare. Baliza care avea să aducă la el echipa Forțelor Speciale era păstrată în siguranță în cutia ei rezistentă la șocuri, cu un set de rezervă de baterii AA. Emițătorul nu era mai mare decât două pachete de cărți lipite unul de celălalt și avea o rază de acțiune de douăzeci de kilometri, în toate direcțiile. Chuikov împachetase dispozitivul radio într-unul din buzunarele exterioare ale rucsacului său, de unde îl putea scoate repede, dacă era necesar.

Dacă situația se va înrăutăți, o să plec, pur și simplu, își spuse el. Își calculase dezertarea în așa fel încât să aibă suficientă vreme bună, pentru ca, în cazul în care americanii îi refuzau azilul, să aibă timp să traverseze statul și să ajungă în Canada, își luase precauțiunea de a face rost de un pașaport steril și o sumă mare de bani, în timpul unui eveniment de atletism la care câțiva ofițeri Spetsnaz participaseră ca concurenți, după ce scăpase cu ușurință de „cozile” KGB-ului, în timp ce se plimba prin oraș ca un simplu turist. Un lucru era sigur. În clipa în care desfăcu compasul Silva și compară indicația citită rapid cu

ajutorul lui cu harta memorată, colonelul Peter Chuikov, ofițer Spetsnaz și vânător de oameni, era mort. În locul lui apăruse un om nou, un om care voia să aibă controlul asupra propriului destin și asupra opțiunilor din viața sa. Acest om era cel care stătea acum singur, sub soarele strălucitor al Alaskăi, și pe acest om era hotărât Chuikov să îl salveze cu orice preț.

Ridicând percutorul carabinei M-77, introduse un cartuș în cameră și apoi porni cu un pas constant spre copacii care se legănau ușor.

Călătoria până la Anchorage nu dură mult. Un agent al Biroului DEA local întâmpină echipa la aeroport și îi escortă la cele două mașini închiriate pentru ei. Bailey petrecuse câteva minute cu agentul, făcând schimb de informații, după care aprobă scurt din cap la spusele căutătorului de droguri din Alaska. În cele din urmă, cei doi bărbați își strânseseră mâinile și gazda lor fără nume traversă repede parcare spre un Plymouth care-l aștepta.

— Deci, care sunt noutățile? întrebă Thornton, în timp ce Hartung și Silver săreau în al doilea vehicul, Jason așezându-se la volan.

Bailey își aranjă revolverul S&W așa încât să stea puțin mai sus sub sacoul lui și porni motorul, în timp ce Bo își prindea centura de siguranță de pe scaunul din dreapta șoferului. Calvin făcu un semn scurt cu mâna și se înfipse în traficul terminalului, Silver urmându-l îndeaproape, în timp ce avansau spre ieșirea aglomerată.

— Billings îți transmite salutări. Se pare că atât Departamentul de Stat cât și NSA au confirmat valoarea materialelor aduse de Chuikov și misiunea a fost aprobată. Mike Bannion va ajunge la noi astă seară – îl aduc cu un avion din Coreea. Lee fiind încă în recuperare, cred că ne-ar fi util un om în plus.

Bo aprobă din cap. Bannion, un agent SLAM, organizație care avea sarcina să distrugă traseele de contrabandă cu droguri din Asia de Sud-Est, se alăturase echipei Springblade ca trăgător, atunci când fuseseră trimiși la San Francisco, ca să protejeze un politician din America Centrală. Thornton și-l amintea bine pe Bannion, fost membru SEAL, a cărui gândire rapidă îi salvase pe toți de moartea teribilă plănuită de maiorul Luis Melendez. Thornton îl ucisese pe maior în noaptea aceea, înfingându-i în inimă cuțitul lui cu arc.

— Băieții se vor bucura să-l aibă din nou în barcă pe Mike. Rămâi și tu la petrecere?

Bailey luă chitanța de parcare, o aruncă cu îndemânare pe scaunul din spate al mașinii și porni spre centrul orașului. Comandase un apartament cu camere cu legătură între ele pentru echipă, așa încât să se poată deplasa liberi dintr-una în cealaltă. Pentru economie de timp, Springblade avea să stea în oraș mai puțin de douăzeci și patru de ore. Avionul lor Caribou C-

7A era deja pregătit pentru lansarea operațiunii LALO¹³ de echipa de parașutiști de la Baza Forțelor Aeriene Elmendorf.

— Mda, o să merg cu voi, deși Billings nu e prea încântat de idee. I-am spus că avem nevoie de cinci oameni la sol, mai ales dacă există acolo o echipă Spetsnaz cu același scop ca și noi. Conrad nu e prea pus la punct cu doctrina forțelor speciale rusești, dar l-am convins că ei nu sunt tipul fantastic de GI Joe obișnuiți.

Thornton zâmbi, privind în spate, peste umăr, ca să-i vadă pe Hartung și Silver, care îl urmau rapid pe Bailey.

— Ceva zvonuri de la comandament, în legătură cu ce fac rușii în problema asta? Dacă se așteaptă vreo replică, ar fi bine să știm asta înainte să ajungem în teren.

Bailey intră pe o autostradă lungă, scoase o țigară Marlboro din pachet și o aprinse.

— Nimeni nu a auzit nimic. Blestemata de GRU e atât de mare încât ar putea ține sute de consfătuiri, iar noi am auzi doar de cele despre care vrea Moscova să aflăm. Personalul Spetsnaz este imposibil de urmărit. La naiba, au peste o sută de mii de ticăloși. Am primit totuși o mică informație interesantă de la Companie, dar trebuie să-i confirmăm importanța cu Chuikov, ca să ne fie de ajutor.

— Nu mă ține în suspans, puștiule, fredonă Thornton, deschizând puțin geamul pentru ca fumul țigării lui Calvin să iasă din mașină.

Thornton se lăsase de fumat de ceva timp și nu pierdea niciodată ocazia să-i amintească asta lui Calvin, de câte ori agentul DEA își aprindea vreo țigară. După ce schimbară o privire ucigătoare, Calvin continuă:

— Se pare că unui ziarist – unul dintre acei reporteri de senzație cu fotografii de război, care scrie pentru lumea celor pasionați de arme și războaie – i-au fost zburăți creierii pe orbită în timp ce sărea pe o cărare, alături de o bandă de luptători pentru libertate afgani...

— Mda, am văzut ceva la televizor, ieri. Și, ce e nou în asta? Atunci când cauți necazuri, de obicei le găsești, mai ales în acea țară, îl întrerupse Thornton.

— ... Deci, trecând peste grosolănia ta, un analist din adâncurile blestematei de CIA a trasat o paralelă între metoda

¹³ LALO: *Low Altitude Low Opening* – altitudine joasă deschidere joasă (n. tr.).

folosită pentru uciderea scriitorului și alte câteva asasinate care au avut loc în ultimii ani.

Interesat acum, Thornton îl privi pe Bailey, care pufăia fericit.

— Spui că bietul hârțogar a fost *asasinat* de cineva, nu pur și simplu ucis pentru că nu a putut trimite lumina către băieții de acasă?

— Eu nu spun nimic, Bo. Tipul de la informații al agenției spune asta, și anume că există o serie de ucideri de la mare distanță, în care capetele victimelor s-au transformat în adevărate sputnik-uri, imediat ce un anumit tip de cartuș a pătruns în anatomia lor. Analistul spune că e vorba de o împușcătură de mare precizie, trasă cu o carabină NATO de 7,62. Se spune că personalul Spetsnaz are acest sistem la dispoziție, dar numai în număr limitat și numai pentru grupul trăgătorilor de elită.

Thornton pufni.

— Asta nu înseamnă nimic. Unde e legătura între Spetsnaz, acest ziarist și Chuikov? Deci, există un tip care se distrează aruncând capete în aer. Spune-mi care-i legătura și o să fiu impresionat.

Bailey semnaliză virajul și coti mașina pe artera principală din Anchorage. În față se vedea *Captain Cook Hotel*, unde urmau să stea ei.

— Uite legătura, istețule. După ce ziaristul a fost ucis, a urmat un schimb de focuri între trăgător și oamenii lui și luptătorii pentru libertate. Tipii răi au scăpat, dar nu înainte să-și piardă unul dintre amici. Trăgătorul nostru i-a îndesat câteva grenade sub corp, drept cadou de despărțire, dar afganii mai văzuseră trucul și au dezamorsat cadavrul, înainte să-l cerceteze. Au constatat că era un bărbat alb, purtând echipamentul standard al Spetsnaz. Mai mult, avea la gât un medalion micuț din aur, cu un cap de lup gravat în centru. Băieții știau sigur că alți oameni albi plătesc bani serioși pentru astfel de descoperiri, așa că l-au cărat pe Ivan într-un sat, unde un agent de teren al Agenției a luat amprente cadavrului și l-a fotografiat. Slavă Domnului că există computere, căci analistul nostru a identificat cadavrul ca fiind un cunoscut agent operativ al Spetsnaz, care a participat ca concurent la Olimpiade, acum una sau două ediții. Împreună cu el mai era un alt rus, numit Iuri Pușkin, care, întâmplător, este și el bănuît ca având legături serioase cu Spetsnaz.

— Și el e trăgător de elită. Am auzit numele menționat de niște tipi din circuit. Se spune că Pușkin este unul dintre ultimii

trăgători cu arme cu lunetă rămas în acțiune azi.

Ajungând la hotel, Bailey parcă mașina închiriată în fața acestuia și se uită în oglinda retrovizoare, în timp ce Silver oprea a doua mașină în spatele lor.

— Traficul radio sovietic din acea perioadă a conținut o cerere de extragere urgentă a unei echipe dintr-un zonă de lansare din apropiere de locul ambuscadei. Surse din Kabul au raportat o decolare neplanificată de la o bază aeriană rusească a unui avion de vânătoare sovietic, cu două persoane la bord, cu destinația Moscova. S-ar putea ca Pușkin și echipa lui să fi fost aleși pentru rearanjarea capului lui Chuikov și dacă este *așa, este posibil* ca ei deja să fie în țară, căutându-l.

Thornton coborî din mașină și îi aruncă o privire preocupată tânărului agent.

— Sistemul nostru de securitate de aici e atât de slab încât tipii ăștia pot intra și ieși oricând doresc? Mai întâi Chuikov intră ca un turist în vacanță, acum îmi spui că e posibil ca o întreagă echipă Spetsnaz să stea în același hotel cu noi? E ceva în neregulă în imaginea asta sau sunt eu nebun?

— Eu aș vota pentru a doua variantă, mârâi Hartung, apropiindu-se de șeful echipei de comando, care fierbea. E ultima dată când îl las pe Silver să mai urmărească pe cineva, cu mine în mașină, continuă el. Omul e incapabil să „țină o coadă”, fără să pună în pericol pe cei din jurul mașinii lui, sau aflați în mașină cu el. Data viitoare conduc eu.

În spatele lor, Silver scotea din portbagaj bagajele lor ușoare, indiferent la plângerile însoțitorului lui despre lipsa lui de maniere la volan.

— Hai să intrăm și să ne aranjăm lucrurile! comandă Bo. Vreau ca toată lumea să facă un duș și să se schimbe. Vom comanda mâncarea în cameră și vreau ca cei de la parașutiști sau din orice altă parte sunt să ne aducă armamentul și echipamentul personal, ca să-l putem verifica. Între timp, Calvin va avea grijă ca Mad Mike să ajungă aici cât mai repede posibil, după ce aterizează. Frank se va ocupa de inspectarea avionului pentru zborul de mâine, iar Silver va avea nevoie de toate legăturile cu SOCOM sau cu orice alte surse de aprovizionare avem la dispoziție, ca să putem pregăti un instructaj S-2, diseară.

— Nici o problemă, Bo. Am dat comanda ca echipamentul nostru să fie ales din ceea ce avea SEAL disponibil la Coronado, înainte să plecăm. Colt Commando, noile dispozitive LBE, Glock 17 cu câte două încărcătoare suplimentare, uniforme, cizme,

Gortex, tot setul. Aveți oricum la voi prostiile voastre personale, așa că nu a trebuit să mă ocup de cuțite sau de alte chestii de genul acesta. Nu trebuie decât să dau un telefon și tipul cu care ne-am întâlnit la aeroport ne va aduce aici echipamentul, de la birou.

Thornton îl bătu tare pe spate pe agent, cu un zâmbet larg pe față.

— Grozav! Frank? Poți să te duci la bază și să verifici avionul Caribou? Cei din trupele parașutate sunt cei mai buni la treaba asta, dar vreau să știu că totul e la locul lui, pentru LALO.

— În aer și amin, lătră parașutistul veteran. Plecăm la două cincizeci? Întrebă el.

— Am înțeles, răspunse Bo. SOCOM spune că Chuikov va folosi o baliză și se presupune că ni se vor da coordonatele pentru zona de lansare, înainte să ajungem în teren. O să sărim la două-cincizeci, vom fi în aer mai puțin de douăzeci de secunde, apoi ne vom ocupa pozițiile și vom aștepta semnalul balizei colonelului.

— Mie mi se pare floare la ureche! exclamă Silver, care tocmai se alăturase grupului.

— Sper să ai dreptate, Jason. Dacă există o echipă din tabăra cealaltă care lucrează în aceeași zonă, atunci se alege pulberea de tot planul nostru deștept. Chuikov va lăsa o urmă, indiferent cât de mult se va strădui să n-o facă. Dacă Pușkin a fost ales să aducă înapoi capul colonelului în Pătratul Roșu, știți că va avea tot sprijinul posibil din partea GRU, iar aceștia nu trebuie să joace decât după propriile reguli.

Bailey aprobă din cap, bătându-l încet pe umăr pe Thornton.

— Cu aceste gânduri în minte, haideți să intrăm, da? Nu-mi place ideea de a sta prea mult aici, mai ales dacă ceea ce ai spus e adevărat. Fără îndoială, sovieticii au o rețea de agenți activă, și aceștia s-ar putea să supravegheze locurile în care e probabil să apară Chuikov.

Cei patru bărbați își luară lucrurile și intrară în hotel.

Drumul de la Eagle River la Fairbanks durase foarte puțin, șoseaua fiind liberă și vremea frumoasă. Omul pe care Pușkin îl cunoștea numai sub numele de „Charlie” făcea parte din celula de doi agenți care îl recunoscuseră prima dată pe Chuikov, la magazinul universal. Soția de drept comun a lui Charlie nu știa nimic despre convingerile politice ale soțului ei, crezându-l implicat în traficul ilegal de droguri și arme. În spate, în rulota acestuia, Pușkin se relaxa, în timp ce restul echipei dormea. Ghidul lor era sigur că știa cine îl dusese pe Chuikov în teren. Câteva apeluri telefonice și niște bani îl ajutaseră să obțină acea informație. Maiorul nu era preocupat de modul în care aveau să-l convingă pe pilot să-și repete zborul de mai devreme. Sergentul-major Antonov urma să se ocupe de asta. Era îngrijorat, totuși, atunci când se gândea la ce ar fi putut face americanii. Pușkin nu mai luase legătura cu Vasili Suvorov, după ce părăsise biroul mareșalului, din Moscova. Fiecare portal prin care trecuse echipa Spetsnaz era închis și sigilat în urma lor, o măsură de precauție ca implicarea Rusiei să nu poată deveni publică, dacă echipa lui Pușkin rata. Era o mostră clasică de misiune absolut secretă. Ca într-o recunoaștere strategică, atunci când se termina fie erau toți în viață, fie nici unul.

— Am ajuns, spuse Charlie, în timp ce manevra rulota mare pe un drum îngust ce ducea la un hangar mic.

Pușkin își coborî picioarele de pe patul în care era lungit și îl văzu pe Antonov îndreptându-se deja spre partea din față a Beaver-ului. Își luă Gerber-ul din locul în care îl așezase mai devreme, împinse teaca neagră sub centură și trase marginea de jos a pulovărului peste mânerul negru al cuțitului. Făcându-le semn cu capul celorlalți să rămână pe loc, rusul urcă în spatele șoferului și se uită prin parbrizul acoperit de gângănii la ușa deschisă a hangarului.

— Informatorul meu mi-a spus că băiatul ăsta a făcut un zbor special ieri. A transportat un tip singur în pădure și a fost plătit numerar, când a ajuns acolo. Se presupune că va zbura înapoi peste vreo zece zile, ca să verifice ce face clientul nostru...

— Care nu va mai fi acolo, încheie Pușkin.

Se întoarse cu fața spre Antonov și îi făcu semn spre silueta unui om care ieșea din întunericul din interiorul hangarului, ca să

privească rulota masivă care se opri, huruind.

— la legătura cu el, confirmă identitatea omului și convinge-l că-i vom plăti serviciile lăsându-l în viață. Nu-i vătăma mâinile, picioarele sau fața. Nu uita, este pilot și avem nevoie de îndemânarea și memoria lui ca să ne ducă la Chuikov.

Antonov zâmbi.

— Nici o grijă, tovarășe maior.

Spunând asta, agilul subofițer deschise ușa pasagerului și coborî pe tarmacul de sub el. Charlie și Pușkin îl priviră pe Antonov, care începuse să discute cu pilotul, și tresăriră amândoi involuntar când rusul îl înhăță pe celălalt bărbat de partea din față a cămășii și îi mătură picioarele cu o lovitură cu piciorul bine executată. Antonov își continuă atacul inițial cu o izbitură puternică cu genunchiul în stomacul omului, mișcare ce îl făcu pe nefericit să se încovoie, coborându-și capul spre pista de beton cu urme de cauciuc. Antonov făcu un pas spre silueta încovoiată, îl prinse pe pilot de glezne și îi depărtă picioarele. Ridicându-i cu forța un picior de pe pământ, rusul trimise o cizmă cu vârf de oțel între picioarele pilotului, făcându-l să cadă, în timp ce o erupție de vomă proaspătă țâșnea din gura omului care începuse să urle. Întreaga echipă, inclusiv zâmbitoarea soție a lui Charlie, se adunase în compartimentul șoferului, atenția lor deplină îndreptându-se spre scena ce se desfășuram fața lor.

Pușkin așteptă. Antonov îngenunche lângă pilot, evident vorbind cu bărbatul care se zvârcolea de durere. Apoi, rusul ridică privirea, cu un zâmbet triumfător pe buze și cu degetul mare în sus, semnalând succesul interogatoriului.

— Să mergem! mârâi Pușkin. Nu avem timp de pierdut. Antonov va stabili de ce avion avem nevoie, în timp ce eu voi discuta cu pilotul și voi încerca să-i alin personalitatea zdruncinată.

Întorcându-se spre omul cu numele de Charlie, Pușkin făcu semn spre locul în care stătuse întins cu câteva momente mai înainte.

— Îți vei găsi recompensa sub pat. Mareșalul va fi foarte încântat de serviciile tale. Îl voi informa personal, la întoarcere. După plecarea noastră, te poți întoarce la Anchorage. Îți sugerez să continui ca și cum nu ai fi făcut niciodată călătoria asta. Nimeni nu va afla nimic, iar noi nu ne vom întoarce.

Charlie aprobă din cap. Soția lui se strecură pe scaunul șoferului, în timp ce soțul ei îi ajuta pe membrii echipei lui Pușkin să-și descarce echipamentul. Antonov îl ridicase în genunchi pe

pilotul care suspina, când Pușkin se apropie de ei și apăsă Gerber-ul pe artera care pulsa nebunește și era foarte clar vizibilă pe gâtul omului.

— Ne vei duce în locul în care l-ai lăsat pe Chuikov, da? întrebă el.

— Nu știu, nu cunosc nici un om cu numele de Chewecough, șuieră pilotul. L-am dus pe un tip solid ieri... îl chema Chandler. Nu știu nici un Chewecough, icni aviatorul suferind.

— E bine și Chandler, îl liniști Pușkin. Avem nevoie de un avion suficient de mare ca să transporte cinci oameni și echipamentul lor. Este disponibil vreun astfel de avion?

Pilotul aprobă din cap fără vlagă, simțind cum lama bine ascuțită trepida în jurul gâtului lui, în timp ce vorbea.

— Am chiar eu două avioane. Unul este pentru cel mult doi călători, plus echipamentul. Celălalt corespunde cererii voastre – un turboreactor cu două motoare, parcat în spatele hangarului. Este alimentat și gata de plecare, nu trebuie decât să pornesc motoarele.

Mercenarul Spetsnaz se lăsă într-un genunchi și îl privi pe pilotul rănit direct în ochii strălucitori din cauza fricii. Avea o voce joasă, rostind cuvintele cu cadența măsurată a unui om care era atât de sigur de sine, încât era suficient să-și transmită dorințele în stilul cel mai civilizat posibil, știind că ele urmau să-i fie îndeplinite imediat.

— Du-ne la el și te vei întoarce aici nu numai în viață, dar și cu zece mii de dolari de cheltuit. Dacă nu o faci, îl voi lăsa pe acest om să-și încheie treaba.

Pilotul păli, auzind amenințarea lui Pușkin. Ridicat în picioare de Antonov, făcu semn spre locul în care se afla avionul mai mare.

— Vă duc, domnule. Oriunde, oricând și la orice preț doriți să plătiți. Nu e treaba mea să știu ce afaceri aveți cu domnul Chandler. Lăsați-mă să plec, după aceea, și vă puteți păstra banii. Nu vreau decât să rămân în viață.

Cincisprezece minute mai târziu, erau în aer.

Calvin Bailey ieși agale din baie, cu torsul musculos învelit într-un prosop alb pufos. Își frecă repede țeasta, privindu-l pe Thornton, care termina de curățat noul lui pistol Glock, primit de la Echipa 3 SEAL. Glock-ul era una dintre cele mai noi piese din dotarea cu armament special a Marinei, o armă de mână de 9 mm a cărei structură era făcută dintr-un polimer Space-Age, fiind mai dur și mai ușor decât majoritatea pistoalelor automate convenționale. Bailey optase pentru revolverul standard Glock 17, deși îi fusese oferit Modelul 19, mai mic. Împreună cu armele, primise tocurele din polimer și suportii de încărcătoare, făcuți special pentru acea armă. Folosind două încărcătoare suplimentare, fiecare om avea în jurul taliei cincizeci și șapte de cartușe subsonice, cu un factor de greutate jumătate față de orice alt automat de mare capacitate de 9 mm. Agentul de la narcotice luase și el una dintre arme, lăsându-și acasă credinciosul S&W.

— Cum ți se pare? îl întrebă pe Thornton, care introducea chiulasa de oțel pe talpa armei.

Thornton introduse cu putere un încărcător plin în scobitura Glock-ului 17, după care apăsă încet sistemul trăgaciului unic până când simți percutorul țâșnind înainte. Trase chiulasa în spate, ca să prindă un cartuș și introduse un cartuș în camera armei, permițând colectorului superior să zboare în față, sub forța propriului arc. Satisfăcut de execuția sa, specialistul în operațiuni speciale aruncă pistolul pe pat, apoi se întoarse spre Bailey, care începuse să se îmbrace.

— E o armă bună. Cred că am tras fiecare peste cinci mii de cartușe cu ele, la San Clemente. Trebuie să recunosc că sunt tentat să mă întorc la un „nouă”, acum, după ce am lucrat cu dr. Glock, deși P220-ul meu este greu de învins atunci când e vorba de lucrul de la distanță mică.

Bailey își trase pe el o pereche de blugi Levis, își încheie cureaua și își introduse revolverul Glock în tocul de la șold.

— Nu vreau să schimb subiectul, dar trebuie să montez codorul și să-i dau un telefon lui Billings. El e POC-ul nostru cu acest colonel Foster de la SOCOM și trebuie să primesc confirmarea coordonatelor unde vom ateriza, pentru ca Frank să ne poată duce acolo imediat.

Thornton aprobă din cap, căutând în sacul lui de nailon negru, de unde scoase un dispozitiv celular mic, care trebuia să asigure o comunicare vocală sigură între Bailey și șeful lui, Conrad Billings.

— Atașează priza de intrare la adaptorul telefonului și apoi leagă telefonul la el, așa. E un dispozitiv destul de simplu, mult mai bun decât cel cu care am lucrat la prima noastră ieșire.

Bailey luă telefonul de la Thornton, făcând semn cu capul că era de acord. După câteva minute asamblase componentele necesare și formă numărul din Washington, D.C. al lui Billings.

După câteva apeluri, Calvin auzi cum receptorul era ridicat, iar apoi vocea morocănoasă a lui Billings traversă sârma subțire, de câteva mii de kilometri lungime.

— Billings. Ar fi bine să fii Calvin Bailey, care trebuia să sune de acum o oră, altfel o să fiu al naibii de nervos.

Reținându-și răsul, Bailey își confirmă identitatea cu o parolă rapidă și o serie scurtă de numere.

— Gata. Acum, că știți că sunt eu, nu pot să adaug decât că e mai bine să fiți cel nervos, decât cel pe care se enervează alții. Ce noutăți aveți? Thornton și echipa se ocupă chiar în clipa aceasta de pregătirea misiunii. Vom fi gata de infiltrare în jurul orei patru dimineața. Ceva nou de la SOCOM?

— Da, am primit un apel de la Chuikov pe rețeaua de siguranță a lui Foster. A lăsat un set de coordonate pentru zona voastră de lansare și a confirmat că a părăsit zona Fairbanks. Oamenii de la informații ai lui Foster au extras din dosarele lor o hartă a terenului și mi-au zis să vă spun că e o zonă de lansare de douăsprezece secunde, destul de lipsită de obstacole, cu o pantă de cinci grade. Veți avea copaci în trei părți ale punctului de lansare și un mic pâraiaș, în a patra latură. Fără fire sau rele radio, bineînțeles. Locul pe care l-a ales ca să se ascundă este la peste o sută cincizeci de kilometri de cel mai apropiat oraș. NSA a confirmat că rusul mort era un om al Spetsnaz, din echipa unui anumit maior Iuri Pușkin. Pușkin a dispărut după ce a fost chemat la Moscova, la primul firicel de fum de la Kabul. Fetele de la FBI l-au interogat pe omul nostru din Valdez și acesta a recunoscut că conduce un traseu de infiltrare a agenților, de trei ani. L-a identificat pe Chuikov ca fiind omul pe care l-a trecut săptămâna trecută, dar se pare că GRU organizează aceste trasee în celule de câte un singur om. Din câte știm, e posibil să existe un aranjament paralel, operând în același port. Pe scurt, îl sfătuiesc pe Bo să considere că o echipă Spetsnaz fulger a fost

formată și lansată să-l găsească pe colonelul Chuikov. Pușkin este un soldat de excepție, din spusele NSA, astfel încât este bănuț ca realizator a cel puțin cinci asasinat importante care au avut loc în diverse colțuri ale lumii. Nu știm dacă cei doi ofițeri se cunosc personal, deși putem fi aproape siguri că fiecare cunoaște reputația celuilalt. Eu aș zice că Pușkin e deja în Alaska, fie în Anchorage, fie în Fairbanks, în funcție de cât de bine operează rețeaua lor.

Bailey oftă. Nimic nu era ușor, niciodată.

— Foster v-a spus frecvența balizei? Avem nevoie de ea ca să programăm computerele avionului și dispozitivul nostru, înainte de decolare.

Billings spuse rapid frecvența care-i fusese transmisă de eficientul sergent-major al lui Foster.

— Apropo, spuse el, după ce Calvin îi confirmă numerele. Un anume sergent-major Stump mi-a zis să-l salut pe Thornton din partea lui. Nu știu cum și-a dat seama ticălosul că Bo este implicat, dar a făcut-o. Probabil că e un vechi amic din Vietnam.

— Îi voi transmite lui Bo, răspunse Bailey. Dacă nu mai este nimic altceva, suntem gata de plecare. Thornton zice să vă spun că acesta va fi ultimul nostru contact, până când îl vom aduce pe Chuikov. Vrea aceleași aranjamente financiare și administrative pentru echipă, inclusiv pentru Bannion și Lee, deși David nu va participa la călătorie, de data asta.

La capătul celălalt al firului, Billings ridică ochii spre cer, calculând mental suma totală și știind că trebuiau să o plătească. *Un lucru îl pot spune sigur despre Bo Thornton, își spuse el. Tipul are grijă de oamenii lui. Fiecare dintre ticăloși adună rapid o sumă substanțială, bani proveniți din fonduri deturnate de la lorzii drogurilor și imperiile lor de către DEA și alte agenții.* Thornton cerea ca banii plătiți echipei sale să fie neimpozabili, o comandă care enervase peste măsură IRS-ul, până când președintele în persoană apreciasse reușitele impresionante ale lui Springblade și dăduse un ordin în acest sens.

— Spune-i nebunului că mă voi ocupa de asta. Jumătate din contract este deja în fondul menționat, iar Lee își va primi și el partea. Mă și văd obligat să mă prezint din nou în fața șefului, pentru plățirea unor persoane care nu sunt implicate efectiv, dar dată fiind natura proiectului, sunt sigur că va semna.

— Grozav, o să-i transmit lui Bo. Mai este altceva, înainte să încheiem?

Billings se aplecă și se scărpină pe gleznă, unde glonteale unui

traficant de droguri îi smulsese o porțiune rotundă de carne vie, în timpul unui raid recent. Drept ripostă, oficialul DEA stinsese luminile criminalului cu o rafală de Stingers 0,22 de mare viteză, invocând filosofia personală a lui Conrad de represalii maxime pentru cea mai mică insultă.

— Spune echipei că informația adusă de Chuikov a fost evaluată ca nivel „Q”. Ceea ce ne poate da el va opri incursiunile Spetsnaz pentru cel puțin zece ani. Amenințarea lor potențială de război, bazată pe firimiturile pe care Chuikov le-a lăsat în poala lui Foster la primul lor contact, a făcut ca dosul din Biroul Oval să se strângă mai bine ca ușa seifului din Fort Knox. Se pare că rușii ar putea produce haos și dezordine la un nivel major în Alaska, în maxim șaptezeci și două de ore, prin sabotaj, asasinat și întrerupere a comunicațiilor. Rapoartele lui Chuikov spun că peste o sută de echipe de operațiuni speciale sunt orientate pentru infiltrarea în Alaska, dacă explodează balonul. Forțele noastre nu vor putea intercepta decât poate un procent din ceea ce va înota, pluti, sări sau târî în stat. George îl vrea pe Chuikov în D.C., indiferent de cost.

— Am înțeles, Toyota, mormăi Bailey. Apropo, ați început să vorbiți destul de bine în stilul operațiunilor speciale, pentru un civil.

Billings râse. Mâncărimea îi trecuse pentru moment, așa că își trase înapoi pantalonii peste cicatricea încă purpurie.

— Trebuia, ticălos mâncător de aur. Cu cât mai mult se implică Springblade, cu atât aflu mai multe lucruri pe care nu le știam despre tipi ca Thornton. La naiba, înainte credeam că SEAL și Beretele Verzi simt niște nebuni, fragmente de Rambo și Chuck Norris înfășurate într-o atitudine Clint Eastwood. Totuși, după Alpine, și încă și mai mult după Bravo Sierra, în Nicaragua, e destul de clar că oamenii ca Bo Thornton sunt la fel de profesioniști ca orice doctor sau avocat. Așa că încerc să învăț rap-ul, pentru că m-am săturat să mă întreb ce naiba este o „boacăna” sau un „sediu SATCOM”.

Bailey se simți cuprins de un val de afecțiune, în timp ce îl asculta pe omul care îi era șef și prieten. Billings lupta de partea bună a baricadei și începuse să aibă sentimentul că câștiga din nou.

— Am înțeles, șefule. Bo arde de nerăbdare să pornim spre aeroport, și oricum suntem în întârziere. Ne vedem în curând.

Cu un clinchet ascuțit, legătura dintre cei doi bărbați se întrerupse. Conrad Billings lăsa receptorul negru guvernamental

în furcă și apăsă butonul interfonului, cerând o întâlnire cu președintele. Își trimitea din nou cei mai buni oameni în calea lupilor, și nu-i plăcea asta, la fel cum nu-i plăcuse nici prima dată. De la traficanți de droguri, la ucigași, la trădători și acum la mercenari sovietici... Când aveau să se termine războaiele lui Bo Thornton?

Vasili Suvorov dădu drumul șoferului, care era totodată garda de corp personală a vârstnicului mareșal GRU. Biroul interior în care stătea era călduros, în contrast cu gerul aspru de afară, de dincolo de ferestrele ușor încețoșate, cu vedere spre Piața Roșie. *Unde s-a dus vara?* se întrebă el. Din când în când, venea câte un ger ca acela, un front rece suflat dinspre nord, din stepele câmpurilor deschise ale Rusiei. Suvorov ura frigul, care îi amintea de războiul împotriva lui Hitler și a armatelor lui, cu atât de mult timp în urmă. Douăzeci de milioane de ruși morți! Fuseseră secătuiți, atât în vieți omenești, cât și ca trăsături umane. Brutalitatea războiului în Rusia făcea să pălească, prin comparație, celelalte conflicte din Coreea, Afganistan și Vietnam. Rușii știau ce însemna războiul total. Știau de ce era nevoie ca să învingă.

Șeful GRU închise căsuța din minte despre războiul demult trecut și se întoarse la conflictul actual. Pe birou avea note informative, faxuri și rapoarte, care sosiseră în timpul serii precedente și devreme, în acea dimineață. Între telefoane și citit, abia avea timp să mănânce un prânz rapid, *dacă* nu era programată vreo ședință sau două cu subordonații lui cheie.

Pentru moment, era obsedat de eforturile lui Pușkin de a-l localiza și lichida pe Peter Chuikov. Gândul că un ofițer superior din Spetsnaz trecuse la americani îl irita la culme. Chuikov era mai mult decât un simplu ofițer, era aproape un erou în comunitatea operațiunilor speciale. Omul era un exemplu extraordinar de inteligență, experiență de luptă și voință. Misiunile lui fuseseră întotdeauna încununate de succes. De cât timp își plănuia Chuikov dezertarea? Suvorov se strâmbă la durerea ascuțită pe care o simțea în stomac, acizii făcându-se simțiți, în timp ce îl blestema pe colonel pentru agravarea fizică pe care i-o producea acea situație.

Căutând prin munții ordonați de documente oficiale, le separă în scurt timp pe cele pe care voia să le revadă imediat și pe cele care puteau aștepta. O cantitate mică ajunse în coșul de hârtii de sub birou. Însemnă altele care puteau fi repartizate ofițerilor săi inferiori. Așezându-se pe un scaun luat din castelul de vânătoare din Germania al lui Goering, la sfârșitul războiului, Suvorov observă fără plăcere adâncimea trădării lui Chuikov.

Microcipurile pe care le luase din computerele GRU fuseseră înlocuite cu clone programate cu inteligență, datele lor fiind suficiente ca să păcălească verificările și testele interne prin care mașinăria ar fi putut detecta furtul realizat de colonel. Dacă Pușkin nu reușea să-l intercepteze pe Chuikov înaintea americanilor, rețeaua de operațiuni planificate pentru Spetsnaz în Alaska era compromisă irevocabil. Ani întregi de muncă, bani și planuri aveau să ajungă pe birourile oficialilor americani de la informații. Suvorov își putea imagina foarte bine șocul lor atunci când vor începe să descopere profunzimea penetrării sovietice în cel de-al patruzeci și nouălea stat american. Rețele întregi de agenți aveau să fie expuse, rutele de infiltrare prin acel stat în Canada urmau să fie scoase dintr-odată la lumină și aveau să fie localizate ascunzători masive de arme, documente, bani și explozive, și toate acestea datorită trădării lui Chuikov.

Vasili își clătină dezgustat capul cărunt. Factorul uman se făcea simțit din nou, iar Suvorov știa, din experiența lui trecută, că partea umană a ecuației era cea care determina succesul sau eșecul la scară mare. Marele șef al GRU-ului trebuia să accepte realitatea. Era posibil ca Pușkin să nu reușească. Dacă Suvorov se mișca rapid, anumite rețele și agenți puteau fi salvați sau măcar avertizați. Era mai bine să salveze ce operațiuni și agenți-cheie puteau, decât să își piardă întregul sistem bazându-se pe cinci oameni, indiferent de îndemânarea și resursele acestora.

Temutul cap al spionajului sovietic luă de pe birou un stilou greu și începu să își noteze ordinele. Anumite ascunzători trebuiau recuperate, dacă era posibil, mai ales cele amplasate lângă baze militare și sedii radar americane. Altele, mai puțin importante, și totuși sensibile, puteau fi aruncate în aer de echipe de agenți de pe statul de plată al GRU. Urma să insiste ca anumiți agenți plasați în poziții înalte în organismele guvernamentale locale să fie retrași, iar câțiva trebuiau selectați pentru lichidați, din cauza rolului pe care urmau să-l joace dacă trupele sovietice aveau să fie lansate într-o invazie pe scară mare. Pe scurt, inima pânzei de păianjen trebuia salvată. Pierderea lor ar fi însemnat ca eforturile GRU să fie date înapoi cu opt până la zece ani, ceea ce însemna că atunci când ei urmau să fie din nou pregătiți, la biroul lui Suvorov urma să stea altcineva. El voia să facă tot ce era posibil ca să ușureze munca succesorului lui, și poate că dezastrul actual putea fi evitat, dacă echipa lui Pușkin ajungea prima la Chuikov.

Puse stiloul ornățit înapoi în suportul lui și răsfoi prin rapoartele

de pe birou, alegând în cele din urmă un fax trimis de la o sursă din Anchorage, în seara precedentă. Examinându-i conținutul, Suvorov fix încântat să vadă că agenții lui munceau peste orele de program ca să-l ajute pe Pușkin, care se afla deja în Fairbanks, adulmecând urmele colonelului. Băncile de date ale computerului GRU lucrau în ritm intens ca să urmărească modul neobrăzat în care Chuikov folosea cărțile de credit ale organizației, fiecare chitanță înregistrată reprezentând o urmă lăsată de colonel în drumul lui. Vasili observă echipamentul ales de Chuikov, care indica hotărârea acestuia de a se duce în munți, unde avea loc de manevră. Chuikov nu putea să-și permită riscul mulțimilor de oameni din mediul urban. Oricine putea fi un agent sau un asasin în slujba GRU. Era mai bine să aleagă el câmpul de luptă, dacă se ajungea la așa ceva, și să opereze singur, concepție ce se potrivea antrenamentului și personalității lui Peter Chuikov. Suvorov își imaginează pentru o clipă ferocitatea bătăliei, în cazul în care forța condusă de Pușkin se înfrunta cu colonelul singur. Ignora răspunsul american, sigur de faptul că echipa lui Pușkin era o unitate călită în lupte, cu experiență recentă și reușite sângeroase în Afganistan, ca și în alte războaie de dominație îndepărtate. Americanii aveau să se aleagă din nou cu nasul plin de sânge, dacă se puneau cu Spetsnaz. Gândul aduse un zâmbet neînduplecat pe trăsăturile adânc ridate ale fostului infanterist rus.

Afară, o rafală de vânt sufla prin piață, sunetul lui semănând cu bocetul a o mie de suflete.

Cu o singură mișcare continuă, Chuikov jupui pielea iepurelui de pe corpul acum nemișcat și o aruncă într-o groapă săpată în acest scop. Cu o tăietură rapidă, înlătură capul animalului și cu patru lovituri repetate cu cuțitul tăie labele de la încheieturi. Scoase cuțitul armatei elvețiene din teaca de la șold și scoase măruntaiele iepurelui, aruncând ceea ce nu-i era folositor în groapă, pe care o acoperi apoi cu ajutorul lamei late a cuțitului de tabără, ca și cum ar fi fost o lopățică. Prinsese cinci iepuri mari de Alaska folosind un laț simplu, metodă pe care o învățase de la rebelii marxiști din Africa de Sud. Împreună cu ceapa de râu și rădăcinile pe care le smulsese mai devreme, iepurii aveau să contribuie la o tocană minunată – o masă potrivită pentru un rege al sălbăticiiei.

Ridică rămășițele însângerate ale animalului mic într-o mână și le puse într-un sac de plastic, pe care îl îndesă în pachetul lui zilnic. După ce șterse cuțitul Rio Grande cu o cârpă largă, Chuikov introduse în teacă lama lată, după care curăță briceagul mic, de buzunar, în același mod. Se afla la mai puțin de cincisprezece minute de tabăra lui, lațurile fiind plasate pe o cărare folosită de animale, pe care Chuikov o descoperise în timpul recunoașterii făcute în zonă în ziua precedentă. Își pregătise adăpostul cu grijă, folosind un poncho din Gortex de culoarea măslinii drept cort improvizat, sub care colonelul își depusese sacul de dormit, rucsacul și armele.

Atent în permanență, Chuikov camuflase locul cu atâta grijă încât cineva ar fi putut trece pe lângă el, fără să-și dea seama de prezența altui om acolo, decât dacă se împiedica efectiv de cort. Rusul își pregătea mesele în afara perimetrului micuței tabere, arzând numai lemne foarte uscate, pe care le punea într-o groapă mică săpată cu cuțitul. Dacă era necesar, putea stinge flăcările mici cu o singură mișcare a mâinii, pentru ca apoi să dispară în frunzișul înconjurător. Apa nu era o problemă. Un pârau mic trecea la mai puțin de zece metri de locul în care dormea el. Una peste alta, era un loc excelent în care să se odihnească și să aștepte.

Chuikov netezi pământul deranjat, pregătindu-se să se întoarcă în tabără. Hotărâse să-și ia pușca cu el, pentru eventualitatea în care dădea de ceva ce merita să fie ucis de la

distanță. Carabina de vânătoare era ascunsă într-un loc aflat la cincizeci de metri în susul pârâului, împreună cu cartușele de rezervă, căci Chuikov nu uitase lecțiile dure învățate după o viață plină de confruntări periculoase. Dacă avea dreptate, echipa americană urma să se parașuteze curând, mesajul lui către Foster fiind suficient de explicit în ceea ce privea localizarea zonei de parașutare și condițiile oferite de aceasta. Urmău să zboare exact pe deasupra taberei lui, alertându-l când pilotul își va începe traseul de apropiere finală, așa încât cel care dirija parașutarea să poată alinia corect avionul cu lungimea luminișului ales de Chuikov.

Din cauza perioadei în care se aflau, se îndoia că ei urmau să încerce să sară pe întuneric. Șansa de a fi răniți era prea mare pentru o misiune atât de importantă. Bineînțeles, era posibil să nu apară deloc, caz în care el urma să petreacă câteva zile studiind terenul, pentru ca apoi să se îndrepte spre Canada.

Chuikov era sigur că Vasili Suvorov avea să trimită o echipă după el. Bătrânul broscoi râios nu putea lăsa nepedepsită acțiunea lui, mai ales pentru că aceasta însemna subminarea planurilor unui întreg front operațional. Spetsnaz avea de asemenea de suferit, căci Chuikov făcuse copii microscopice ale Tabelului de Organizare și Echipament al întregii organizații, lucru pe care Suvorov nu avea de unde să-l știe, căci în biroul respectiv nu avea să fie găsit nimic, deranjat sau lipsă. Da, mareșalul avea să trimită cea mai bună echipă Spetsnaz pe care o va găsi, iar vânătoarea nu va semăna cu nici una dintre cele conduse de Chuikov sau a căror pradă fusese.

Hotărând să folosească o a doua cărare a animalelor ca să se întoarcă la locul taberei lui, Chuikov își începu scurta excursie. În jurul lui, pădurea era plină de lumină și prospețime, și se simțea un parfum amestecat de pin, brad și sute de varietăți de flori de pe pajiște. Rusul se deplasa cu atenție, croindu-și drum printre pomi și tufe, ocolind ramurile moarte, așa încât să nu lase o urmă prea evidentă. Exact înainte să ajungă la luminișul micuț pe care-l alesese drept casă, urechile lui sensibile sesizară murmurul inconfundabil al motorului unui avion.

Chuikov își ridică puțin capul și închise ochii, ca să se concentreze asupra sunetului. Părea să vină dinspre sud-vest, aproape exact pe linia de apropiere pe care o folosisese pilotul ce-l adusese pe el acolo, cu o zi înainte. Totuși, acel avion era cumva diferit: mai mare, poate, cu două motoare în loc de unul. Ofițerul Spetsnaz porni cu pași mari spre cortul lui și, ajuns acolo, începu

imediat să strângă tabăra, punându-și repede bunurile în rucsac.

După zgomotul făcut de avion, Chuikov deduse că acesta ateriza, iar asta însemna fie că mai hotărâse cineva să viziteze acea zonă îndepărtată, fie că războinicii lui Suvorov erau mult mai inteligenți și mai aproape decât își imaginase colonelul.

Asta nu ar fi trebuit să-l surprindă. Soldații profesioniști din clasa luptătorilor erau rareori surprinși de ceea ce făceau inamicii lor. Pentru ca să evite această slăbiciune, se antrenau cu rigurozitate, studiau intens și își aplicau cunoștințele ori de câte ori era posibil. Cheia operațiunilor Spetsnaz era elementul surpriză. Odată cu surpriza venea un nivel de angoasă, care anihila capacitatea inamicului de a reacționa eficient. Echipele Spetsnaz nu ezitau, nu se clătinau și nu se împleticeau, atunci când izbeau. Asalturile lor erau caracterizate de viteză și violență.

Motoarele avionului tăcură brusc. Chuikov termină de împachetat, după care își recuperează pușca din ascunzătoare. Își încarcă toate armele și verifică cu atenție tabăra, nedorind să lase vreun semn grăitor al șederii lui. Un bun căutător de urme – și Spetsnaz îi avea pe cei mai buni – avea să-i descopere bârlogul, mai devreme sau mai târziu. Dar timpul era un ingredient despre care Chuikov știa că era cel mai prețios aliat al lui. Parcurse zona încă o dată, doar ca să se asigure.

În clipa aceea auzi împușcătura. Indiferent dacă fusese accidentală sau intenționată, ceilalți își anunțaseră sosirea și intențiile. Chuikov înțelese că cursa pentru viață reîncepuse. Americanii urmau să ajungă în zonă peste cel mai devreme cincisprezece ore, și chiar și atunci el nu avea cum să-i avertizeze de pericol. Cercetând harta Serviciului Forestier American, Chuikov hotărî ca mai întâi să lupte cu lupii. Nu avea nici un rost să fugă. Distanța dintre el și urmăritori era prea mică ca să conteze. Mercenarii Spetsnaz erau antrenați să alerge, să se cațere și să sară, mai bine ca orice alte forțe speciale. Ei aveau să-i găsească urma și să se țină după ea, indiferent de oră sau de vreme. Colonelul rus își dădu seama că propria vulnerabilitate consta în rețeaua pe care o alesese ca ascunzătoare, până la sosirea SOCOM. Dacă părăsea acea zonă, era posibil ca americanii să nu mai dea de el, mai ales dacă el fugea. Pe de altă parte, echipa lui Suvorov putea să o facă, și aveau să-l urmărească până când el îi ucidea pe toți sau până când îl ucideau ei pe el. Era ca și cum s-ar fi aflat pe o tablă de șah uriașă, un rege singur înfruntând asaltul unei bande de ture

și nebuni, al căror obiectiv era încercuirea sau eliminarea lui. Ca și la șah, el nu avea să încerce să fugă sau să-și pecetluiască singur soarta. Singura alternativă pentru un rege pus în această situație era atacul. Și asta urma să facă el. Cu un zâmbet de lup, mercenarul sovietic îndepărtă imaginea nou-formată a unui Peter Chuikov ca om al păcii, înlocuind-o cu o formă pe care numai camarazii lui de arme și morții o puteau recunoaște ca fiind acel Peter Chuikov pe care îl cunoșteau și de care se temeau cu toții.

Era din nou Spetsnaz.

Idiotul! Încercarea pilotului de a fugi după ce aterizaseră îl costase pe acesta viața, iar pe echipă, elementul surpriză. Mai rău, Pușkin nu avea idee dacă locul în care aterizaseră era cu adevărat cel în care ceruse Chuikov să fie dus. Căutătorul de urme, al cărui nume era Boris, căuta deja semne ale trecerii acestuia. Pușkin înclină aprobator din cap, când omul porni cu grijă din locul în care se oprise avionul, îndreptându-și întreaga atenție spre pământul din fața lui. În acest timp, Antonov aducea corpul pilotului din locul în care se prăbușise.

— Trag prea bine, luri. Glonteale i-a zdrobit șira spinării, ucigându-l instantaneu.

Antonov lăasă cadavrul să cadă la picioarele maiorului și își șterse de pe mâini sângele cu care se mânjise. Avea carabina de asalt prinsă peste piept de cureaua tactică, ca pe o chitară, cu țeava lungă îndreptată în jos.

— Nu contează, camarade, ce e făcut e bun făcut. Sper doar că i-am inspirat suficientă flică acestui porc ca să ne aducă acolo unde l-a lăsat ieri pe colonel. Dacă nu, vânătoarea e ca și terminată, căci urma se termină aici.

Un strigăt brusc al lui Boris atrase atenția celor doi bărbați. Cercetașul se afla la cincisprezece metri de avion, în genunchi, și arăta spre ceva ce nu putea să vadă decât el.

— O urmă de cizmă aici! Mai sunt și altele, care conduc în pădure. S-a odihnit, amprenta scheletului rucsacului este vizibilă. L-am găsit, tovarășe maior, l-am găsit pe colonelul Chuikov!

— Nu poate fi prea departe, luri. A auzit împușcătura, fără îndoială, și în clipa aceasta se îndepărtează. Ce ordine ai?

Pușkin se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Bagă cadavrul pilotului în compartimentul pentru încărcătură, înainte să pornim. O să lăsam avionul intact, pentru cazul în care va trebui să plecăm repede. Igor îl poate duce sub acel pâlț de copaci de la sudul pistei. Vreau ca Boris să meargă

în față, bineînțeles, tu al doilea, apoi Igor, eu și Kușkin la coadă. Îl urmărim pe unul dintre ai noștri, așa că va trebui să adoptăm o tactică diferită față de cea la care se așteaptă Chuikov. Toți cei de aici au servit în Cambodgia, cu Khmerii Roșii, un front a cărui experiență Chuikov nu o are, din cauza misiunilor lui din Asia. Vom adopta tacticile pentru unități mici ale Roșilor, pentru a preveni încercările colonelului nostru de a ne ataca.

Antonov aprobă din cap.

— O mișcare înțeleaptă. Deci, chiar crezi că Chuikov se va gândi să ne atace?

— Tu n-ai face-o, Antonov? Dacă americanii îl vor crede, vor reacționa încet, cu mare grijă și stupiditate politică. Cred că noi suntem primii care îl urmărim pe Chuikov, până acum, și dacă aş fi în locul lui, aş încerca să câștig cât mai mult timp posibil, întâmpinându-mi inamicul cu capul înainte.

Motoarele avionului se trezără din nou la viață, când Igor roti aparatul pe loc și îl conduse pe pista acoperită de iarbă, în ascunzătoarea lizierei de copaci. Kușkin, al doilea om atașat echipei maiorului de la Ryazan, i se alătură lui Boris, camaradul lui. Cei doi schimbă câteva informații, după care îl priveră pe Antonov, în așteptarea instrucțiunilor. În timp ce sergentul călătorește în luptă se apropia de ei ca să le explice ordinele lui Pușkin, maiorul începu să-și evalueze opțiunile. Aveau cel mult patruzeci și opt de ore ca să găsească, să încolțească și să lichideze ținta. Recuperarea cipurilor era un obiectiv secundar, căci Chuikov le avea la el. Pușkin era sigur de asta. Chiar dacă reușea să le ascundă în timpul urmăririi, nimeni nu avea cum să recupereze informația conținută de ele, căci Antonov avea sarcina de a distruge integral cadavrul colonelului. Bineînțeles, dacă americanii trimiteau o echipă, lucrurile se puteau schimba în mod dramatic. Pușkin hotărâ să nu subestimeze posibilitatea sosirii lor în luptă, ca un alt factor al ecuației. Spre deosebire de Suvorov, care estima ca foarte scăzut nivelul operațiunilor speciale americane, Pușkin știa că aceștia erau niște inamici formidabili. Văzuse rezultatele instructajelor sponsorizate de americani împotriva echipelor Spetsnaz în timp ce lupta în Afganistan, și se cutremura încă atunci când își amintea cât de oribil arătau scenele de luptă, după ce erau descoperiți. Nu, trebuiau să forțeze o confruntare cu Chuikov și să rezolve lucrurile cât mai repede posibil.

— Suntem gata, luri.

Antonov stătea lângă comandantul și prietenul lui, cu fața

vopsită cu dungi lungi de negru și verde, ca să se potrivească cu modelul de pe uniforma lui de camuflaj.

— Bine. Toată lumea trebuie să mențină distanța, semnale numai cu mâna și brațul. Trebuie să înaintăm într-un ritm care să micșoreze distanța dintre noi și prada noastră, dar nu uitați că eu sunt sigur că Chuikov este cel care-și va face primul cunoscută prezența. Asta este toată muniția pe care o avem, așa că, dacă intrăm în luptă, aveți grijă cu gloanțele și fiți atenți la capcane. Colonelul este un maestru al improvizației.

— Are cel puțin o carabină, tovarășe maior. Am descoperit o urmă a patului ei, lângă locul în care și-a așezat pachetul.

Echipa aprobă din cap. Talentul de ochitor al lui Chuikov era egal cu al lui Pușkin. Simțiră cum genunchii începuseră să le tremure, când își amintiră că stăteau în mijlocul unei piste aeriene deschise, cel mai apropiat adăpost fiind la câteva zeci de metri distanță. Citindu-le gândurile, Pușkin îi liniști:

— Relaxați-vă. Dacă colonelul se afla la o distanță de la care să poată trage, am fi fost cu toții morți. Totuși, vă sugerez să nu vă forțați norocul. Boris, fii atât de amabil și du-ne de aici, te rog.

Zâmbind, urmăritorul Spetsnaz se întoarse și începu să înainteze în salturi spre lizieră, măturând cu o privire ca de șoim pomii subțiri de care se apropia, în căutarea vreunei ambuscade. În spatele lui, echipa se răspândi la anumite intervale, fiecare om îndreptându-și pușca într-o altă direcție, așa încât să asigure un răspuns instantaneu la orice foc de pe flancuri. Pușkin permise adrenalinei provocate de urmărire să gonească prin corpul lui bine făcut, încordarea explodând în interiorul lui și curățindu-i mintea de orice alte gânduri și preocupări. Undeva, în fața lor, era Chuikov, un maestru al tacticilor individuale și al vicleniilor. Era, în mod categoric, cel mai periculos om pe care Pușkin fusese trimis să-l ucidă, și la fel de categoric, cel mai capabil să-l ucidă chiar el pe maior. În fața lui, Antonov se întoarse și zâmbi, privirea din ochii sergentului spunându-i lui Pușkin că și acesta simțea fiorii luptei. Ce se întâmpla cu un om ca sergentul-major Antonov, atunci când vârsta începea să-și spună cuvântul, furându-i energia și reacțiile fulgerătoare?

Pușkin îndeapărtă acel gând din minte la fel de repede cum se formase. Boris era în interiorul siguranței false a copacilor, iar Igor și Antonov se despărțeau în spatele lui, ca să acopere flancurile. O privire rapidă în spate îi spuse comandantului rus că omul de siguranță de la coadă era la locul lui și își îndeplinea sarcina, rotindu-și capul și ochii, în timp ce examina cărarea din

spate, precum și cele trei ramuri de deasupra. Solul pădurii era lipsit de capcane, suprafața lui fiind un covor de rămurele și frunze căzute. Pământul le absorbea pașii ca un absorbant masiv de șoc, numai hârșăitul ocazional al vreunei ramuri sau tufe ce se freca de uniformele lor deranjând liniștea naturală a pădurii.

În față apăru brusc mâna cercetașului, mesajul lui indicând o oprire, în timp ce Boris determina în ce direcție pornise Chuikov după ce părăsise pista. Echipa rămase în așteptare următoarele zece minute, obișnuindu-se cu mediul nou. Auzul le deveni mai acut, pe măsură ce sortau sunetele unice ale pădurii. Vederea se ascuți, când fiecare sunet solicita o privire atentă, pentru identificarea ulterioară. Când Boris se ridică din locul în care stătuse îngenunchat, răbdător, echipa era mai acordată cu mediul actual. Acum, ritmul era mai lent, mai atent, în timp ce Boris se străduia tot mai tare ca să-i mențină pe urmă. În curând urmau să intre în contact cu fostul lor camarad. În curând, trebuiau să-și combine talentul lor colectiv, împotriva voinței de supraviețuire a unui singur om.

Arta operațiunilor LALO fusese introdusă pentru prima dată de sovietici, când aceștia ordonaseră creimei forțelor lor aeriene să sară din niște avioane perfecte, în niște troiene de zăpadă uriașe. Din nefericire, partizanii care se opuneau invaziei teritoriului lor de către guvernul militarist al Rusiei, aflaseră despre atacul iminent și îngropaseră sute de bolovani în zonele de aterizare înzăpezite alese de comandantul rus.

Salturile care urmaseră avuseseră un impact profund asupra operațiunilor de parașutare rusești, începând cu acea zi.

Operațiunile LALO nu fuseseră apreciate la adevărata lor valoare decât după ce rodezienii începuseră să le experimenteze cu parașute deschise de o parașută mai mică, atașată deasupra cupolei principale. Acea primă parașută o deschidea efectiv pe prima, permițând umflarea imediată a cupolei, după ieșirea parașutistului din avion. Metoda era folosită la săriturile de la cincizeci de metri înălțime, ducând astfel trupele în zone îndepărtate, cu o avertizare minimă a inamicului.

Operațiunile LALO americane luaseră amploare atunci când în inventarul trupelor parașutate fusese introdusă parașuta model „Charlie”. Cupola acesteia era dintr-un material mai gros decât al celei Dash-1 Bravo, factor care scădea dramatic rata de coborâre a parașutistului cu echipament complet, atunci când sărea de la altitudini de luptă de o sută cincizeci de metri.

Thornton stătea pe scaunul cel mai apropiat de rampa din spate a avionului C-7A Caribou. Pe cap purta o casă Kelvar, iar legăturile de siguranță erau trecute strâns pe lateralele feței lui și în jurul bărbiei. La fel ca și restul echipei, era îmbrăcat în haine de camuflaj ușoare și cu cizme de junglă. Pe coapse avea prins, echilibrat, un rucsac Alice complet, a cărui ramă era căptușită bine, căci odată ce părăsea avionul, cel care sărea nu mai avea ocazia și timpul să o coboare. Pe harnașamentul lui Thornton erau prinse șase punguțe cu încărcătoare, două bidonașe, o trusă de prim-ajutor, un toc pentru revolverul Glock, o punguță cu încărcătorul acestuia și o teacă de cuțit. Cuțitul era un dar de la Bil Buchman, un fabricant de cuțite din Oregon, care îl cunoscuse pe Thornton în timpul unei vacanțe pe Cannon Beach. Lama cuțitului, făcută dintr-un oțel inoxidabil de calitate înaltă, avea o lungime de șaptesprezece centimetri și o margine

ascuțită. Plăselele frumos conturate erau făcute din lemn de carpen, fiecare fiind fixată și lipite în poziție, așa încât păreau una cu porțiunea de oțel. Thornton își pierduse mult-iubitul Randall în Nicaragua, așa încât cadoul lui Buchman picase bine.

Pe umărul fiecăruia dintre ei era agățat un Colt Commando, cu țeava îndreptată în jos și colectorul inversat, conform instrucțiunilor pentru operațiunile aeriene. Fiecare membru al echipei Springblade hotărâse să introducă un încărcător de douăzeci de cartușe în scobitura armei, știind că era posibil să fie necesar să înceapă să tragă, odată ajunși la sol. Thornton verifică cureaua legată sub genunchiul drept, după care atinse mânerul negru al cuțitului balistic rusec ce atârna legat cu o curelușă de harnașamentul lui de luptă. Dacă era necesar, se putea elibera tăind harnașamentul parașutei cu cuțitul, în cazul în care zona de lansare era prea „fierbinte” ca să mai desfacă nodurile.

Cuțitul balistic era un trofeu luat de la un parașutist sovietic, în Afganistan, în timpul uneia dintre misiunile neînregistrate oficial, executate de Thornton în acea țară. Primind comanda să evite lupta, Bereta Verde își dăduse seama că misiunea lui nu avea să fie luată în serios decât dacă muncea și mai ales lupta alături de acei mândri războinici munteni, care erau gazdele lui. În timpul unei astfel de incursiuni neautorizate, Thornton întâlnise o echipă a forțelor speciale rusești, trimisă să asasineze personalități cheie din organizația luptătorilor pentru libertate, în timpul unei bătălii om-la-om, Thornton se trezise în față cu un parașutist care încercase fără succes să-și folosească cuțitul Spetsnaz împotriva lui. Pentru eforturile lui, Ivan primise un stomac plin de oțel producție Randall, iar Thornton adoptase ciudata lamă de luptă rusească.

Lângă Thornton era așezat Mike Bannion, care se alăturase echipei cu doar câteva ore înainte să decoleze de pe Elmendorf. Bannion era SLAM activ, și un colaborator al echipei, căreia i se alăturase în timp ce-l protejau pe Ricardo Montalvo, în San Francisco. Fostul SEAL avea trăsăturile dure ale unui profesionist și intensitatea în luptă a lui Audie Murphy. Prieten apropiat al lui Jason, Mike Bannion era un înlocuitor bine-venit al lui David Lee, care era încă scos din acțiune de rănilor primite atunci când, împreună cu Thornton, îl lichidaseră pe Angel Barahone, cu câteva luni în urmă. Următorul în șir era Frank Hartung, acea săritură fiind cea de a 2500 de pe o linie statică, de la intrarea lui în armată, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Fața lui

Hartung nu trăda nici o îngrijorare în legătură cu ceea ce el considera doar un alt mod de a ajunge la sol. Sergentul-major inspectase personal echipamentul fiecăruia, atât înainte, cât și după ce acesta fusese făcut. De asemenea, verificase întreg avionul ca să se asigure că era corespunzător pentru o operațiune LALO.

Calvin Bailey îl privi pe Jason Silver, cel ales să sară după ce Thornton, săritorul șef, părăsea rampa din spate a avionului. Silver era ocupat cu reglarea unuia din cele trei cuțite Moeller, o sculă în aruncarea căreia era un expert. Bailey își amintea rezultatele uneia dintre aruncările lui Silver, un paznic care înghițise o lamă întreagă de oțel strălucitor, la Grădina Zoologică din San Francisco, în timpul salvării lui Maritza, frumoasa fiică a lui Montaivo.

— Șaptezeci și cinci de metri nu e cine știe ce altitudine! strigă Calvin peste spațiul care-i separa pe cei doi bărbați. A trecut mult timp de când am văzut pământul de atât de aproape.

Silver aprobă din cap, zgomotul puternic al motoarelor avionului Caribou făcând dificilă conversația.

— Eu, Bo și Bătrânul am făcut trei astfel de salturi când eram în Coronado. Peste ocean, o săritură frumoasă! Probabil că în acest punct de lansare vor fi stânci și moloz! Ai grijă la picioare și genunchi și ține-ți coatele strânse! Altfel e posibil să ai parte de toate cele opt moduri de moarte rapidă!

Fixându-l pe vrăjitorul în explozive cu o privire care ar fi putut să înghețe apa, Bailey se întrebă de ce adusesese acel subiect în discuție. Silver era total indiferent față de săritura al cărei moment se apropia. Lui îi plăcea să-și simtă genunchii loviți de vânt, încă din momentul în care îl aruncaseră prima dată din turn, la Benning. Lui Jason Silver, săriturile cu parașuta nu i se păreau o parte riscantă a vieții lui de soldat. Indiferent dacă sărea de la șaptezeci și cinci de metri sau de la șapte mii cinci sute, Jason Silver era un Airborne Ranger desăvârșit.

Avionul Caribou zbura spre nord de aproape două ore, când șeful de echipaj din Forțele Aeriene se aplecă și îi arătă lui Thornton de două ori câte zece degete, ceea ce însemna că se aflau la douăzeci de minute de punctul de lansare. Bo îl înghionti pe Bannion, care adormise, și se asigură că agentul se trezise, pentru ca să transmită mai departe semnalul. Mike mormăi, în semn că înțelesese informația, după care ridică mâna dreaptă și o desfăcu de patru ori, în fața lui Hartung. Fără să ezite, sergentul-major îl scutură pe Bailey, trezindu-l și spunându-i:

„douăzeci de minute!” în timp ce-și desfăcea de două ori palmele. Calvin, întorcându-se spre Silver, primi o înclinare scurtă din cap din partea fostului Ranger, care începuse deja să-și verifice echipamentul.

În momentul în care realizezi că urmează să sari dintr-un avion, de la altitudine, ești străbătut de un fior involuntar de teamă. Teamă și o emoție perversă ți se învârt în jurul inimii, în timp ce începi să examinezi mental toate legăturile, cârligele și nodurile echipamentului. Își aranjezi casca, îți atingi ușor marginile ca să te asiguri că banda de o sută cincizeci de kilometri pe oră se mulează ca o mânășă pe marginile ascuțite ale căștii de polimer. Strângi ușor linia statică și deschizi și închizi cârligul care te leagă de cablul de oțel al avionului, ca să te asiguri de buna lui funcționare. Verifici legăturile rucsacului pentru a cincea sau a șasea oară. Localizezi liniile de coborâre, verifici nodurile de desfacere ca să te asiguri că le poți activa atunci când ești în aer, sub cupola deschisă. Unii preferă să poarte mânuși de Nomex de aviator, ca să-și protejeze mâinile în timpul aterizării, alții hotărăsc doar să-și pună dispozitive de impact HALO în jurul ochilor. După avertismentul de douăzeci de minute, în avion se instalează o atitudine total nouă. Îi poți simți greutatea împingându-te în scaunul care îți susține dosul încordat.

Când mai rămăseseră zece minute, rampa uriașă începu să se deschidă, motoarele hidraulice scheunând ca niște câini atinși de scabie, în timp ce coborau platforma în poziție. Peste echipă se revărsă un amestec curios de aer rece-cald, în timp ce îl priveau pe șeful de echipaj, care le arăta degetul mare ridicat în sus, în semn că totul era perfect pentru lansare, din punctul de vedere al pilotului. Când mai erau doar șase minute, Thornton se ridică, se lipi de o margine a avionului, în timp ce șeful de echipaj îi agăța linia statică. Cu spatele la gura deschisă a „păsării”, Bo strigă camarazilor lui, cu mâinile împinse în față, la nivelul pieptului, în poziția clasică a săritorului: *Șase minute!*

Cu sincronizarea perfectă a unui muzician profesionist, Bo își ridică echipa în picioare, le prinse cârligele, le verifică echipamentul și îi privi lovindu-se unul pe celălalt peste dos, strigând câte un „OK!” din inimă, care ajunse până la capătul celălalt, când Bannion urlă confirmarea direct în dreptul feței zâmbitoare a lui Thornton.

Dumnezeule, ce mult îi plăcea să se parașuteze!

Întorcându-se spre șeful de echipaj, Thornton îi făcu și el

semnul cu degetul mare ridicat. Omul, legat cu un cablu lung la rețeaua internă de comunicații a avionului, îl informă pe pilot că stăteau la ușă. Primind mult așteptata înclinare din cap, Thornton avansă pe rampă, prinzându-se cu mâna dreaptă de linia statică, într-o poziție răsucită, așa încât acesta să nu se încurce din cauza turbulențelor care zdruncinau acum interiorul avionului. Bo simți cum Bannion se înghesuia în spatele lui, rucsacul agentului lovindu-l în coaste, în timp ce Mike făcea eforturi ca să-și mențină echilibrul. Urmau să iasă pe rampă avansând pur și simplu de pe ea într-un unghi mic, întinzând legăturile șefului de echipaj, care trebuia să le controleze, pe măsură ce fiecare dintre ei sărea peste marginea rampei.

Fiind primul, Thornton întinse linia lui statică, punându-și amândouă mâinile în față, așa încât să-și țină coatele strânse. Nu aveau parașute de rezervă, echipament inutil, căci rezerva nu ar fi avut timp să se deschidă la acea altitudine, dacă prima parașută nu funcționa. Abia în clipa aceea privi Thornton direct în spatele avionului care lua viteză și își simți gâtul încordându-i-se, când văzu terenul plin de păduri al sălbăticiei neîntinate a Alaskăi gonind pe sub el cu o sută de noduri pe oră. Era destul de riscant și să sari de la altitudine, dar măcar atunci exista un timp de reacție, pentru eventualitatea că ceva mergea prost. Un salt LALO îl aducea pe cel care-l executa pe pământ, în zona de lansare, în mai puțin de șapte secunde după ce parașuta se deschidea deasupra lui. Era o experiență înspăimântătoare, în care nu era permisă nici o eroare.

Thornton nu apucă nici măcar să-și dea seama că se mișca, când lumina verde pătrunse în conștientul lui ca o piesă ascuțită de jad rotund. Brusc, picioarele îi ajunseră deasupra capului, când curentul de aer izbi corpul lui încordat, lovindu-l și învârtindu-l, până când linia statică deschise parașuta, smulgând-o din compartimentul ei. Cupola se deschise deasupra lui, cu un pocnet, iar șocul îl făcu să strângă din falci, în timp ce umerii și încheietura picioarelor preluau greul chinului întregului sistem. Bo își ridică brațele și mâinile ca să prindă și să controleze sforile de dirijare a parașutei, forțându-se să-și strângă picioarele și genunchii, în anticiparea aterizării care urma. Se izbi de zona de lansare cu un geamăt perceptibil, apoi se rostogoli și se răsuci, așa cum fusese antrenat să facă cu atât de mult timp în urmă, la Fort Benning. Ridicându-se în picioare, veteranul mai multor salturi decât dori să-și amintească începu să alerge în jurul parașutei încă umflate, lipind-o de sol, când din

toate părțile erupseră sunetele aterizărilor la fel de brutale ale însoțitorilor lui. În câteva secunde, totul se termină, liniștea dimineții dinainte de răsărit învăluindu-i, în timp ce se chinuiau să-și recapete respirația și să strângă parașutele și harnașamentele de nailon în sacii de pânză, pe care-i ascunseră apoi într-un mormânt comun, la marginea zonei de lansare.

În depărtare, auzeau motoarele avionului Caribou care se îndepărta, odată cu semiîntinericul în care săriseră. Câteva secunde mai târziu, huruitul prietenos fu înlocuit de zgomotele ca niște rateuri ale unor focuri de armă, în partea opusă direcției de zbor a avionului. *Era evident că Chuikov avea și el probleme,* își spuse Thornton, știind care era soluția.

Oțel rece și plumb fierbinte, de la mică distanță, pentru că așa îi plăcea lui.

Se întorsese pe propriile urme aproape jumătate din distanța până la câmpul de aterizare, având grijă să rămână tot timpul sub protecția copacilor și să se furișeze pe lângă drum. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o confruntare față în față cu cercetașul echipei Spetsnaz, indiferent cât succes ar fi putut avea în lichidarea fostului său camarad de arme. Ei aveau avantajul numeric, iar acel avantaj putea să-l ucidă.

Chuikov descoperi locul pe care-l căuta, o crăpătură micuță într-o grămadă de stânci grele, în stânga și deasupra cărării pe care o făcuse în ziua precedentă. Se strecură peste talmeș-balmeșul de stânci, își ascunse rucsacul sub un tufiș mic, își scoase pușca cu lunetă și continuă să înainteze prin labirintul de stânci și pământ. O briză ușoară, ce pătrundea prin crăpătura îngustă acoperită de mușchi îi răcorea fața bărboasă. În cea mai bună tradiție Spetsnaz, rusul simțea un dispreț măreț față de pericolul care se apropia de el. Chuikov își trăise toată viața pentru vânătoare. Se simțea confortabil cu o pușcă în mâini și cu mirosul tufișurilor lipindu-se de hainele lui.

Crăpătura se termina printr-o platformă îngustă de stâncă, iar rusul fu obligat să înainteze clătinându-se pe ea, ca să poată acoperi drumul pe care știa că se va apropia echipa care îl urmărea. Chuikov scoase din toc luneta M-77 și lăsă acoperitoarea acesteia să cadă înapoi în fisură, de unde urma să o recupereze mai târziu. Trase foarte puțin în spate percutorul carabinei și se asigură că în camera Ruger-ului era un cartuș. Chuikov alesese în Anchorage muniția cu partiție Nosler, datorită reputației acesteia în întreaga lume drept niște cartușe cu o eficiență cutremurătoare pentru vânat mare. Cartușul de 0,223 era o alegere naturală pentru acea situație. Viteza și precizia reprezentau o combinație câștigătoare, pe câmpul de luptă.

Imaginându-și cum arăta poziția lui văzută din față, Chuikov își mulă corpul în adânciturile și găurile oferite de platforma de tir naturală. Scoase cu grijă o bucată lungă și lată de plasă de camuflaj dintr-unul din buzunarele largi ale pantalonilor și și-o întinse peste cap și umeri. Se chinui mult ca să o treacă în lungul grupului colector superior al armei și lunetei, așa încât să elibereze lungimea armei. Plasa era suficient de poroasă, așa încât câmpul lui vizual nu era afectat.

Ca precauțiune suplimentară, desfăcu cureaua de piele cu care era legat cuțitul lui Bowie Rio Grande și trase cuțitul cu lamă lată lângă el, pentru eventualitatea în care vreun vizitator reușea să ajungă neauzit în spatele poziției lui. Chuikov înnegrise lama lucioasă, folosind cărbunele de la focurile mici la care își pregătise mâncarea. Un cuțit atât de larg era un articol foarte practic pentru tabere, dar în luptă, în anumite circumstanțe, lama strălucitoare putea semnala poziția posesorului lui de la o distanță de câțiva kilometri. Simțea la șod pistolul Beretta de 9 mm, încărcat, asigurat și gata de acțiune.

După puțin timp, îi auzi sosind. Asta nu pentru că Pușkin și oamenii lui nu ar fi înaintat în liniște, căci o făceau. Ceea ce îl alertă pe trăgătorul care-i aștepta fu liniștea care cuprinse pădurea la apropierea lor. Animalele își întrerupeau activitățile lor obișnuite. Veverițele pe care Chuikov le urmărea cu coada ochiului țâșniră în arborii înalți, cu cozile cenușii stufoase ridicate în sus, în timp ce măturau zona de sub ele cu niște ochi telescopici. Păsările amuțiră. Până și vântul încetă să mai sufle printre copaci și o căldură neobservată se ridică de pe solul pădurii, făcând ca pe fruntea și obrajii lui Chuikov să apară râulețe lungi și sărate.

Sunt aproape, își spuse el. *Dar unde?* Lăsându-se în seama obiceiurilor create în ore întregi de așteptare răbdătoare, se baza pe vederea lui periferică, măturând zona din fața și lateralul lui în arcuri lente, variindu-le adâncimea, pe măsură ce mintea lui înregistra distanțe, luminozitate, umbre, posibile acoperiri și ascunzișuri, și... o mișcare!

O simplă străfulgerare, nimic mai mult. Zărise, pentru o fracțiune de secundă, activitate într-un loc în care înainte nu existase. Chuikov își coborî capul în spatele lunetei, sprijinindu-și obrazul drept de patul din nuc maroniu al Ruger-ului. Uitându-se prin ocular, își concentrează atenția asupra zonei unde își reperase prada, eliberându-și mintea așa încât mesajele transmise de ochi să nu fie alterate de ceea ce ar fi vrut să creadă gândurile lui. Iată, din nou! Numai că de data aceasta, Chuikov se fixase asupra sursei. *La naiba!* își spuse el. Erau mai aproape decât crezuse, ceea ce însemna că erau mult mai buni decât îi considerase el. Într-adevăr, Vasili trimisese o echipă de elită, care să-i agațe scalpul de un par. Chuikov ar fi vrut să știe cine era ofițerul care conducea acea bandă selectă.

Soldatul de comando îngenunchease, cu o carabină neagră AR-15 în mâini, și era îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj

americană.

— Au fost la o ascunzătoare, șopti Chuikov, pentru sine. Set complet de arme și materiale, toate cu eticheta „Made în USA”.

Chuikov încercă să distingă trăsăturile omului, sperând să îl poată identifica. Dacă reușea, rusul putea intui cine era pe urmele lui. Încercarea se dovedi imposibilă.

Rezistând cu greu impulsului de a-l țintui pe mercenarul Spetsnaz între ochi, își deplasă încet luneta spre dreapta și apoi spre stânga, căutându-i pe ceilalți. O mișcare abia sesizabilă, la vreo doisprezece metri în dreapta primului soldat, expuse un al doilea inamic. Chuikov nu reuși să-i repereze exact poziția, din cauza copacilor care mascau înaintarea omului. Se deplasau într-o formație total străină experienței lui Chuikov, făcând astfel dificil pentru acesta să intuiască unde se aflau unul în raport cu celălalt. Era evident că șeful echipei își studiase bine ținta, și folosea slăbiciunea lui Chuikov, menținându-se cât mai departe posibil de punctele lui de forță.

Colonelul sovietic simți cum firele de păr de pe ceafa i se ridicau în sus. Se părea că intrase într-o capcană, încrederea lui că va reuși să prevadă mișcările și gândurile inamicului dovedindu-se acum un exemplu de îngâmfare. Dacă vreun mercenar se afla deja în fața lui, era posibil ca omul să fi dat peste cea de a doua urmă a lui Chuikov, care conducea la poziția lui actuală. Asta îi punea în pericol retragerea, dacă nu își părăsea ascunzătoarea imediat. Compania a cel puțin doi vânători de capete Spetsnaz în fața lui dizolvă orice speranță a lui Chuikov de a se târî pe platformă fără să fie zărit, căci flancurile lui erau un spațiu deschis, și la ambele capete ale platformei era necesară o săritură mică până la pământ.

Chuikov era încolțit, fără să aibă unde să se ducă, și nu-i plăcea absolut deloc acea senzație.

Exista o șansă ca echipa Spetsnaz să treacă pe lângă ascunzătoarea lui, fără să-l vadă deloc. Dacă se întâmpla asta, colonelul putea să dea prima lovitură a bătăliei, așa cum vrusese de la început. Șmecheria era să rămână absolut nemișcat, rugându-se ca cercetașul echipei să fie atât de absorbit de urma lui de ieri, încât să nu vadă semnele lăsate probabil de Chuikov, atunci când se întorsese pe același drum. Dacă mercenarii treceau de el, Chuikov putea să o ia el pe urmele lor și era posibil să scoată cel puțin un om din ecuație. Timp ce cincisprezece minute, rusul își întări voința ca să devină una cu stânca care îl înconjură. În fisura îngustă din spatele lui nu se auzea nici un

zgomot, iar sunetele din pădure îl asigurau că vânătorii trecuseră acum de ascunzătoarea lui.

Era timpul ca Chuikov să devină vânătorul.

Mișcându-se rapid, dar fără să se pripească, acesta se retrase cu spatele în deschizătura din stâncă și se aplecă să ridice învelitoarea lunetei, în timp ce se apropia de intrarea stâncoasă. Chuikov se opri câteva clipe ca să facă o recunoaștere vizuală și auditivă a pădurii din jurul grupului de stânci, convingându-se că echipa Spetsnaz ratase total urma lăsată de el. Își agăță carabina de gât, se asigură că legătura de siguranță a cuțitului Bowie era la locul ei și apoi începu să-i urmărească pe oamenii din fața lui. Nu trecu mult timp și zări spatele larg al mercenarului din coada formației dispărând după o barieră deasă de tufe. Colonelul permise unei urme de zâmbet să-i brăzdeze masca întunecată. Strânse tare mâna dreaptă în jurul mânerului cuțitului Rio Grande, scoțându-l din teaca de piele de la sold.

Arta strecuratului e la fel de dificil de predat unui soldat ca talentul de a nimeri o țintă cu pușca, de la o mie de metri. Chuikov era un perfecționist, când era vorba de urmărirea prăzii, dovedind un nivel de răbdare și atenție neobișnuit pentru personalul Spetsnaz. Se putea contopi nu numai cu mediul înconjurător, ci și cu „vibrațiile” trimise de bărbatul sau femeia care era ținta lui. Datorită aceluia talent, putea să se miște rapid și în liniște, să dispară în neant ori de câte ori simțea că ritmul vânătorii era nesigur.

Schema de manevră a echipei nu îi era foarte clară. Era o variațiune inteligentă a tacticilor chinezești pentru unitățile mici, probabil preluată de vietnamezi sau cambodgieni și adaptată la necesitățile lor specifice. În acest caz, trăgătorul de la coadă era poziționat mult mai în spate decât ar fi vrut un conducător de echipă de infanterie din vest, manevră care oferea ultimului om din formație ocazia de a repera și interveni într-o ambuscadă, păstrată în așteptare, fie până când victimele intrau în zona de ucidere, fie până pătrundeau într-o zonă de ucidere mai mare. De asemenea, avea rolul de a avertiza de pericolul iminent pe ceilalți soldați ce înaintau în spatele elementului de avangardă, iar Chuikov știa că era o tactică viabilă. Aici, totuși, însemna doar că un om era lipsit de contactul cu camarazii lui, fără nici un motiv real. Chuikov era un singur om, nu o echipă sau un pluton. El nu putea spera să inițieze o ambuscadă de succes împotriva unei echipe, mai ales neavând tipul și cantitatea de armament necesare pentru așa ceva. Trăgătorul din coadă putea fi folosit

ca element de manevră împotriva colonelului, *dacă* acesta era încolțit de ceilalți membri ai echipei, până când o astfel de acțiune putea fi pusă în practică, dar asta însemna să lase spatele vulnerabil, din cauza lipsei de contact.

Și exact asta se întâmplase.

Hotărându-se să meargă paralel cu soldatul, Chuikov se strecură ca o fantomă în spatele lui, în timp ce acesta înainta greu, încercând să o facă în liniște, să se miște rapid și să rămână în stare de alarmă, în același timp. Era o sarcină dificilă, chiar și pentru cineva cu experiența pe care o dovedea omul. Chuikov se lăsă în mâini și în genunchi, trecând pe sub barierele naturale din calea lui, în timp ce celălalt era forțat să taie, să se târască și să-și croiască drum cu forța. Colonelul știa că cineva din față avea să observe problema, mai devreme sau mai târziu, și să semnaleze o oprire, până când trăgătorul din coadă apărea în câmpul lor vizual. Trebuia să se miște rapid, să-și execute planul și să dispară, înainte ca șeful echipei să trimită pe cineva în spate, ca să-l regăsească pe camaradul lor pierdut.

Kuşkin era nervos. Îl pierduse pe maior din ochi de aproape cinci minute, având contact vizual cu acesta pentru mai puțin de o secundă, înainte ca ceilalți să fie înghițiți de pădure. Auzea ceva mișcându-se pe flancul lui drept, deși, oricine ar fi fost, era mult în fața luptătorului din coadă al echipei. Imediat ce Puşkin avea să-și dea seama că securitatea ariergardei sale era slăbită în jurul omului pierdut, avea să rezolve problema. Era în joc mândria profesională a lui Kuşkin, așa încât acesta se aruncă înainte mai repede decât ar fi făcut-o în alte condiții, căutând o gaură prin masa deasă de ramuri și copăcei care îl separa pe veteranul Spetsnaz de prietenii lui.

Brusc, îngheță, când la urechile lui ajunse trosnetul unei crengi. Venise din stânga lui, și era mai aproape decât i-ar fi plăcut lui Kuşkin. Își roti încet corpul, așa încât pușca automată să ajungă în linie cu privirea lui, pregătindu-se să tragă o rafală de bile de 0,223 în cel care se furișa pe lângă el. Un alt trosnet, apoi un foșnet aproape că îl făcură pe rus să apese pe trăgaci cât de tare putea. Kuşkin se opri când o veveriță grasă sări dintr-un copac din apropiere, oprindu-se ca să se încrunte la el.

Eliberând aerul cu care-și umpluse plămânii, soldatul coborî țeava armei, ștergându-și mâna transpirată de pantaloni. *Animale blestemate!* blestemă în gând. Ultimul lucru de care avea nevoie în clipa aceea era să rateze întreaga operațiune

împuşcând o rozătoare. Puşkin l-ar fi jupuit de viu, iar Antonov l-ar fi călcat pe „ouşoare” cu labelle lui uriaşe. Kuşkin se cutremură involuntar, gândindu-se cum viaţa lui ar fi putut să se încheie atât de departe de satul lui din Mama Rusia.

Iar apoi, exact asta se întâmplă.

Chuikov înlemni. Văzuse animalul păros exact în clipa în care acesta îl reperase pe el. Pentru o clipă, colonelul rus sperase că nu speriasese veveriţa, speranţă ce se dovedi zadarnică, când sălbăticiunea se răsuşi şi fugi, frângând un băţ uscat în goana ei. Colonelul închise ochii, în aşteptarea valului de plumb despre care ştia că se va revărsa în direcţia lui, când soldatul va începe să împrăştie gloanţe în pământul şi copacii din jurul lui. O secundă mai târziu, colonelul redeschise ochii, înţelegând că omul identificase veveriţa cu o milisecundă înainte să deschidă focul. Aruncând o privire în lateral mercenarului care pornise din nou, Chuikov parcurse rapid ultimii trei metri până la obiectivul lui. Ajuns la baza copacului, se ridică, menţinând trunchiul gros între el şi Kuşkin. Avea cuţitul Bowie deja în mână, cu lama tăioasă îndreptată în sus, în aşteptarea plină de dorinţă a orgiei de sânge şi ţesut cu care avea să se hrănească curând.

De-a lungul anilor, Chuikov învăţase că utilizarea cuţitului pentru înlăturarea santinelor era mai bine să fie înlocuită fie prin evitarea paznicului, de la început, fie cu o altă armă, pe lângă cuţit. Prea multe lucruri puteau merge prost atunci când foloseai un cuţit, inclusiv să te tai singur, în timpul execuţiei efective a ţintei. Nu-i plăcuse niciodată să abordeze astfel doborârea unei santinelle, preferând armele cu amortizor excelente din dotarea GRU, în locul oţelului rece.

Dacă exista o metodă care mergea, Chuikov ştia că aceea era poate cea mai simplă şi mai directă aplicare a unui cuţit, folosită încă de pe vremea oamenilor primitivi. Şi anume, să rezezi pur şi simplu capul individului. Bineînţeles, ai nevoie de un cuţit suficient de mare şi de greu ca să faci asta, calificative pe care nu le îndeplineau baionetele şi cuţitele de luptă obişnuite. Chuikov strânse în mână cuţitul Bowie, simţindu-i greutatea, în timp ce strângea prăselele de lemn de trandafir. *Da, acea lamă era făcută pentru ciopârţit şi retezat*, îşi spuse el. O lovitură bine plasată cu lama rotunjită a lui Rio Grande putea decapita cu uşurinţă un om, pătrunzându-i prin bonetă, guler, orice bijuterie avea la gât sau vreo curea de piele a puştii, fără nici o problemă.

Bineînţeles, decapitarea era o treabă scârboasă, şi Chuikov

era sigur că va fi stropit de o fântână de sânge fierbinte, care urma să-l împrăște din corpul fără cap, imediat ce cuțitul Bowie reteza artera principală și ajungea la venele de la baza craniului și din zona superioară a pieptului.

Dar avea să suporte asta.

Kuşkin trecu pe lângă pinul masiv fără să se uite de două ori. Auzea cum veverița își continua insultele deasupra lui, făcându-l pe soldat să tânjească după luxul de a-i putea trimite un singur glonte cu carabina lui de asalt americană. Rusul ridică privirea, sperând să zărească micuța față furioasă și poate să o sperie pe ticăloasa aceea zgomotoasă și mai mult, dar în clipa aceea auzi scrâșnetul inconfundabil al unei cizme, în spatele lui.

Larma continuă a veveriței îi oferi ocazia lui Chuikov. Când capul pușcașului înalt se ridică, colonelul ieși de după copac, așa încât acum se afla exact în spatele soldatului ce începuse deja să reacționeze. Brațul colonelului era ridicat în spate, cuțitul aflându-se în unghiul potrivit și strâns puternic în mâna lui. Cu mâna liberă întinsă ca să-și păstreze echilibrul, rusul roti cuțitul în față cu toată forța pe care reuși să o adune spiritul lui de luptător. Lama de oțel carbon de douăzeci și cinci de centimetri îl izbi pe soldat la baza gâtului, străpunse cele câteva straturi de piele și se afundă în mușchii ce protejau ceafa și gâtul lui. Măinile bărbatului se ridicară într-un reflex automat, când miile de nervi fură secționati de arcul cuțitului greu de luptă. Scăpă pușca, care se roti liberă la nivelul taliei, datorită legăturii precare a curelei ei în jurul bazei gâtului acum retezat al lui Kuşkin. Creierul lui Chuikov înregistra zvâcnetul brusc al umerilor soldatului, ridicându-se și căzând ca niște pistoane, când coloana vertebrală începu să transmită o multitudine de mesaje neregulate prin corpul muribund.

Așa cum se așteptase, un spray de sânge arterial gros explodă din Kuşkin când cuțitul Rio Grande tăie jugulara omului. Valuri puternice și constante de sânge se împrăștiară în toate părțile, datorită eforturilor inimii care pompa cu putere, udând fața și partea superioară a corpului lui Chuikov, cu influența lui lipicioasă. Cuțitul ieși din gâtul lui Kuşkin fără să încetinească, lama lui fiind scăldată într-o baie de fluide corporale și fragmente microscopice de os și țesut încă viu. Chuikov privi capul soldatului sărind sălbatic în aer, ultimele rămășițe de viață din ochii omului străpungând sufletul colonelului, în timp ce bila păroasă se rostogolea în pădure. Oprindu-se la mijlocul mișcării,

Chuikov făcu încă un pas înapoi, când corpul lui Kuşkin se prăbuşi în spate, gata să-l lovească pe colonel, şi se întinse pe solul moale, acoperit de vârfuri de pin, rămurele şi muşchi. Un ultim val de sânge ţâşni în faţă din rana deschisă de la gât, impactul ei stropind cizmele de junglă prăfuite ale lui Chuikov. *La naiba!* îşi spuse acesta, învârtindu-se şi începând să se strecoare rapid printre copaci. *Asta era exact ce-mi trebuia!*

În spate îi auzea pe oamenii care se întorceau prin pădure, în căutarea camaradului lor absent. Veveriţa, a cărei voce tremurată amuţise în timp ce privise violenţa din poziţia sigură oferită de o cracă groasă, începu să urle, când primul rus ajunse la baza copacului. Fără să ezite nici o clipă. Antonov ridică puşca la umăr şi spulberă mica vietate neruşinată cu o singură împuşcătură bine plasată.

Chuikov începu să alerge ca să-şi salveze viaţa.

Pușkin ordonă organizarea unui perimetru de apărare în jurul corpului camaradului lor mort. În timp ce Antonov deposea rămășițele lui Kușkin de orice ar fi putut face legătura între cadavru și GRU, ceilalți trei examinau în tăcere pădurea care-i înconjura.

— E curat, șopti veteranul Spetsnaz. Singurul lucru care lipsește este medalionul lui cu cap de lup.

Pușkin pufni.

— Bineînțeles! Chuikov l-a luat ca trofeu personal și, totodată, ca o provocare pentru noi. Lupii se luptă între ei, exact ca și în natură. Totuși, trebuie să recunoaștem că colonelul nostru a reușit să facă prima victimă.

— Ceea ce ne dă de înțeles câteva lucruri, nu?

— Da, Antonov. Categorical. Acum știm sigur că Chuikov este aici, că echipa americană nu a ajuns încă în zonă și că colonelul nu se va mulțumi doar să se ascundă de noi, până la sosirea lor.

Boris mârâi din locul în care era întins, cu mândria rănită, căci el era cel care ar fi trebuit să descopere prezența lui Chuikov înaintea întâlnirii mortale a acestuia cu Kușkin.

— A fost o prostie din partea lui să ne atace. Poate că nu am fi reușit să-l găsim înaintea sosirii americanilor. Auzisem că colonelul Peter Chuikov este un om inteligent, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

Pușkin se opri, examinând vârfurile copacilor de deasupra micului grup. *La naiba cu Chuikov!* Înjură el. Ticălosul ar fi putut să tragă un glonte în oricare dintre ei chiar în clipa aceea, dat fiind talentul lui de trăgător. Pușkin trebuia să-și pună oamenii în mișcare cât timp urma era încă atât de fierbinte încât fumega. În același timp, avea nevoie să le redea încrederea în sine, uciderea ostentativă a lui Kușkin fiind devastatoare pentru moralul echipei.

— Colonelul a lovit pentru că, indiferent de trădarea lui, el este un Spetsnaz. Nu-i stă în fire să fugă, atunci când poate să lupte. În același timp, e posibil ca americanii să-l abandoneze, considerând că informațiile aduse de el nu au nici o valoare și că trădarea lui este o viclenie. Chuikov nu are de unde să știe sigur că va fi recuperat, și acesta a fost primul motiv pentru care a venit aici. Dacă echipa de salvare nu apare, are posibilitatea de

manevră, iar Canada nu este prea departe, pentru un om obișnuit cu mersul pe jos.

Antonov înclină din cap, aprobator.

— E posibil și ca sosirea americanilor să nu fie așteptată prea curând. Dacă ei ar fi deja aici sau ar sosi curând, Chuikov ar sta ascuns. În acest caz, dacă s-ar expune nu ar face altceva decât să-și micșoreze șansele de a scăpa întreg. Pe de altă parte, dacă ne rănește sau ne face să fim mai prudenți în timp ce îl urmărim, atunci o mișcare îndrăzneță este un lucru prudent.

Pușkin oftă.

— Ai dreptate, ca de obicei, sergent-major. Atunci, trebuie să trecem peste această întrerupere și să avansăm în forță. Americanii nu pot ajunge aici decât fie aterizând cu un avion, fie parașutându-se dintr-unul. Până când auzim zgomotul motoarelor, înseamnă că suntem doar noi și colonelul. Timpul este esențial, acum mai mult decât oricând.

Antonov preluă ideea lui Pușkin și îi făcu semn lui Boris, care stătea întins cel mai aproape de el.

— Tovarășe, tu vei fi din nou cercetașul. Viețile noastre sunt în mâinile tale, la fel ca și succesul misiunii. Trebuie să înaintăm cât mai rapid posibil, cât timp mirosul lui Chuikov este încă destul de puternic ca să-l depistăm. În același timp, fii cât se poate de prudent. Nu uita, omul pe care-l urmărim este chiar din „haita” noastră. Dacă va reuși și o a doua lovitură, vom începe să pierdem avantajul pe care-l avem asupra lui.

Cercetașul se ridică, cu o sclipire dură de mândrie profesională arzându-i în ochi.

— Deci, trebuie să-l ținem în defensivă, să-l obligăm să se deplaseze în grabă, fără să se poată opri să mănânce sau să se odihnească.

— Corect, afirmă Pușkin. Antonov va fi al doilea, apoi eu și Igor. Nu uitați de carabina lungă a lui Chuikov și de îndemânarea lui de trăgător. Nu știu de ce a riscat apropiindu-se atât de mult de Kușkin, dar sunt sigur că nu va mai încerca o astfel de mișcare îndrăzneță. Chuikov nu trage de timp. Va alergera spre locul unde se așteaptă să se întâlnească cu americanii, așa că trebuie să ne încolțim prada sau altfel vom risca confruntarea cu o forță ce poate fi mai mare decât grupul nostru de patru. Întrebări?

Nu erau. Fără să se uite în spate, mercenarii sovietici începură să alerge după cercetașul lor, al cărui ritm constant era atât cât să-l poată menține toată ziua și o mare parte din noapte, dacă

era necesar.

Numai că noaptea nu se lăsa niciodată cu adevărat, în ținutul Soarelui de Miez de Noapte.

Peter Chuikov avea senzația că purtase uniforma Spetsnaz toată viața. Gândindu-se la trecut, nu putea identifica momentul exact în care începuse să se întrebe în ce direcție se îndrepta viața lui. Poate că, precum într-o călătorie lungă, existau o mie de pași mici care conduceau cu toții la acea destinație finală, o destinație pe care uneori nici nu ți-ai imaginat-o sau nu ai crezut-o posibilă, atunci când ai făcut primul pas.

Chuikov își amintea începuturile ca și când totul s-ar fi petrecut cu doar douăzeci de minute în urmă, nu cu douăzeci de ani. Tatăl lui, membru de partid și veteran de război, venise acasă cu un zâmbet uriaș pe față. Îl luase deoparte pe tânărul său fiu și îl informase de primirea lui la școala de ofițeri, cu perspectiva unei instruiți Spetsnaz, dacă se comporta bine în timp ce își obține gradele.

— Ți-o spune un soldat bătrân, Peter. Armata își tratează bine ofițerii, dacă aceștia învață regulile și joacă jocul. Un soldat este ca un covor. Se află acolo ca să asigure confort și să se calce pe el.

Chuikov ascultase cu atenție cuvintele tatălui lui și le crezuse. Cunoștea prieteni și colegi de școală vechi care avuseseră privilegiul să intre în diverse servicii. Unii, foarte puțini, intraseră în instructajul Spetsnaz. Cei care nu își câștigaseră un grad făcuseră o impresie mai puternică asupra băiatului, decât cei care reușiseră. Ei se întorseseră arătând ca și cum și-ar fi petrecut tot timpul într-unul din lagărele din Germania nazistă, la a căror eliberare participase și tatăl lui. Nefiindu-le permis să-și comenteze supliciul, tinerii îl păstrau pentru ei, cu corpul și spiritul distruse pe rastelul numit Spetsnaz.

Totuși, Chuikov abia aștepta să participe la acel temut curs de selecție. Învățase din greu în școala de ofițeri, urcând până în vârful clasei lui, cu un șir impresionant de victorii școlare. Pe terenul de sport se făcuse în scurt timp respectat, și apoi temut. Colegii lui de clasă asistau la apariția unei transformări: capacitatea înnăscută din interiorul lui Peter Chuikov de a fi soldat și de a conduce ieșea la suprafață în mediul dur al instrucției militare. Chuikov se afla și în atenția instructorilor lui, oameni a căror sarcină era să descopere talente noi pentru operațiunile secrete sovietice. Rusia fusese întotdeauna

interesată de războiul secret, acea obsesie ducând la nașterea lui Spetsial'naya Naznacheniya, sau Spetsnaz.

Desemnați să îndeplinească misiuni chiar în bârlogul inamicului, soldații Spetsnaz trebuiau să fie oameni de fier. Instructajul lor era brutal, cu scopul de a a-i elimina din rândurile lor pe cei slabi și incapabili din punct de vedere fizic, și asta cât mai repede posibil. Cei care se ofereau să intre în Spetsnaz, fie își câștigau gradul, fie nu. Nu exista o a doua șansă sau reciclări medicale pentru oamenii care nu reușeau să facă față cerințelor Școlii de Comandă de Aviație de la Ryazan. Acolo fusese trimis Peter Chuikov după ce fusese înrolat, și acolo își găsisese el o casă.

Peter descoperise că Spetsnaz fusese creată în primul rând cu intenția de a permite Rusiei să caute și să distrugă armele atomice ale inamicilor ei, înainte ca aceste dispozitive să poată fi lansate împotriva Țării Mame. Echipele ei trebuiau să acționeze fără sprijinul Armatei Roșii și nu li se acordau prea multe șanse de a se întoarce din misiunile lor, decât dacă erau înzestrați cu o astfel de putere și talent, încât nimeni să nu le poată sta în cale. În 1960, când organizația crescuse, scopul misiunilor lor devenise multiplu. Doctrina sovietică adoptase poziția din care „armele” includeau și personalul inamic important, asta neînsemnând neapărat doar cei care purtau uniformă. În scurt timp, asasinatul politic și crima deveniseră un aspect al instructajului Spetsnaz, obiectivul fiind acela de a-l depozeda pe inamic de mijloacele de a duce război, la orice nivel, în cadrul propriilor granițe. Fără oameni care să ia deciziile pentru ei, masele populare urmau să se clatine și apoi să cadă. Succesul unui război depindea de acțiunea rapidă și de o planificare corectă. Sarcina comandourilor Spetsnaz era de a văduvi inamicul de aceste ingrediente cheie, de a-i forța să se retragă și de a-i înfrânge prin orice mijloace posibile, folosind tacticile sovietice cu o violență și teroare maxime, pentru a obține o stare de paralizie.

Aceleși lovituri directe cu pumnul i se adăugase și una cu piciorul. Echipele Spetsnaz trebuiau, de asemenea, să caute și să distrugă liniile inamice de comunicații, transport și energie. Trebuiau să facă incapabilă o țară inamică să-și deplaseze materialele și oamenii în timpul războiului, să le rezeze capacitatea de se informa și avertiza, izolând și separând astfel statele în zone ce puteau fi măturate apoi de trupele regulate sovietice. Astfel, un inamic era doborât, prin pierderea conducerii, a armamentului și a capacității de a se autoîntreține,

și toate acestea în câteva zile, sau chiar ore.

Pentru a realiza asta, înaltul Comandament sovietic acordase cea mai înaltă prioritate formării Spetsnaz. Mulțumiți de experiențele lor cu trupe de commando și partizani din al doilea război mondial, ei știau că o astfel de organizație putea valora cât greutatea ei în aur. Dat fiind numărul de ținte descoperite de Rusia prin intermediul serviciilor ei de informații, Spetsnaz ajunse să includă peste o sută de mii de bărbați și femei, toți antrenați să îndeplinească misiuni deschise și secrete în orice colț al lumii.

Pentru conducerea acestor echipe, GRU cerea numai ofițeri care posedau abilitatea supremă de a conduce oameni de calibrul celor care purtau capul de lup. Se organizaseră comisii speciale de selecție care să-i descopere pe acești tineri, al căror trecut trebuia cunoscut în întregime și ale căror talente naturale în dominarea egalilor lor și a subordonaților să nu poată fi puse la îndoială. Fizic, ei trebuiau să se încadreze în primul procent superior al celor de seama lor. Spetsnaz cerea oameni agresivi și duri, și i-a primit.

La încheierea celor patru ani în Ryazan, Chuikov se trezise invitat să participe la o serie de interviuri cu oameni pe care nu-i cunoștea și pe care nu-i recunoștea ca făcând parte din armată. Majoritatea ședințelor erau informative, aproape prietenești. După participarea la ultima întâlnire, i se dăduse voie să plece. La câteva secunde după ce Chuikov părăsise biroul elegant, Vasili Suvorov îi ordonase comandantului școlii să-l includă pe tânărul Chuikov în antrenamentul suplimentar, ca nou candidat Spetsnaz.

Se descurcase bine. În scurt timp, echipa condusă de Chuikov începuse să primească misiuni. La început de natură instructivă: un exercițiu cu explozive aici, o răpire politică în altă parte. Succesele lui Peter începuseră să se acumuleze și se părea că ofițerul și oamenii lui puteau și erau gata să facă aproape orice, indiferent de dificultatea problemei respective. Prima lor misiune reală sosise când Chuikov, ajuns căpitan, era deja în Spetsnaz de doi ani. Echipa lui Peter fusese trimisă într-o țară mică, care ducea un război de eliberare de șase ani lungi, și primiseră sarcina să se infiltreze într-unul din dispozitivele cele mai bine-păzite ale guvernului inamic și să asasineze un expert în contrarevoluție, al cărui program începuse să stânjenească activitățile de gherilă. Misiunea lui Chuikov avusese succes deplin, Peter în persoană îl sufocase pe om în patul lui, cu propria pernă.

Urmaseră alte asasinate. Steaua lui Chuikov începuse să urce, pe măsură ce, împreună cu echipa lui, îndeplineau operațiuni de instruire pentru insurgenți din țări atât de mici încât numele lor rămâneau deseori nemenționate. Peter începuse să construiască tabere de antrenament pentru teroriștii ale căror talente GRU le considera compatibile cu doctrina sovietică de război total. Când se punea problema dizidenților politici ce trăiau în străinătate, GRU îl trimitea pe Chuikov, și în scurt timp un anumit agitator important se alătura liniștii cimitirelor sau spitalelor de boli psihice. Angola, Ciad, America Centrală și de Sud – Chuikov fusese în toate, cel puțin o dată. Avansase rapid în grad, câștigându-și o reputație excelentă în operațiunile Spetsnaz. Abilitatea lui în spatele unei puști îi adusese o numire la Școala de Trăgători de Elită ai Operațiunilor Speciale, unde, printr-o coincidență, Pușkin îl întâlnise pentru scurt timp, când echipa ofițerului mai tânăr participa la instrucție.

Când și unde începuse colonelul Peter Chuikov să-și pună întrebări în legătură cu rolul lui de asasin Spetsnaz, nu putea spune nimeni, cu excepția lui. Poate că totul începuse în călătoria pe care primise permisiunea să o facă datorită slujbei și statutului lui. Era evident că cei din Vest trăiau mai bine și păreau mai fericiți decât cei de sub talpa comunismului. Sămânța dezertării fusese udată cu valurile de sânge pe care primise ordin să-l verse de la oameni ca Suvorov, ordine duse la îndeplinire iar și iar de Chuikov și agenții lui. Una era să lupți împotriva unui inamic antrenat și înarmat ca să ți se opună, și cu totul altceva să vezi acele sate depopulate de arme chimice și bombardamente. Deși Spetsnaz asprise mintea și corpul lui Chuikov față de multe lucruri, nu îi înghețase și sufletul.

În scurt timp, începuse să-și planifice fuga din țara în care se născuse. Nu lăsa prea multe în urmă. Căsnicia lui, ce intervenise după ce fusese promovat la gradul de maior, se destrămase din cauza cerințelor slujbei căreia i se dedicase. Lidia se plictisise să fie singură luni întregi, fără să știe unde se afla el sau ce făcea Chuikov în afara apartamentului lor micuț. Curând, el începuse să afle povești despre „vizitatorii” ei, deseori ofițeri și uneori simpli soldați din unitățile de armată convenționale staționate în apropiere. GRU îl informase sec că soția lui devenise o târfă de cazarmă, culcându-se cu cine îi plăcea și dezonorându-l ori de câte ori putea, cu amanții ei. Îi arătaseră chiar și fotografii făcute în taină. Mintea lui Chuikov se zvârcolise de durere și șoc, când aflase cum se distra tânăra lui mireasă, în timp ce el trăia ca un

câine, menținându-și sănătatea mentală cu gânduri la casa lui și la soția devotată.

Divorțul fusese aranjat de biroul legal al lui Suvorov și Lidia fusese împachetată și trimisă într-un orașel îndepărtat, unde primise o slujbă umilă, de lipire a tălpilor unor pantofi ieftini, înainte ca aceștia să fie expediați ca articole de export către statele cliente ale Rusiei. Peter nu mai întrebasese niciodată de ea după aceea, știind că dacă ar fi făcut-o, s-ar fi dezonorat în ochii superiorilor lui. Durerea produsă de trădarea ei fusese spălată în scurt timp cu sângele pe care fusese trimis să-l verse în Rhodesia și în Africa de Sud, apoi în America Centrală, când acea porțiune a lumii începuse să se agite. Afganistanul fusese cel care, în cele din urmă, îl scârbise pe Chuikov până la a-l duce la dezertare. Spetsnaz nu putea stinge simțul decenței, care sălășluia încă adânc în sufletul ofițerului sovietic, dar îl putea ajuta să supraviețuiască, odată plecat spre Vest.

Peter Chuikov, ca majoritatea bărbaților din unitățile de operațiuni speciale, era la bază o ființă umană, ca oricare dintre compatrioții lui. El poseda limite și talente care îl conduseseră spre genul de meserie pe care și-o alesese, și poate în cantități mai mari decât cetățenii obișnuți. Dar Chuikov simțea durerea, îndura mâhnirea, lupta împotriva frustrării, fricii și eșecului la fel ca un poștaș, lăptar sau fermier care își duceau viața în soviete sau în orice alt sistem de guvernământ. La început i se păruse amuzant că atât de mulți oameni îi înțelegeau greșit caracterul, gândindu-se la el ca la un fel de supraom sau de animal sălbatic cu lesă scurtă, din cauza afilierii lui la Spetsnaz. Mai târziu, amuzamentul devenise amărăciune, când realizase că foarte puțini dintre camarazii lui ruși înțelegeau că pacea și siguranța de care se bucurau erau cumpărate parțial prin sacrificiile pe care el și tovarășii lui soldați, marinari și aviatori le depuneau pe masă. Mulți mercenari Spetsnaz se întorseseră la civile după ce-și încheiaseră perioada de serviciu sub arme, dar numai ca să descopere că schimbările aduse prin îndeplinirea datoriei lor patriotice față de patrie se întorceau deseori împotriva lor într-o societate mai blândă, care prefera să pretindă că lumea era o Grădină a Raiului, fără nici un fel de șerpi în ea.

Din acest motiv, și din multe altele, colonelul Spetsnaz hotărâse să-și agațe armele în cui și să încerce să înceapă o viață pe care să o poată controla. Cu amândoi părinții morți, cu fosta soție culcându-se fericită cu jumătate din fabrica în care muncea și cu o legiune de camarazi morți, drept companie în

noaptele de singurătate despre care era sigur că aveau să urmeze dacă evadarea lui avea succes, Peter Chuikov pusese la punct și executase cea mai mare operațiune din cariera lui, propria lui dezertare.

Deschise ochii larg, tresărind, când își dădu seama cât de obosit era. Chuikov își permisesese să ațipească, cu capul clătinându-se și înclinându-se, în timp ce întreaga lui viață i se derula în minte ca un documentar. Nu recunoscuse fața omului aflat la doar câțiva metri de el și nici nu înțelesese reacția instantanee față de pericolul reprezentat de mercenar, când acesta își roti carabina neagră spre corpul pe jumătate ascuns al lui Chuikov.

Într-o singură mișcare continuă, colonelul își ridică din poală pușca cu țeavă scurtă, și apăsă pe trăgaci de două ori la rând. Cercetașul Spetsnaz dispăru într-un nor de fum și plumb, rafala punctându-i fața și partea superioară a pieptului cu un tipar strâns, datorită distanței extrem de mici dintre ei. Peter Chuikov auzi focuri de armă izbucnind de mai jos, când restul echipei pușcașului mort reacționează la zgomotul luptei. Își prinse rucsacul cu o mână, strânse pușca de vânătoare în cealaltă și începu să se cațere mai sus. Lăsă Ruger-ul acolo unde se afla, nemaiaivând timp să încerce să-l lege de rucsac sau să și-l agațe la spate. Pe deasupra capului lui trecu o rafală de foc automat, lovind copacii de deasupra și împrăștiindu-l cu frunze și bucăți din lemn. O a doua pușcă începu să tragă și ea, de data aceasta gloanțele nimerind mai jos de el, căci trăgătorul încerca să compenseze panta dealului pe care se aflau, precum și frunzișul dintre el și ținta care fugea.

Mintea lui Chuikov înregistrează zgomotul produs de un avion care zbura exact pe deasupra lui. Câteva secunde mai târziu văzu cinci parașute înflorind la orizont, la mai puțin de patru kilometri distanță. Americanii sosiseră! Înfigându-și cizmele în solul moale, colonelul Spetsnaz se forță să înainteze mai repede, rotindu-se o clipă ca să trimită un baraj de foc automat, care mușcă din panta dealului, distrugând tot ce se afla în calea peletelor șuierătoare. Auzi mai multe strigăte ale urmăritorilor lui și o nouă rafală de foc în direcția lui. Chuikov trecu peste coama dealului. Parașutiștii ajunseseră deja la sol și deveniseră invizibili.

— LALO, gândi el cu voce tare. *Foarte profesionist și, ținând cont de situație, foarte inteligent.*

Scoase baliza din containerul ei protector și acționează cele două

comutatoare negre, după care apăsă pe butonul roșu unic de trei ori. O lumină verde începu să clipească într-o fereastră mică de pe fața frontală a dispozitivului, comunicându-i lui Chuikov că sistemul funcționa corect. Îndesă baliza în rucsac, închise fermoarul bagajului și își reîncărcă pușca, cu îndemânare. Scoase din toc revolverul Beretta și goli tot încărcătorul lui de cincisprezece cartușe, reducând la tăcere sunetele scoase de urmăritorii lui înfuriați, care se aruncară la pământ ca să scape. Apoi, Chuikov începu să alerge din nou, în căutarea siguranței, dar, mai ales, a libertății.

— Toată lumea e în picioare, Bo! Suntem gata de plecare! Frank Hartung smuci pârghia de încărcare a Colt-ului Commando, simțind cum percutorul zbura în față, luând un cartuș din încărcătorul pe care-l umpluse înainte de parașutare. Aterizarea lui Hartung îl zdruncinase pe bătrân pentru câteva secunde, căderea lui producându-se pe o grămăjoară pe jumătate îngropată de oase de elan, resturile festinului unei haite de lupi, cu câțiva ani înainte.

Focuri de armă de pe dealurile înconjurătoare trecură pe deasupra echipei ca un jet de apă rece.

— Se pare că băiatul nostru a intrat deja în belea până la genunchi, comentă Silver. O să activez receptorul ca să reperez dosul lui rusesc. Va dura doar un minut sau două.

Thornton aprobă din cap.

— Ar fi putut la fel de bine să fie ora nouă, cu lumina pe care o avem! Nu știu de când e în contact acest colonel, dar stă destul de rău, dacă ei îl urmăresc, indiferent cât timp durează asta.

Banion își exprimă și el acordul.

— Așa este. Vara de aici e o adevărată ticăloasă, atunci când e vorba de joaca de-a ascunselea. Pot să-l încolțească, dacă sunt suficienți sau dacă el e rănit. Cred că Chuikov nu s-a gândit că vor ajunge la el atât de repede. Nu-l invidiez deloc, în clipa asta.

— L-am găsit! strigă Silver. Colonelul nostru nu are de unde să știe că îl pot repera cu echipamentul ăsta. Unul dintre sateliți a lăsat o șmecherie în spațiu anul trecut, iar noi ne conectăm prin ea chiar acum. NSA ne-a programat receptorul pe frecvența pe care i-a spus-o el lui Foster. Chestia asta nouă nu numai că reperează sursa de emisie, dar putem să o și urmărim, dacă transmitătorul se mișcă sau este mișcat.

— Deci, ne putem fixa pe el și ne poți conduce exact spre locul în care se află, corect?

— Te-ai prins, Bo. Și nici nu va fi greu. Din ceea ce spune cutiuța neagră a tatăicului, dezertorul nostru se îndreaptă direct spre această zonă.

Bailey, pe care încă îl dureau dosul, spatele și umerii din cauza tumbelor triple pe care o făcuse la aterizare, spuse:

— Ținând cont de rata focurilor de armă, îi înțeleg graba. Trebuie să ne grăbim, chiar dacă are numai cincizeci la sută

șanse. La ce distanță e, Jason?

Expertul în comunicații acționează un comutator și fu răsplătit cu un afișaj digital.

— Puțin peste patru kilometri, din locul în care stăm noi. Dacă îmi amintesc bine harta, terenul nu e prea rău. Va coborî la vale majoritatea drumului, dar există un râu care îl desparte de noi. Dacă reușim să ajungem acolo, voi reuși să plasez echipa noastră chiar pe malul celălalt față de el, așa încât să poată să ne vadă.

— Să-i dăm drumul! comandă Thornton. Am mers prea mult până aici ca să lăsăm o bandă de nemernici de la Spetsnaz să plece cu premiul.

Membrii echipei Springblade săriră ca unul în picioare și începură să alerge în urma lui Silver, care înainta rapid. În fața lor se auzeau împușcături răzlețe, în timp ce urmăritorii lui Chuikov încercau să micșoreze distanța, cu amenințarea unui foc de armă atârând deasupra capetelor lor ca un bocet de înmormântare.

Pușkin își croi drum printre ultimii doi oameni ai echipei lui. La picioarele lor zăcea cadavrul mutilat al lui Boris, a cărui față dispăruse.

— Naiba să-l ia! Înjură maiorul transpirat.

Merseseră pe urmele lui Chuikov ore întregi, cu Kușkin în frunte. Boris pierduse și apoi regăsise cărarea ingenioasă aleasă de colonel, care îi conducea prin acea sălbăticie virgină, spre cine știe unde.

— Doi luptători Spetsnaz uciși și noi nici măcar nu l-am rănit pe ticălos! Dacă continuăm așa, Suvorov va trimite echipe după noi... asta dacă supraviețuim priceperii acestui nebun.

Antonov examina aria în care adormise Chuikov. El și cu Igor începuseră să-l urmărească imediat ce auziseră bubuitura adâncă a carabinei, care împrăștiase bucăți din Boris pe întreaga lizieră. Fiecare dintre ei consumase câteva încărcătoare în încercarea de a-l doborî pe fugar, însă fuseseră nevoiți să îmbrățișeze chiar ei pământul, când acesta revărsase o rafală de cartușe în direcția lor. Sunetul șuierător ai gloanțelor de mare viteză de 9 mm îi convinsese să se retragă, până când Pușkin stabilise următorul lor pas, la decizia lor contribuind și sosirea avionului american, ce zburase deasupra capetelor lor.

— Și-a abandonat carabina, așa că nu mai e nevoie să ne temem de ținta lui de la mare distanță, tovarășe maior. Nu am găsit nici o urmă de sânge. Se pare că omul se odihnea când cercetașul nostru a dat peste el.

— De ce spui asta? Întrebă Pușkin.

— Chuikov nu l-ar fi lăsat pe unul dintre noi să se apropie atât de mult decât dacă era rănit sau adormit. Știm că au trecut deja mai mult de zece zile de când fuge. Rezistența lui e la pământ, puterea fizică a început să i se epuizeze, mai ales acum, când e în teren, cu un minim de rații la dispoziție. Cred că, pur și simplu, a adormit după ce ne-a târât după el prin ținutul ăsta blestemat, iar Boris nu a reușit să tragă el prima lovitură.

Igor, care tăcuse până atunci, vorbi, în sfârșit. Era șocat până în măduva oaselor de faptul că un singur om ucisese cu atâta ușurință doi dintre tovarășii lui, mai ales ținând cont de faptul că nu văzuse niciodată atât de mulți luptători Spetsnaz doborâți într-un asemenea mod. Chiar și când luptau împotriva *muj*,

reuşeau să dea câteva lovituri proprii, dar aici Chuikov îi doboră ca pe nişte muşte, deşi se presupunea că *ei* îl vâneau pe *el*.

— Avionul acela înseamnă că americanii sunt aici. Ce facem acum?

Puşkin îşi înclină capul într-o parte, ca şi cum uitase de hăruiul puternic al motoarelor de deasupra, în timp ce se căţărăse pe coasta dealului, sub ultimele focuri ale armelor lui Chuikov.

— Forţăm acum! Colonelul Chuikov se va îndrepta direct spre zona de recuperare, iar noi ştim că avionul nu a putut ateriza, ceea ce înseamnă că au lansat oameni care să recupereze premiul. Nu avem timp să aşteptăm sau să facem planuri. Acum nu mai putem decât să concurăm cu dorinţa lui Chuikov de a învinge şi cu a noastră de a nu pierde.

Antonov introduse un cartuş nou în camera armei sale şi o luă înainte, cu o expresie hotărâtă pe faţă.

— Nimeni nu pleacă acasă, tovarăşi. Nimeni nu pleacă acasă înainte ca Chuikov să fie mort!

Își aruncase rucsacul după ce parcursese jumătate de kilometru. Greutatea îl secătuia de prea multă energie, gând care îl zgudui în clipa în care realizează, pentru prima dată, ce vârstă avea. Acum mai căra cu el numai pușca, muniția, pistolul și cuțitul Bowie. Baliza, care își transmitea mesajul în mod constant, se afla deasupra inimii lui, într-unul din buzunarele jachetei de ploaie Goretex. Corpul îi era scaldat de sudoare și își dorea să bea tot bidonul pe care și-l agățase în jurul gâtului, de o curelușă. *Va fi timp pentru apă mai târziu*, își spuse. Deocamdată trebuia să conserve totul, de la muniție, până la cele câteva batoane pe care le îndesase într-un alt buzunar al jachetei.

După ce trecuse pe celălalt versant al dealului, nu-i mai zărise pe oamenii care-l urmăreau. Chuikov spera că măcar rănisese pe cineva, ținând cont de toate cartușele pe care le folosisese. Oricum, era din nou la un fir de păr în fața câinilor războinici ai lui Vasili, cu doi dintre nenorociții aceia nebuni doborâți sau uciși. Peter se întrebă cum suporta comandantul Spetsnaz două pierderi la rând. *Dacă fusese ales de Suvorov ca să conducă, atunci era cât se poate de furios*, se gândi Chuikov. În același timp, omul avea să înceapă să se țină de program. Auzise avionul american zburând pe deasupra lor și știa că timpul pe care-l mai avea la dispoziție era limitat. Chiar dacă, prin noroc, reușeau să-l ajungă din urmă pe colonel, mai rămânea încă problema de a-l ucide. După aceea, mai era și echipa americană, în legătură cu care Peter spera cu ardoare că nu va fi un element de parașutiști format din doi oameni și trei infanteriști marini. Nu că nu i-ar fi plăcut sau că ar fi avut o părere proastă despre capacitatea Corpului de Infanterie Marină de a se descurca pe câmpul de luptă – era chiar ceea ce el spera – că Foster reușise să sperie pe cineva care înțelegea ce amenințare reprezenta o echipă Spetsnaz. Era probabil ca parașutiștii și infanteriștii marini să dorească să-l dezarmeze pe Chuikov înainte de extragere, iar asta nu avea să se întâmple. Mai bine să scape de americani și să se îndrepte spre Canada, decât să suporte stupiditatea lor, în timp ce îngerii lui Suvorov mișunau în jurul lor, dornici să ucidă.

După ce își fixă pentru a doua oară direcția cu ajutorul compasului, Peter începu să coboare spre râul pe care știa că trebuia să-l traverseze înainte să ajungă în linie dreaptă cu zona

de lansare. Cinci parașute însemnau cinci oameni. Cu puțin noroc, ei îl reperaseră deja și, atâta timp cât reușea să se miște în linie dreaptă, baliza putea să-și îndeplinească rolul. Cum echipa de extragere nu avea de unde să știe cât de departe avusese loc schimbul de focuri față de locul în care aterizaseră ei, era imperativ ca Chuikov să câștige cât mai mult teren posibil. Râul urma să prezinte o problemă, fiind poate imposibil de traversat în locul în care îl ducea azimutul fixat de el. Apoi mai trebuia să se gândească cum să abordeze un astfel de obstacol fără nici o acoperire, poate sub tirul echipei Spetsnaz.

Ei, ce-o fi o fi, își spuse el. O mișcare deasupra lui îi aminti bărbatului epuizat că vânătoarea reîncepuse. Zărind o cascadă mare în stânga a direcției indicate de compasul lui, Chuikov începu să coboare rapid pe fața plină de șisturi a muntelui, spre marginea râului. Zgomotul înaintării lui se reverbera în sus, ajungând la urechile urmăritorilor lui și dându-le un nou imbold, când aceștia realizară cât de aproape erau de prada lor.

Antonov văzu primul silueta care înainta în salturi. Se opri și își lipi patul carabinei de umărul scăldat în sudoare. Se forță să respire în încet, urmărind înaintarea lui Chuikov și potrivit pasul lui neregulat cu deplasarea cătării frontale a puștii AR-15. O apăsare rapidă a trăgaciului fu răsplătită cu oprirea bruscă a țintei, care își apăsa cu o mână partea de jos a spatelui. Apoi, colonelul începu să alerge din nou. Antonov trimise alte câteva cartușe de 0,223 spre om, înainte ca acesta să dispară în pădure, fiecare glonte săpând în pământ, în momentul impactului, cu o fracțiune de centimetru în spatele sau în fața bărbatului rănit.

— L-am atins! exclamă Antonov, când Pușkin veni lângă el. L-am lovit la baza spatelui. Am ratat coloana vertebrală, căci altfel s-ar fi prăbușit. Dar l-am rănit, asta e sigur!

Pușkin aprobă viguros din cap, inspirând cantități uriașe de oxigen în plămâni. Igor se opri alunecând în spatele lor, și căzu când șisturile desprinse de sub picioarele lui cedară și îl făcură să-și piardă echilibrul.

— La naiba! mârâi luptătorul de comando căzut, în timp ce Pușkin îl ajuta să se ridice în picioare.

— Ce este acolo jos? întrebă Pușkin. Ce este sunetul acesta, ca o sută de tunuri care trag toate odată?

— Este o cascadă, tovarășe maior. Sunt câteva lângă orașul în care am crescut. După sunet, aceasta pare să fie una masivă.

Pușkin îi mulțumi lui Igor pentru informație. Nu se știa

niciodată de unde veneau acei oameni sau de ce hotărâseră să-și petreacă viețile așa cum o făceau. Igor nu era numai luptător de comando, ci și pilot calificat. În puținul timp liber pe care-l avea, picta, unele dintre operele lui fiind atât de bune, încât erau atârinate în sălile de masă ale Spetsnaz din întreaga Rusie și nu numai. Pușkin nu știa sigur ce alte talente avea omul. Adunaseră o echipă foarte amestecată.

— Trebuie să pornim acum, tovarășe maior. Din câte cred eu, ori a căzut, ori caută un loc în care să se ascundă și să aștepte să fie găsit de americani. Dacă folosește o baliză ca să-i ghideze, atunci e doar o problemă de timp. Dacă întârziem prea mult, s-ar putea să avem de înfruntat o întreagă echipă de șoc a Beretelor Verzi.

Pușkin îi făcu semn lui Antonov să preia din nou conducerea. Spera că prietenul lui va stabili primul contactul și îl va ucide pe Chuikov într-o confruntare față în față. Când aveau să se întoarcă la Moscova, urma să-i propună pe amândoi oamenii lui pentru decorație, mai ales pe Antonov, care merita cel mai mare premiu pe care-l putea oferi Kremlinul, pentru serviciile aduse de el cauzei comunismului internațional. Cei trei bărbați începură să coboare dealul în salturi, de sub picioarele lor sărind șisturi mici, în timp ce înaintau pe masa de stâncă desprinsă, ca niște surferi camuflați. Fiecare se oprea brusc, acoperindu-i pe ceilalți doi, până când era rândul lui să se descurce pe panta abruptă.

După câteva minute pătrunseră toți trei din nou între copaci, mugetul milioanei de litri de apă ajungând la urechile lor ca toba unui uriaș.

Chuikov înțepeni când cartușul i se înfipse în partea inferioară stângă a spatelui. Simți cum i se încordau mușchii stomacului, când proiectilul de 0,223 lovi o coastă, crăpând-o în două locuri. Durerea provocată de deschiderea stomacului îl făcu să se clatine, numai voința de supraviețuire, puternică ca o stâncă, împingându-l până la adăpostul copacilor. Brusc, prin ceața produsă de rană, maestrul în arta luptei zări o cărare bătătorită de animale, care conducea în jos. Comandând picioarelor să se miște spre acel drum micuț, Chuikov scoase o fâșie de pânză bleumarin din jacheta Gortex. Își smulse hainele din centură și găsi, prin pipăire, gaura de ieșire din stomac. Din crater ieșea o bucată de intestin alb, ca o limbă obscenă. Având pe față o mască încrâncenată de hotărâre neclintită, Chuikov începu să împingă bucata de pânză adânc în stomac. Efortul îl doborî în

genunchi pe cărare, și pușca i se desprinsese, când se încovoie de o durere atât de acută încât avu impresia că îi va exploda capul. Creaturi întunecate, ca niște fantome, pluteau în fața ochilor lui. O dâră lungă de sânge i se prelingea peste buza inferioară și aluneca cu viteză, amestecându-se cu praful de pe jos. Chuikov simți cum i se deschidea bășica și un șuvoi cald de urină îi uda indispensabilii și se prelingea pe partea interioară a ambelor coapse.

Sunt al naibii de terminat, își spuse el și, înregistrând formularea chiar în timp ce o formula, pe trăsăturile lui palide apărură un zâmbet chinuit.

Deasupra și în spate auzea șisturile desprinse de mai multe perechi de cizme. Prinzând pușca cu amândouă mâinile, Peter își forță mai întâi capul să se ridice, iar apoi și corpul.

Sunt un Spetsnaz! murmură el încet, iar și iar. *Sunt un Spetsnaz!*

Efortul aproape că îl ucise pe loc, chiar în clipa aceea, dar dintr-odată se trezi din nou în picioare, înaintând poticnit pe cărare.

Thornton și echipa lui alergau acum cât de repede puteau. Bo ordonă abandonarea rucsacelor după prima sută de metri, păstrând la ei doar Led-ul și armele. Silver stabili un ritm criminal, sărind peste buștenii căzuți sau printre stânci care puteau frânge glezna unui om într-o duzină de locuri, dacă își așeza cizma greșit. Sunetul respirației lor era îngrozitor, înghițindu-i în frenezia controlată a înaintării. Se aflau cu toții într-o condiție fizică superbă, cu Hartung rămânând la coada coloanei și strigând încurajări, în timp ce se îndreptau spre râu. Nici unul dintre ei nu voia să cadă sau să încetinească, indiferent de mesajele descurajatoare trimise de corpurile lor. Spetsnaz ținea strâns receptorul într-o mână, folosind-o pe cealaltă ca să-și păstreze echilibrul, în timp ce își conducea camarazii spre destinația lor, aflată acum la mai puțin de un kilometru distanță.

— Intestine umane.

Antonov se ridică din locul în care îngenunchease o clipă, cu o bucată de carne însângerată între degetele lui groase.

— E de mirare că tipul mai trăiește după ce a fost lovit astfel, continuă el.

Igor aprobă din cap, cu carabina AR-15 ridicată în poziție de tragere și cu ochii învârtindu-se în orbite ca două picături de apă

înghețată pe o plită fierbinte.

— Se îndreaptă în continuare spre apă, ca un animal rănit. I-am găsit rucsacul, dar nu și alte arme, deci este încă înarmat...

— ... Și, deci, periculos, încheie Pușkin.

Vânătoarea se apropia de sfârșit. Pușkin simțea asta, putea să o miroasă la fel de ușor cum simțea mirosul dulce al sângelui lui Chuikov de pe cărare, din locul în care căzuse. Americanii nu aveau cum să ajungă la ofițerul sovietic la timp ca să-l ajute. Balizele erau utile numai dacă erau staționare, iar Chuikov numai așa nu era. Își putea imagina frustrarea echipei de salvare de a fi obligați să privească semnalele dispozitivului de ghidare apărând și dispărând, după cum omul rănit se prăbușea pe versantul dealului. Mai devreme sau mai târziu aveau să dea peste ceea ce le pregătiseră Pușkin și oamenii lui. O lecție la care se vor gândi toți viitorii trădători.

— Urmăriți-l cu atenție, îi sfătui ofițerul triumfător. Mai are încă pușca aceea blestemată și, probabil, un pistol și un cuțit. Un urs rănit este cea mai groaznică creatură cu care te poți întâlni pe neașteptate, și asta a devenit colonelul nostru.

Împingându-l pe Igor într-o parte, Antonov o luă înainte pe cărare. Pușkin îl lovi pe umăr pe soldat, în semn de încurajare, și ocupă poziția din ariergardă, măturând flancurile cu priviri vigilente și privind în sus, în eventualitatea că omul găsisese puterea să se urce într-un copac și să le aștepte sosirea. Văzuse răniți făcând lucruri și mai ciudate, pe terenuri mai dure chiar decât acela. Moartea a doi veterani Spetsnaz stătea mărturie pentru capacitatea lui Chuikov de a ucide de la mică distanță.

Înaintară zece minute, urmărind picăturile de sânge uriașe ce punctau cărarea. Antonov ridică o mână ca să oprească înaintarea lor, se întinse la pământ și se târî pe o lespede acoperită cu iarbă care oferea o vedere asupra apelor albe ale râului de mai jos. Examinând cărarea care înainta șerpuită pe marginea apei, sergentul-major fu impresionat de frumusețea absolută a scenei. Cascada se înălța aproape treizeci de metri deasupra suprafeței râului pe care-l hrănea. Deși avea vreo cincisprezece metri lățime, sunetul pe care-l făcea era la fel de asurzitor pe cât era priveliștea de frumoasă. Antonov tocmai voia să facă semn echipei să-și continue înaintarea, când zări o mișcare bruscă. Ridicându-și pușca, abia reuși să-i zărească silueta lui Chuikov, care se târa pe o platformă stâncoasă, ce ducea sub adăpostul protector al apelor albe ale cascadei. Riscând totul, țintașul Spetsnaz goli un încărcător prin vâlul

cețos, nesigur de precizia lui, dar convins de poziția victimei.

— L-am văzut, Iuri! strigă el în spate, celor doi însoțitori ai săi. Este sub cascadă, pe o platformă. S-ar putea să-l fi lovit, dar nu avem cum să ne dăm seama decât dacă intrăm după ticălos.

Bătându-l pe Igor pe umăr, Pușkin îi dădu binecuvântarea. Antonov ar fi trebuit să aștepte până se apropiau mai mult de colonel, înainte să tragă. Acum, dacă acesta trăia încă, știa cât de aproape erau. Pușkin nu-și făcea probleme dacă să-l ucidă sau nu pe Chuikov, ci în legătură cu cât de mulți dintre ei vor fi necesari ca să o facă. Igor porni, ținându-și carabina coborâtă, în timp ce avansa pe cărare, pe urmele lui Chuikov. În timp ce Pușkin îi acoperea de pe deal, văzu cu satisfacție cum Igor ridică în sus pușca abandonată, după care o aruncă în râu. Cei doi ruși se despărțiră, făcându-și semne cu mâna în legătură cu ceea ce trebuiau să facă. Pușkin îi pierdu din ochi pentru o clipă, când spray-ul puternic al cascadei se înălță, înnoirându-i câmpul vizual asupra acțiunii care se desfășura mai jos. *De acum, în orice clipă*, își spuse el. Colonelul Peter Chuikov urma să devină istorie, o legendă în propria lui minte, o cifră în dosarul deja impresionant al lui Pușkin.

Gloanțele i se înfipseră în glezne ca niște viespi. Chuikov se rostogoli cu spatele lipit de peretele de stâncă alunecos, simțind cum fragmente de gloanțe și piatră îl înțepau din toate părțile. De ce nu fusese ucis atunci și acolo, nu știa. Tot ce conta era faptul că era încă în viață. Își scoase revolverul Beretta din toc și privi cu o fascinație întunecată cum arma îi aluneca dintre degetele zdrobite și frânte. Încercarea de a-l recupera eșuă, iar pistolul alunecă de pe bordură, în apele învolburate de la buza acesteia. Își caută cuțitul, dar descoperi că îl pierduse undeva în spate, pe cărare. Chuikov își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de stânca rece, și își lăsă gândurile să zboare în sus, departe de oroarea ce se apropia.

Fusese o cursă bună. Ar fi trebuit să-și imagineze că Suvorov se va mișca mai repede decât te-ai fi așteptat de la un bătrân, dar așa acționa întotdeauna Vasili: rapid și în cel mai neașteptat mod. Totuși, ticălosul cu părul cărunț nu va avea satisfacția de a-și vedea microcipurile înapoiate. Chuikov le trimisese de la Valdez, imediat ce sosise acolo, unui curier sigur din Los Angeles. Dacă Peter nu lua legătura cu el într-o săptămână, cipurile urmau să fie înaintate colonelului Foster. *Iar asta îi va aduce acestuia o zi bună și o carieră frumoasă*, își spuse Chuikov, zâmbind. Era ultima mișcare Spetsnaz, cea mai bună viclenie fiind cea pe care vrei cel mai mult să o crezi, încă de la început.

Rusul simțea cum picioarele îi sângerau puternic, dar nu se deranjă să se uite la ele, pentru că știa că nu mai avea ce face. *Lasă-i pe americani să o dea în bară cu operațiunea de salvare*, se gândi el morocănos. Toți banii lor și timpul pierdut nu dovediseră altceva decât că rămăseseră niște copii în jocul operațiunilor speciale. Avu senzația că peștera lui înghețată devenea mai întunecată, apoi realizează că murea. În față îi apărură fața Lidiei, iar zâmbetul ei îl făcu să-și simtă stomacul încălzindu-se, la amintirea momentelor lor bune, oricât de puține fuseseră ele. Nu mai auzea zgomotul cascadei și nici nu îi mai păsa de asta. Viața fusese frumoasă. Ar fi fost și mai bună dacă ar fi avut mai mult grijă, dacă s-ar fi mișcat puțin mai încet... sau mai rapid, după cum se dovedise... sau poate dacă i-ar fi abordat pe englezi cu propunerea lui.

Chuikov îi simți apropiindu-se, la fel cum un lup simte

dispoziția haitei schimbându-se, atunci când realizează că unul dintre ai lor e la pământ și e prea slab ca să mai lupte. Temându-se și urând slăbiciunea în rândurile lor mai mult decât moartea în sine, ei atacă, mușcând și sfârtecându-l pe fratele lor mort, până când nu mai rămân decât zgârciuri și oase, iar pământul de sub ele este un covor roșu. El era acel lup căzut, iar haita îi mirosea urmele, se repezea la gâtul lui și se pregătea să-l scoată din joc pentru totdeauna.

— Naiba să-i ia, șopti Chuikov, adresându-se goliciunii din jurul lui. Am fost mai bun decât cinci dintre ticăloși.

Închise ochii și așteptă chemarea doamnei cu coasa cu toată demnitatea care-i rămăsese. Afară izbucniră focuri de armă, al căror sunet abia dacă îl deranja pe războinicul adormit.

Thornton deschise focul de pe malul îndepărtat, rafala lui izbindu-l pe Igor în piept, trântindu-l în râul învolburat, înainte ca Antonov să aibă timp să reacționeze. Omul rămase la suprafață pentru o clipă, cu mâna întinsă spre sergentul rus, într-o rugămintă de ajutor, după care curentul îl trase la fund. Antonov se învârti pe loc și alergă spre adăpostul oferit de niște bolovani acoperiți de mușchi, dar picioarele îi fură retezate din spate, când Hartung trase în el un încărcător SEAL întreg, din ascunzătoarea lui aflată puțin mai jos de locul în care Thornton își aruncase carabina goală și alergia acum spre baza cascadei.

Lui Pușkin nu-i venea să-și creadă ochilor! Moartea bruscă a lui Igor păruse mai întâi o glumă. Cum era posibil ca Chuikov să continue să lupte? Apoi răpăitul armelor de foc mici ajunse la urechile maiorului sovietic, peste zgomotul cascadei și el văzu cum Antonov era secerat în mijlocul șuvoiului. Încercând să creeze un foc de acoperire pentru prietenul și camaradul lui, Pușkin trase și el, din poziția lui. Eforturile lui fură răsplătite cu un zid de foc de la cel puțin trei alte arme, pe care nu reuși să le localizeze. Se trase înapoi, realizând că misiunea eșuase. Era posibil ca Chuikov să fie încă în viață și, cu americanii acolo, nu mai avea nici o speranță să schimbe asta. Întorcându-se să pornească înapoi în pădure, pe propriile urme, Pușkin se trezi în fața uneia dintre cele mai mari creaturi ale Domnului.

Grizzly-ul din Alaska își croia drum pe cărare spre gaura lui de pescuit preferată, când remarcase mirosul străin, de om, pe domeniul lui. Cu vederea lui slabă, dar cu ajutorul simțului puternic al mirosului, ursul masiv îl urmărise pe invadator și acum îl mătură de pe picioare cu o lovitură a labeli uriașe. Fără să aștepte ca omul să se ridice, ursul se prăvăli peste el, înfigându-și picioarele din spate, cu ghearele lor ca niște lame, în stomacul moale și apăsându-și amândouă picioarele în jos, cu toată presiunea mușchilor uriași. Urletul corpului care se zbătea cu furie nu se auzi până la cei de pe cealaltă parte a râului, care priveau scena amuțiți. Când termină, ursul prinse corpul de umărul dislocat și îl trase în pădure, unde își putea savura masa fără să fie deranjat.

*

Thornton ajunse la marginea lacului mare și se scufundă fără

să ezite. Lovi cu picioarele cu putere și înaintă împotriva curentului, ieșind chiar sub căderea de apă ce forma fața cascadei. Chiar lângă el era întins corpul unui om. Bo nu-și putea da seama dacă trăia sau nu. Apropiindu-se, războinicul apărut din apă își scoase cuțitul rusesc balistic din teacă, țintind lama mortală spre baza gâtului omului.

Capul lui Chuikov se rostogoli într-o parte. Când deschise ochii, văzu o figură din iad, privindu-l fix, și forma familiară a unui cuțit balistic Spetsnaz la doar câțiva centimetri de gâtul lui.

— Ah, ați ajuns, în sfârșit. Ucide-mă și fii blestemat!

Spunând asta, Chuikov îl scuipă pe Thornton direct în față.

— Ticălosule! scuipă și Thornton.

Ridică degetul de pe trăgaciul cuțitului și îl băgă în teacă. Apoi, trăgându-l pe om pe bordură în timp ce lupta împotriva curentului puternic cu o singură mână, Bo ajunsese în sfârșit la platforma de stânci, unde îl aștepta Mike. Ajunși pe pământ uscat, auziră cum Backhawk se apropia, echipa lui medicală fiind alertată datorită gândirii rapide a lui Silver de a lua cu el o stație radio de buzunar pentru comunicații FM, pentru eventualitatea în care aveau nevoie de ajutor.

— O să trăiască? întrebă Frank.

— Cine știe? Dacă nu, oricum noi am făcut tot posibilul. Unde sunt băieții din Spetsnaz?

Întorcând capul ca să îl vadă pe Bailey ghidând elicopterul Gărzii Naționale, Hartung făcu semn spre râu.

— Doi sunt morți în urma schimbului de focuri, al treilea a întâlnit un tip solid și păros, care l-a invitat la masă. Nu cred că trebuie să ne mai facem griji în privința lui.

Thornton se uită în direcția indicată de Hartung, dar nu văzu altceva decât frumusețea sălbatică a Alaskăi. Lângă el, Chuikov strânse mâna lui Bo, într-un mesaj pe care îl înțeleseră amândoi.

Colonelul Peter Chuikov era în sfârșit un om liber.

Bannion luă poziția clasică a căutătorului de urme, cu amândouă mâinile întinse, așa încât, din spate, părea un „T” uriaș. Elicopterul începu să planeze, pe fiecare tălpică a lui, stând câte un membru al echipelor de salvare parașutate, în picioare, cu trusele medicale atârinate la spate, în timp ce se pregăteau să aterizeze și să ajute echipa lui Thornton în tratarea rănilor din timpul luptei. Silver îngenunche pe o margine a zonei de aterizare, cu microfonul stației radio lipit de buzele care se mișcau rapid, dând indicații de aterizare pilotului. Un al doilea elicopter se învârtea la câțiva kilometri distanță, așteptând să-ri ridice pe cei rămași la sol, după ce elicopterul medical pornea spre Fort Richardson, în Fairbanks.

Thornton se ocupa cu pansarea rănilor colonelului rus cu tot ce avea la îndemână. Bandaje duble Ace-Wraps în jurul picioarelor, ca să oprească curgerea sângelui, un IV plasat repede la locul lui ca să suplinească fluidele pierdute de corpul rănitului, o seringă cu morfină, ca să aline durerea pe care era evident că o simțea Chuikov, totul fiind administrat cu îndemânare și eficiență, datorită anilor de experiență și antrenament pe care-i avea Bo în executarea acestor sarcini.

— Arată ceva mai bine, dacă se poate spune așa, decât atunci când l-am găsit.

Thornton aprobă din cap la observația lui Hartung.

— Probabil că bietul ticălos a crezut că sunt unul de-ai lui. A spus ceva repede pe rusește, atunci când l-am atins, după care m-a scuipat în față.

Hartung râse, sunetul fiind acoperit de zgomotul elicelor aparatului de zbor ce se afla deasupra locului ales în grabă de Mike ca zonă de aterizare. Urlând ca să fie auzit, veteranul îi spuse șefului echipei sale că se gândise să facă o recunoaștere scurtă a malului opus, pentru eventualitatea în care vreunul dintre ucigașii Spetsnaz rămăsese în viață. Thornton aprobă și se retrase de lângă Chuikov, când sanitarii parașutiști alergară spre ei, făcându-i semne din cap și cu mâna că din acel moment îl preluau ei pe rus. În timp ce cel mai bun specialist în traume evalua rapid opera lui Thornton, cei doi membri ai echipei Springblade se retraseră spre cascadă.

— O să-i lăsăm aici pe Mike și pe Ranger, ca să ne acopere

spatele. Vreau ca Bailey să se ducă cu Chuikov, ca escortă, până ce acesta ajunge în mâini sigure. Numai Dumnezeu știe cine va aștepta aterizarea Hawk-ului, și nu vreau ca Compania sau FBI-ul să ni-l fure pe băiatul nostru de sub nas, după ce am trecut prin atâtea.

Hartung mormăi aprobator. Întorcându-se așa încât să poată vedea restul echipei, Hartung emise o serie de semnale cu mâna și brațul, pentru fiecare om, indicându-le ce trebuiau să facă și ce plănuiseră el și Thornton. Bailey își află primul instrucțiunile, se repezi pe lângă sanitari și se cățăără la bordul lui Blackhawk, în timp ce masivul aparat de zbor se ridica în aer. Bannion și Silver, care asiguraseră paza în timpul secvenței de evacuare, coborâră până la marginea râului, unde ocupară niște poziții din care să-i poată acoperi pe Thornton și pe Frank, în timp ce aceștia porneau în recunoaștere, pe celălalt mal. Toți se aplecară când pilotul activă arderile finale, după care elicopterul masiv se roti la mică înălțime și urcă rapid, spre siguranța cerului. Thornton răspunse la salutul lui Bailey, ridicând degetul mare în sus. Brusc, totul deveni tăcut, cu excepția mugetului cascadei și al apei care cobora rapid în josul râului.

Silver făcu semn că ordonase aparatului de zbor de recuperare să-i aștepte câteva minute și primi o aprobare scurtă din cap a lui Thornton, care intră în torentul rece, prin care mai trecuse deja o dată. Bannion și Silver începură să măture malul opus cu Colt-urile lor, gata să secere orice semn de opoziție și-ar fi arătat capul urât, în clipa în care echipa de recunoaștere era vulnerabilă. Hartung intră în torent în spatele lui Bo, cu pușca atârnată la gât. Cei doi bărbați aveau nevoie de ambele brațe libere, ca să se poată trage în lungul ieșiturii de stâncă ce traversa râul dintr-o parte în cealaltă. În câteva minute reușiră să-și încheie traversarea tensionată, căci nici unul dintre ei nu știa dacă echipa Spetsnaz era scoasă din acțiune sau pur și simplu o făceau pe morții. Târându-se pe mal ca un șarpe, Thornton avansă rapid în iarba înaltă până la genunchi, care abia dacă îi ascundea silueta gata de luptă de ochii echipei de acoperire. Hartung îl urmă, hotărând să se strecoare pe lângă Bo, și pe o movilă de bolovani acoperiți de mușchi, loc de unde îl putea acoperi pe comandantul său, în timp ce acesta avansa mai adânc în pădure.

Thornton aruncă o privire în direcția lui Bannion care îi făcu semn că totul părea în regulă, din locul în care stăteau ei. Confirmându-și în tăcere intențiile cu Frank, Bo înaintă spre locul

În care Pușkin se întâlnise cu domnul Urs. Pe măsură ce se deplasa prin umbra pădurii, auzi sunete de oase frânte și lichid vărsat. În sufletul lui, Bo știa că totul se terminase. Văzuse un soldat rus dispărând sub apele torentului, care îl luase cu el, după ce rafalele echipei îl aruncaseră de pe mal. Hartung raportase moartea celui alt rus, deși Bo nu știa unde și cum avusese loc aceasta. Trebuia să-l creadă pe Frank, care tocmai ajunsese lângă el, în timp ce se târa încet pe dealul abrupt, spre locul de dejun al ursului, care se afla exact deasupra lui. Cățărându-se rapid, Thornton ajunsese la locul în care Pușkin își întâlnise soarta, porțiunea acoperită de sânge și bucăți de uniformă marcând locul. Scoțând o grenadă, pentru cazul în care ursul nu se săturase, Thornton se apropie de picnicul în plină desfășurare. Privind în jos, văzu o geantă cu documente care căzuse de pe harnașamentul de luptă al lui Pușkin. Exteriorul era plin de sânge lipicios, dar în rest părea nevătămată.

Câteva secunde mai târziu, mintea lui Thornton se revoltă la imaginea creaturii uriașe care își înfigea adânc boul turtit în carcasa distrusă a lui Pușkin, dinții și limba violetă lucrand la unison, ca o măcinătoare uriașă, în timp ce bestia înghițea o cantitate mare de intestine umane. Bo simți o ușoară senzație de vomă, mirosul ursului și al mâncării lui combinându-se într-o duhoare copleșitoare, în pulberea fină și dulce a cascadei. Controlându-și reacția naturală la scena primitivă care se desfășura în fața lui, șeful echipei Springblade se lipi de pământ, forțându-se să asiste la sfârșitul maiorului luri Pușkin, în labele simbolului lui național. *Ce ironie*, își spuse Bo, în timp ce ursul găsea cu laba mușchiul inimii distruse. *Ursul rus îi devorează pe ai lui cam în același mod*. Uniunea Sovietică nu era decât o bandă de națiuni satelit captive, ținute în frâu de puterea și foamea Rusiei. Thornton se retrase cu oroare, când ursul imens își înălță capul uriaș spre cer și scoase un râgâit satisfăcut, care pornea din adâncul stomacului acum plin.

Fosta Beretă Verde se răsuci încet pe călcâie, îndepărtându-se în tăcere de orgia sângeroasă care îi rămăsese înscrisă pentru totdeauna în minte. Era timpul să plece acasă.

Frank era ca o pisică uriașă camuflată. Se strecura spre locul în care dispăruse rusul, înaintând aplecat peste carabina neagră și cu capul drept, așa încât să-și poată roti privirea pătrunzătoare în toate direcțiile. Hartung știa că-l nimerise pe rusul solid cu o rafală serioasă de cartușe nimicitoare de 0,233, care îl făcuseră pe mercenarul Spetsnaz să se învârtă în loc, în momentul în care

proiectilele îi sfâșiaseră picioarele. Era posibil ca o parte din gloanțe să fi pătruns și în partea inferioară a abdomenului soldatului, caz în care acesta ar fi trebuit să zacă mort, undeva în apropierea zonei în care se țâra Frank. Cu toate acestea, Hartung știa că unii nu rămân întotdeauna morți, căci în lunga lui carieră de războinic de profesie văzuse de mai multe ori oameni revenindu-și după răni fatale, ca să mai apese încă o dată pe trăgaci, înainte să traverseze în partea cealaltă a Stixului.

Hartung auzi sunetul familiar al lamei cuțitului balistic, care își părăsea adăpostul de oțel. Întorcându-se pe jumătate, știa că era prea târziu ca să evite împunsătura mortală a cuțitului cu arc rusesc, tras dintr-o ascunzătoare aflată la numai trei metri de el. Frank simți cum lama propulsată de arc îi zgârie obrazul, marginea ascuțită ca un brici crestându-l, așa încât un val de sânge i se revărsă pe față ca un torent purpuriu. Mercenarul din grupul de Operațiuni Speciale se lăsă în genunchi, apăsând deja trăgaciul Coltului, când își dădu seama că omul pe care îl avea în față era deja pe moarte. Fața pământie a lui Antonov îl privea de sub un acoperiș des de tufe, unde omul rănit își târâse corpul zdrobit, după ce rafala lui Hartung îi zdrobise fatal picioarele.

— Așa cum spuneți voi, americanii, a fost la un fir de păr, dar degeaba, zise răgușit muribundul.

Hartung privi cu prudență cum lansatorul gol se rostogolea din mâna rusului.

— Cât de rău ești lovit? întrebă, știind că era întrebarea cea mai tâmpită și, în același timp, cea mai importantă pe care o putea adresa un soldat altuia.

— Foarte rău, spuse șuierător Antonov. Nu trebuie să fii îngrijorat, americanule. Nu mai am ce câștiga din moartea ta.

Hartung se apropie de subofițerul rănit. Se lăsă cu grijă pe pământul moale, stând în stil indian în fața lui, cu Coltul pe genunchi, cu țeava la câțiva centimetri de capul soldatului rănit.

— Eu sunt cel care te-a împușcat, dacă te interesează cumva.

Antonov râse slab, apoi îl privi cu atenție pe omul care-i luase viața. Cei doi luptători se recunoscuseră cumva, o recunoaștere neatinsă de morala sau idealurile lor politice. Erau cai de luptă, căliți în bătălii și crescuți de cei mai buni din meseria lor.

— Cum te numești? întrebă Antonov.

— Hartung. Frank Hartung, în retragere.

Antonov scuipă un ghemotoc de sânge strălucitor printre buze, imagine care îl făcu pe Hartung să-și întoarcă privirea, într-un moment de stânjeneală.

— Ești acel Frank Hartung care a fost în Vietnam? Și în Coreea, cred. Așa este?

Hartung răspunse privirii întrebătoare a omului.

— Mda. De unde cunoști numele?

Un râs slab scăpă din gura lui Antonov, care savura confuzia de moment de pe fața lui Hartung.

— Semănăm foarte mult, prietene. Spetsnaz are fișierele lui, iar noi avem studii de teren, la fel ca forțele voastre speciale. Ești un fel de legendă printre noi, deși credeam că te-ai retras din afacerea asta, anul trecut.

Fu rândul lui Frank să râdă.

— Așa este, Ivan. Dar prostia asta îți intră în sânge...

În timp ce Hartung vorbea, corpul lui Antonov se cutremură din cauza unui acces lung de tuse înecăcioasă. Pentru o clipă, Frank avu impresia că omul o să moară, dar subofițerul rus inspiră adânc și își reveni, după scurt timp.

— Cum este durerea? Vrei ceva contra ei?

Stratul de praf și sudoare încrustat pe fața rusului se crăpă într-o expresie recunoscătoare.

— Nu. Am luptat cu durerea și împotriva ei toată viața, Frank. E rău, nu? Dar nu atât de rău încât să nu o pot învinge până când ușile morții se vor deschide pentru mine. Ceilalți, camarazii mei, sunt morți cu toții?

— Mda, i-am doborât pe toți, cu excepția unuia pe care l-a mestecat un urs blestemat. Trei, cu tine cu tot... asta a fost mărimea echipei tale, nu?

Antonov aprobă din cap, orice încercare de duplicitate dispărând, când se simți răvășit de un nou atac al luptei de a rămâne în viață.

— Cel de pe mal a fost comandantul nostru. Maiorul Pușkin. Un urs, ai spus? Ce sfârșit pentru un ofițer Spetsnaz, nu crezi, Frank?

— Naiba să mă ia dacă știu. Mie mi s-a părut că ursul l-a făcut una cu pământul pe ticălosul de Pușkin. Partenerul meu verifică chiar acum rămășițele.

— Chuikov?

Frank oftă când auzi întrebarea, știind că răspunsul lui va frânge inima războinicului profesionist.

— Trăiește. Aproape că ați reușit, dar am ajuns la el la timp. Crede că o să scape.

Antonov nu mai reuși să suporte durerea. Corpul i se arcui pe spate, balta de sânge de sub el lărgindu-se, în ciuda încercărilor de a-l opri, cu fâșii rupte din tunica lui de luptă, după ce fusese

rănit. Hartung văzu ochii omului holbându-se din cauza efortului de a nu țipa și văzu cum vârful limbii rusului era retezat de dinții albi ai acestuia, care mușcau din pielea rozalie. Frank scoase o seringă de morfină dintr-un săculeț de pe umăr și înjură pe toți cei care îi trimiteau pe alții la luptă, știind că el și acel rus erau frați, într-un fel.

Puse pușca de-o parte, așa încât să poată îngenunchea lângă Antonov, și înfipse acul în întregime în umărul solid al acestuia. Apăsă și introduse tot serul în corpul sovieticului, urmărind cum morfina își făcea efectul, calmându-l și netezind calea omului spre moarte.

— Mulțumesc, Frank.

Șoapta fusese atât de slabă, încât Hartung abia reușise să audă cuvintele. Având grijă să nu-l sperie pe omul aproape adormit, Frank scoase o a doua seringă din săculeț și o împinse rapid prin uniforma de camuflaj a lui Antonov, așa încât acul se înfipse în celălalt braț al acestuia.

— Somn ușor, sergente. Ți-ai îndeplinit anii de serviciu și ți-ai făcut treaba, așa că nu are rost să mori ca un câine, atâta timp cât ai lângă tine un prieten care să te ajute.

Frank Hartung rămase tăcut până când respirația rusului se stinse treptat. Îl bătu pe umăr pe soldatul ce se liniștise acum, scoase cele două seringi și le puse într-unul din săculețele de muniție. Închizând ochii pentru o clipă, Hartung spuse o rugăciune scurtă pentru războinicul de lângă el. Apoi, auzindu-l pe Thornton apropiindu-se, îl trase pe rusul mort din adăpostul lui țepos și le făcu semn lui Bannion și Silver că totul era în regulă.

Linda îi auzea pe cei doi bărbați râzând, prin ușa batantă pe jumătate deschisă care separa veranda exterioară de camera de zi confortabilă. Zâmbi pentru sine, involuntar, în timp ce se învârtea prin bucătărie, ca să pregătească un ibric cu cafea neagră tare, pentru după cină. Fusesse o seară minunată, iar Frank, Jason, Calvin și Mike plecaseră cu o jumătate de oră mai înainte, pentru o raită nocturnă prin cluburile și barurile din Seaside, pe coastă. Colonelul rus era un om încântător, deși era încă ținut într-un scaun cu roțile, în ciuda celor două luni de refacere de la Walter Reed. Îl găsea atrăgător și inteligent, o combinație rareori întâlnită la bărbați, după cum își reaminti ea. Calvin îl contactase pe Bo cu câteva săptămâni mai înainte, transmitându-i dorința colonelului de a cunoaște întreaga echipă. Fusesse ideea lui Thornton să-i reunească pe toți la refugiul lui din Cannon Beach, după ce Chuikov primise permisiunea din partea doctorului să petreacă câteva zile pe coastă. Bailey avea să fie câinele lui de pază, tânărul agent de la narcotice având și el nevoie de o scurtă perioadă de recuperare, dat fiind ritmul în care opera Springblade.

Linda observă că își lăsase revolverul Glock 19 lângă ușa dintre bucătărie și camera de zi, așa că îl luă cu dexteritate și îl strecură sub curea, la spate. Bo îi ceruse să învețe să tragă și îi dăduse Glock-ul la întoarcerea lui din Alaska. Linda fusese uimită de cât de ușor era de manevrat arma și Thornton fusese încântat de progresul ei rapid, pe poligonul de trageri cu pistolul pe care-l construise pe proprietatea lor. Linda era o trăgătoare înăscută, manevrând cu îndemânare și cu mare precizie revolverul. Dacă mama ei ar fi aflat vreodată că tânăra era formată, încet-încet, ca să se încadreze în partea mai calmă a misiunilor echipei, probabil că ar fi cerut să fie închisă într-un ospiciu. Părinții Lindei erau oameni buni, dar groaznic de liberali, care considerau ignorantă modul de a gândi al lui Bo.

Turnând cafeaua aburindă în cămile adânci cumpărate de Bo din San Francisco, în timpul unei misiuni anterioare, Linda se gândi la lucrurile pe care le aflase, de la sosirea lui Chuikov în casa lor. Informațiile colonelului Spetsnaz, aduse sub forma unor microcipuri de computer, zdruncinaseră amenințarea rusească din Alaska în chiar fundamentul ei. Fuseseră dezvăluite

amplasamentele unor ascunzători de arme, fuseseră arestați agenți, mai multe rețele de comunicații fuseseră întrerupte și unele întrebări politice primiseră răspunsuri. Fusese o operațiune cu un succes impresionant pentru toți cei implicați, dar mai ales pentru Chuikov, care aproape murise în încercarea lui de a-și recăpăta libertatea. Linda era șocată de revelațiile pe care i le dezvăluise rusul în timpul vizitelor lor, referitoare la evenimente și activități din întreaga lume și despre care ea crezuse că publicul larg cunoștea adevărul. Asasinate care păreau accidente, dezastre produse de planuri migăloase și trădări, reputații distruse și formate prin meticuloasa plănuire a GRU și îndeplinite de echipele Spetsnaz din armată și marină. Fusese introdusă într-o lume necunoscută și a cărei existență nici măcar nu era bănuită de prietenii și rudele ei, și care o făcuse să se simtă plină de amărăciune și puternică, în același timp.

Îndepărtându-și acele gânduri sumbre, frumoasa tânără care își împărțea viața cu Bo Thornton se întoarse pe veranda pe care stăteau întinși cei doi bărbați și plasă cânilor mari între ei, în timp ce ei o întâmpinară cu înclinări din cap și zâmbete sincere. Bo întinse mâna și o lovi ușor peste șezut, murmurând încet:

— Mulțumesc.

Replica a fost repetată de Chuikov în rusa lui nativă.

Văzând că cei doi bărbați erau prinși într-o conversație „ca între bărbați”, Linda îi sărută pe frunte și se întoarse în siguranța casei, închizând ușa în spatele ei.

Afară se auzeau loviturile puternice ale valurilor, sub buza falezei, iar luna în al treilea pătrar își revărsa lumina galbenă printre cele trei luminatoare construite în tavanul înalt de deasupra ei. Știa că Bo avea să vină în pat mult mai târziu, și numai după ce-l va ajuta pe Chuikov să ajungă în al lui. Cei doi erau ca frații, relație ce înflorise între cei doi luptători încă de când Bo îl trăsese pe rusul rănit aproape mortal afară dintr-un mormânt acvatic, cu câteva luni în urmă. Linda își aminti sugestia lui Calvin că era posibil ca rusul să se alăture echipei Springblade, după ce își încheia rapoartele și se termina investigația minuțioasă a trecutului lui, idee la care Bo nu obiectase.

Fata scoase revolverul Glock din poziția lui demnă de invidie și îl aruncă pe patul masiv pe care îl împărțea cu comandantul echipei Springblade. În câteva minute rămase goală și se acoperi cu pătura, pe care o primiseră drept cadou de casă nouă de la Frank. Loviturile constante ale oceanului, ca cele ale unei inimi

imense, o cufundară într-un somn adânc, făcând-o să uite Glock-ul și tot restul, în timp ce ceasul antic al bunicului, din biroul lui Bo, bătea miezul nopții.

— Ești un bărbat norocos, Bo. Am visat deseori să am un loc ca acesta, în care să pot sta liniștit, uitat de lumea mea și de o parte a lumilor celorlalți.

Peter Chuikov, fost colonel Spetsnaz, stătea confortabil în scaunul lui cu rotile, frecându-și gleznele, care se vindeau frumos. În poală avea Browningul Hi-Power al lui Bo, cu încărcătorul plin la capacitate maximă. Stătea cu fața spre ocean, ascultând poveștile noului lui prieten despre războaie și prieteni din trecut și simțindu-se mulțumit că decizia lui de a părăsi Rusia fusese înțeleaptă și bine sincronizată. Rapoartele de la NSA și CIA confirmau un cutremur puternic în GRU, cu oameni noi ajungând la putere. Ședințele de urgență ținute în Moscova din cauza eșecului Spetsnaz de a-l ucide pe Chuikov fuseseră deosebit de dure, și un întreg lanț de comandanți fuseseră destituiți pentru incompetență. Guvernul american era extrem de fericit de modul în care turnura evenimentelor afecta interesele sovietice în întreaga lume, folosind totodată informațiile din interior ale lui Chuikov despre alte operațiuni GRU ca să distrugă și să compromită agenturi ascunse ale Rusiei de pe tot globul.

— Mda, dar a fost nevoie de timp pentru asta, Peter. Linda a apărut oarecum odată cu restul și poți să îi acorzi tot creditul atunci când e vorba de locul acesta. Fata și-a pus tot sufletul în această casă, pe lângă amenajarea casei ei din oraș și ajutorul dat lui Jason ca să-și pornească o afacere proprie.

Thornton întinse mâna ca să ia o țigară groasă din cutia trimisă de Conrad Billings, prin Calvin. Îi retează capetele și o aprinse, după care suflă fumul peste balcon, unde fii împrăștiat de briza blândă care venea dinspre mare.

Chuikov sorbi din cafea. Cei doi bărbați absorbeau fiecare liniștea momentului petrecut împreună. Odată inamici din cauza convingerilor lor politice, cei doi găsiseră un teren comun în profesiunea aleasă. Peter luptase în multe locuri în care o făcuse și Thornton, ducând la îndeplinire operațiuni îndrăznețe și deseori nementionate, în fața celor împotriva cărora îl trimisese Kremlinul. Bo era uimit de povestea acelui bărbat, aflând pentru prima dată că Chuikov îl căutase, atunci când Thornton era detașat în Afganistan, cu ordine de la GRU ca să-l prindă sau să-l ucidă pe consilierul american ale cărui eforturi îi ghidau pe luptătorii pentru în libertate în încercarea lor de a alunga ursul

sovietic din bârlogul acestuia din țara lor. Bo se trezise simțindu-se bine în compania rusului și sperând, în secret, că acesta va fi interesat să colaboreze măcar cu Springblade, odată ce era eliberat de orice bănuieli.

— NSA și CIA vor amândouă să lucrez pentru ei, după ce mă vindec. Ce părere ai despre oferta lor, Bo? M-aș simți bine acolo sau ar fi vorba doar de niște oglinzi ale serviciilor secrete rusești?

Thornton scutură scrumul gros de la capătul țigării lui. Amintindu-și-l pe Lippman și pe toți ceilalți „diplomați” profesioniști și tigri ai hârtiilor din cariera lui, știa exact ce aveau în minte Departamentul de Stat și „păpușile” lor de la spionaj, în ceea ce-l privea pe colonel.

— Te vor vrea în preajmă, ca pe o baterie de reflector, până când vei fi uzat și nu le vei mai fi de folos. Apoi vor găsi un alt amărât și-l vor strânge în menghină până când vor stoarce totul de la el. Nu există procente în jocul lor, Peter. Noi doi suntem soldați, nu politicieni. Noi nu am înțeles niciodată cum își joacă ei cărțile, și nici nu o vom face vreodată. Eu? Ei bine, eu și băieții am fost suficient de norocoși să ni se ofere un joc ale cărui reguli le înțelegem și pe care îl putem juca. La naiba, eu și Frank avem suficient de lucru cu proiectele de la Heavy Hook ca să facem rost de destui bani câți să ne ajungă tot restul vieții. Calvin și Mike se descurcă bine cu DEA, mai ales ținând cont că războiul din Columbia e programat să mai dureze cel puțin încă zece ani. Iar Jason se va lansa imediat ce Linda o să-l pună pe picioare cu noua galerie de artă pe care o pregătește în Seaside. Nu suntem proști. Va sosi o vreme când unul dintre noi va dori să scape de arme și pericol și să se relaxeze, pur și simplu. Dar pentru ca să facem asta, avem nevoie de o ocupație civilă care să ne ofere traiul cu care suntem obișnuiți și pe care îl merităm. Du-te să lucrezi pentru federali și vei ajunge la gunoi. Poate că cu un Timex placat cu aur și o pensie din care să-ți poți plăti chiria și abonamentele la ziare, prin care să poți căuta anunțurile gen „căutăm ajutor”, dar cam asta e tot.

— Atunci, poate ar trebui să lucrez pentru tine, Bo? Billings mi-a spus că echipa ta e arma secretă a lui Bush din prezent. Bailey a lăsat să-i scape că v-ați ocupat de patru misiuni – oh, cum le spuneți voi, oamenii de afaceri, „contracte” – de când ați fost activați. În curând mă voi simți suficient de bine ca să mă descurc singur, iar cei care mă pisează cu întrebări despre Irak și Nicaragua își vor pierde interesul când vor vedea că nu sunt interesat de o calificare G-15. Există ceva de lucru pentru un fost

soldat Spetsnaz în Springblade?

Thornton îl fixă pe bărbatul zâmbitor din fața lui cu o privire amuzată, de apreciere rece.

— Pe bani?

Chuikov râse zgomotos, sunetul amestecându-se cu fumul țigării lui Thornton și cu briza oceanului, la fel de ușor ca apa cu un scotch bun.

— Bineînțeles că pe bani, bunul meu prieten! În curând voi fi și eu american. Vor fi facturi de plătit, cărți de credit pe care să le pot solicita și lucruri de cumpărat și în care să investesc, dacă vreau să ajung un bun capitalist. Bineînțeles, mă mulțumesc cu cât crezi tu că valorez și în orice monedă vrea Unchiul Sam să mă plătească.

Cei doi bărbați râseră împreună. Thornton își lăsă țigara jos și luă o sorbitură lungă din cana încă fierbinte.

— Ne-ai putea fi de folos, Peter. Există întotdeauna loc pentru un bărbat cu experiența ta, iar contractele noastre sunt tot mai dure, pe măsură ce Bush se bazează din ce în ce mai mult pe noi. Cunoștințele și intuiția ta ne vor feri un avantaj pe care acum nu îl avem. Springblade ar deveni internațională prin primirea ta în echipă, lucru pe care cred că Billings îl încearcă încă de acum. Imediat ce te vindeci și scapi de rechini, mai stăm de vorbă. Până atunci, ești un oaspete binevenit aici. Casa noastră este și a ta oricât de mult timp dorești sau ai nevoie.

Chuikov înclină din cap, în semn de mulțumire. În ultimele luni devenise conștient de izolarea lui. Era singur într-o țară străină, care încă nu-l acceptase și nu avea încredere în el. Nu mai avea legături în Rusia, familia lui fiind moartă demult. Avea să fie urât de foștii lui camarazi, o amintire permanentă pentru ei drept un trădător atât de odios, încât ar fi fost fericiți să se răzbune, oricând li s-ar fi oferit ocazia. În Thornton, Hartung, Silver, Bannion și Bailey găsisse o casă în care fusese acceptat exact așa cum era și cum voia să devină. Dacă Peter Chuikov avea un viitor, acesta avea să înceapă cu Springblade și, de fapt, începuse deja.

— E timpul să intru în casă, tovarășe. Vrei să te ajut să ajungi în pat?

— Nu, nu este nevoie, Bo. Și poți să lași baltă chestia asta cu „tovarășe”. Sunt un simplu tip fără noroc, la fel ca voi, ceilalți nemulțumiți. E o seară minunată și cred că mi-ar plăcea să fumez unul dintre trabucurile tale bune și poate să beau un brandy, dacă ai la îndemână. Mă voi duce singur la culcare. Linda

a fost drăguță și a pregătit patul, în timp ce îi povesteam despre libertatea presei din Mama Rusia.

— Oh, zise Bo, în timp ce se pregătea să aducă o sticlă de brandy foarte bun din barul din camera de zi. Nu știam că în Rusia există libertatea presei.

— Nici nu există, replică sec Chuikov. Primul și al doilea amendament în cazul nostru provine din țeava puștii care este ținută mai mult *spre* decât *de către* oameni.

— Îți aduc brandy-ul și apoi îți voi ura noapte bună, Peter.

Bo intră aproape fără să facă vreun zgomot în camera de zi, unde îl aștepta barul lui bine dotat. Se întoarse pe verandă câteva minute mai târziu, deschise ușa și puse sticla prăfuită, după care luă o pătură frumos lucrată și o așeză peste pieptul și umerii rusului adormit.

Deasupra lor, cerul se umplea de stele, în timp ce coasta își pierdea ultimii nori protectori. Pentru o vreme, Springblade era în repaus și Bo Thornton se simțea împăcat cu sine în compania noilor prieteni și a bătrânilor soldați.

CUPRINS

1.....	3
2.....	11
3.....	16
4.....	23
5.....	26
6.....	30
7.....	40
8.....	44
9.....	48
10.....	51
11.....	54
12.....	59
13.....	62
14.....	67
15.....	70
16.....	77
17.....	83
18.....	91
19.....	94
20.....	101
21.....	103
22.....	105
23.....	111
24.....	113
25.....	115
26.....	121
CUPRINS.....	127

CÂINII RĂZBOIULUI

- O colecție nouă pe care v-o dăruiește Editura Z.
- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului” zugrăviți de Swen Hasel în iureșul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
 - Reîntâlnire cu Nile Barrabas și vestiții SOB - Soldiers of the Beast.
 - Întâlnire cu rapidul și periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forțelor speciale și al Beretelor Verzi.

URMĂRIRE ÎN ALASKA

Bo Thornton, veteran din Vietnam, fost membru al Forțelor Speciale și al Beretelor Verzi. La fel de rapid și de mortal precum cutitul sovietic cu arc pe care îl poartă, a văzut totul... și a supraviețuit. Acum, în retragere, conduce un centru de instruire în scufundări pentru comunitatea Operațiunilor Speciale – oameni care, ca și el, trăiesc pentru acțiune. Iar atunci când o misiune este sinucigașă, oamenii știu la cine să apeleze. La o mașină de luptă umană, care curăță cele mai murdare lucruri de pe pământ...

Colonelul Peter Chuikov, ofițer Spetsnaz, dezertor, este prins în purgatoriul sălbăticiei Alaskăi. Rușii, hotărâți să-i oprească fuga în America, îl trimit după el pe maiorul Iuri Pușkin – un trăgător de elită sadic, căruia îi place la nebunie să rețeze capetele victimelor sale. Pușkin abia așteaptă să treacă granița americană și să-și îndeplinească misiunea sângeroasă. Dar maiorul rus nu știe că americanii au și ei un plan de a ajunge primii la Chuikov...

În curând **GESTAPO de SVEN HASSEL**

